

MAMUT TOUR

Bobek – Mamutí „trip“, jako „fet“

Květnová pozdní noc a rozečtená knížka o jednom lidském osudu. Velmi emotivní; jako starý „herák“, pohledem kontroluji svoji „stříkačku“, na kterou před týdnem padla sada lanek, leštěnky, oleje a všelijakých udělatek. Je tomu přes měsíc, co jsem pod tíhou km únavou upustil hlavu a čelem potvrdil souhlas se zpracováním osobních údajů k závodu Mamut. Zkušenost s takovými podniky je minimální, navíc úraz ruky a jarní únava si vybírá svou nekompromisní daň. Úlevu nacházím s Jirkou na skalách, ve 30m výškách. Mamut se ale nezadržitelně blíží, jarní Znojmo vzdaluje a tak je třeba roztáčet nohy. Během týdne před startem se povedou se dva lepší švihy, není to moc, ale zaplat' bůh za ně. Na sobotní Mamutí „trip“, minimálně jako půlka půlky. Tedy během té noci, ani ráno se mi vůbec nikam nechce. Protahuji vše co jde-čtení, spaní; nakonec jako když utne, během pár vteřin házím o půl šesté vše potřebné do auta a vyrážím, přesně, na čas – počasí přeje maximálně. Hlavou se honí vzpomínky na honění rybiček po horách, ale posunutá snídaně - v autě a radio Beat rychle čistí hlavu do nového dne. V Přerově, městě které mám spojené s maximálními životními zkušenostmi již potkávám kluky z týmu. Vše probíhá v poklidu, rozjíždíme se volně, na benzínku, kávu však Dreamer odmítne! Ani já si nedám, kyselý budu jistě dost... Řadíme se na start, okem sleduji Tomíka, našeho nového člena, který ještě nemá tolik zkušeností se silničními závody. Všichni vyzařují klid, spokojenost, radost. Kolíkáč vybírá zkušeně místo, zůstáváme po boku jako Pat a Mat kousek za kobercem. Po startu není co řešit, rozjezd pozvolný s letným startem na hranici města. Balík je opravdu početný a tak si dávám pozor, jelikož přitahuji průšvihy. Čím víc se člověk dostává dozadu, tím víc se za zatáčkou nastupuje, tím víc se snažím být v předu, kde první průšvih na sebe nedá dlouho čekat, cca na 25.km balík po pravoboku lehne v důsledku ucpání dík protijedoucímu autu. Opět si nelze nevzpomenout Vitasovo pořekadlo: protože si nedržíte odstup! Prosmýknu se s pár dalšími kusy a valíme za ujíždějící skupinkou. Bohužel tu ale nejsou kluci z týmu, snad se jim nic nestalo? O 5-10km dále v malém brdečku už se objevuje McHamer, Dreamer, ukázkově dotahující čelo. Přijde mi že slyším i Roberta, ale otočit se a pozdravit kamaráda, kolegu rovná se sebevraždě o čemž mě přesvědčuje předemnou jedoucí cyklista, kterého musím důsledně okřiknout, neb mě málem stlačil do škarpy. Jinak se jede celkem v pohodě. Velikost balíku, uspořádání dopravy, průjezdy obcemi, vše je euforické, jako na pro tour! Do 1.z největších stoupání „Lázy“ najíždíme stabilně, problémem je odpadávání závodníků, které se dá lehce předpovídat podle jejich frekvence dýchání a díky úzké vozovce na sebe problém nedá dlouho čekat a začínám se oddělovat. Zleva mě předskakuje Dreamer, snažím se vydat za ním, ale nejde mi najít místo kudy se protáhnout. Je mi líto, ale jaksi jakoby bez snahy „upouštím“ a začínám na chvilku vnímat Kolíkáče. Za horizontem se však začíná rozjíždět sjezdařské řemeslo. Na občerstvení takřka není čas, narychlo do sebe kopnu GU. Držet kozu za rohy je nereálné, jdu do oblouků. Hodně je znát technika každého jezdce, projetí každé zatáčky a tak jdu tahat s jedním z kolokrámníků a chrochtám blahem zalehlý v koze v 80km/h. Sjíždíme jeden kus za druhým, a trochu to začíná bolet. Pomýšlím na pořekadla jak se takový závod jezdí. Jediné na co si vzpomenu: jedeš šrot a až odpadneš tak to dojedeš. Pod Hadovnou zastavuje k močení mě nic neříkající amatérský tým s profesionálním designem. Kousek pod vrcholem nás předjíždí, mám hroznou chuť háknout, ale Kolíkáč nekompromisně řve: bobek na ně. Svěsím, abych držel týmového ducha, možná to bylo dobře, i když by se v jejich háku dalo skvěle odpočinout a přiblížit zpět do čela. Grapy osamoceně s Kolíkáčem s nádhernými výhledy na čelo závodu, okolní přírodu, které si vůbec neužívám, začínám se vytrvale péct tak, že mi nepříjde že by tu bylo 20% stoupání. K rozdělení trati se stále vytrvale pracuje, občas někdo prohodí: neumíš jezdit; jedu 150 – jet 220 v tomo tempu si nedovedu představit, atd... Všude kolem nás s Robertem je spousta „B“, začínám tušit že v aktuálním šrotovém tempu, nebude na rozdělení trati o zábavu nouze. Odbočuji na 220km v první pozici a pár „B“ za mnou, se mnou. Naštěstí nikdo nelehne, vrací se a vzadu zbývá pouze Robert.

Nabízí se skupinka přede mnou, nebo Robert za mnou a s ním skupinka před námi. Týmově počkám, a společně sjíždíme skupinku Tedy Robert to sjíždí! Ovšem zanedlouho mi přestávají chutnat kopečky ze sedla, navíc terezín, a najetí děr, které mě doslova rozhodí až tak, že si vystupuji a v duchu přeju Robertovi dojetí balíku. Čeká mě 90km časovka; pěknou chvíli jedu na dohled skupině, hledám motivaci na dně „vymačkaného šrotu“. Opodál v malém pekelném brdku fotí někdo ze šlapek, vzpomínám na Žižovi fotky, jo byl to on, dozvídám se později z vyhráté židle a už jen setrvačností pokračuji do cíle a jedno co mímám, pouze odečítám km. Celkem vychází plán nikde nestavět. Na dvou občerstvovačkách se mi daří vzít banán za provozu. Pouze poslední využívám k zastavení jelikož dochází pití, zbývá 40km do cíle, a pocit přehřátí je stále znatelný. Pod vrcholem posledního vrchu, Maleníku, mě sjíždí dva junioři. Jedou pěkné tempo, ovšem křečci stále laškují, tak si užívám opět o samotě. Na vršku při výhledu na Přerovské komíny zalézají do pilin a ty dva se mi daří sjet a dotočit s nimi, za nimi do cíle, aniž bych se snažil o předjetí, za to jejich krásné dotažení k cíli. Díky. Krásný závod, plný vzpomínek, uvědomění a tak. Kdo chce, něco si vždycky najde. Třeba jako my, sebe, po sedmi hodinách, na půdě zemědělské školy... jako „fet“.

Dreamer – Mamut Tour, maratonska sezono vítěj!

Konec kvetna, rozkvetla a nejen zluta krajina, to jsou tradiční kulisy prvního maratonu v roce, Mamut Tour v Přerově. Nejinak je tomu i letos, slunce svítí od rana, takže u účasti není pochyb. Pravda ve 4 ráno když člověk vstával, slunce zdaleka ještě nesvítilo, blízko se letnímu slunovratu navzdory. Vyrážíme s Kolíkáčem a

Trungym autem rano, je to uz vyzkousene, tak proc to menit. Cesta ubiha svizne, po 7h jsme na miste, takze dostatek casu na registraci a pripravu na start v 8:45. V miste prezentace se uz rano prodavaji parky v rohliku, to se me samozrejme netyka, ale to kafe si koupim, to zase jo. Rozjizdim se rovnou v kratkem, na coz se mi McHammer pta jestli mi neni zima, coz mi sice je, ale do zavodu dnes nema cenu nic brat. Start je tu a je to jak jsem psal, od te doby uz je jenom teplo a nasledne horko. Balik spolecne se stredni trasou je pocetny, navic uvodni hodina neni zadny velky kopec, takze je to tradicne hodne nervozni. Obcas auto v protismeru, takze jsme svedky prvnich zakufrovani a vune spalenyh brzdyh spalku je take obcas pocitit. Horsi to je v jednom sjezdu, kde je mustek, zatacka, stojici auto, to staci k tomu, aby se tam par lidi smotalo, tesne prede mnou. Bohuzel tam konci i McHammer, ale zveda se, tak snad pojede dal. Celo mi ujizdi, ale vidim S. Prokese a to je muj magnet. Gumujeme se v par lidech a vyplaci se, celo nakonec sjedeme, ale uplne zbytecny, dobrych 10 minut interval navic, který pozdeji muze chybet. Dorazi i Mchammer, hlasi ze je ok, ale poboliva koleno. Za chvili je tu i Kolikac no a celou dobu je tu vyborne schovany Bobek, který zatim jede paradne! Prichazi Lazy, první vetsi kopec. Posílám Mchammera dopředu, ja určite prvni 50 lidi, kde je odhadem 40 lidi ze stredni trasy, nutne hakovat nehodlam. I tak mam tepy hodne vysoko. Kolikac je nekde za mnou, asi ceká na vlacek s Popiolkem, coz bych taky klidne udelal, ale ja tu dnes mam Standu jako kotvu, které je dobre se drzet. Na horizontu jsem v pekne skupince, bohuzel sjezd je clenity, misty louze, blato a nanosy po destich, takze jedu opatne a to se mi docela nevyplaci, protože chytam diru na S. Prokese, který ma pred sebou skupinku a ta ma zase na dohled celni balik. Ja je srotuju ve trech lidech po rovince, taham tam nejvic, ale po dalsich asi 10min to vzdavame. Hned zezadu doleti dalsich 10 lidi a chvili mam problem uviset vubec tam. Nadavam si, ze jsem bud mel sjezd jet za Standou celou dobu, nebo pak rovnou pockat na dalsi skupinu. Do te doby se mi ale jelo dobre, takze jsem si mozna az moc veril, ze si celo sježu i na roviny. Takze fajn, ze hlava myslí pozitivne, jeste to podporit vykonem. Nastesti i nase skupina vcelku jede a zahy mame opet stejne velkou skupinu se Standou nadohled. Když je dojedeme, hlasi, ze celo sjeli na 50m a pak jim to zase odjelo, tak zvolnili. Pod Hadovnu tak najizdim kolem 15-20 lidi. Hadovna se nikdo nikam nezene, coz mi vyhovuje, v kopcich se dnes citim komfortnejsi nez v haku na rovinach. Sjezd dolu, hlídám si aby mi to uz neujelo. Grapy, postrach vsech cyklistu, se mi letos jedou pekne. Opet asi jedeme o neco pomaleji nez by jel clovek s celem. Mam tam cas i v tech nejvetsi stojkach zdravit fandici divaky. Takze mame za sebou 100 z 220 km a ja se citim skvele, nejvetsi kopce za nami. Potkali jsme i foticiho Zizu, který se pak objevi jeste jednou, takze uz ted se tesim na fotky, díky. Idylku narusi, když kus pred rozdelenim trati prileti domesticí s P. Popiolkem. V tu chvili stejne jako pred rokem legrace konci a zacina boj o zivot, aspon pro me. Ale nejen pro me, borec si na prehlednem useku v tom tempu jake se jede, lizne o Standu a porouci se do leve skarpy. Vypada to osklive, snad bude v poradku. Prichazi rozdeleni trati, ja na chvili ztratim pozornost a odbocuji se stredni doleva, namisto doprava s dlouhou. Kterou ovsem stale tahnou domesticí P. Popiolka. Nastesti jsme tam takhle zakufrovali ve trech, takze si hodime dalsich 10min srot interval, ale nakonec se uspesne do vlacku, z ktereho když vystoupite, uz jej nikdy nechytite, vratime. Vyjimka potvrzuji pravidlo. Tenhle extra vydej energie stojí síly a zacínám se pomalu ale jiste citit okorale. Jidla mam dost, ale tekutin se nedostava. Pod druhym vyjezdem na Trojak mi zbyva pulka bidonu, o kterou prosí E. Evinic, logicky mu ale bohuzel nemuzu dat. Popiolek ma auto, Standa ma auto, neni jiste ze se zastavi. Nastesti Popiolek zastavi jeste pod vrcholem a neco resi u auta. Stavim, liju do sebe colu, vodu, popadnu vodu a uz jen vidim, jak me miji cerveny dres, takze rychle na kolo, netratit ani vterinu, aby mi to neujelo. Z kopce srot, ale jsem tam a konecne jsem trochu tekutiny doplnil, navic mam novy bidon! To mi doda optimismus, ted uz verim, ze to nejak do cile s kluky dam. Lazy si vystupuje par lidi vc. domesticí Popiolka. Nahore je nas tak osm, opatne ve sjezdu dolu, jo porad jsem tam vypada to dobre. Prichazi bohuzel vlakovy prejezd, zavory jeste nahore, ale uz sviti cervena. Policejni motorka co nas doprovazi zastavuje, nezbyva nam nez udelat to same. Cekani je nekonecne, dobre 4 minuty. Dorskoci zpět tak 5 lidi. Rozjezd boli, navic se zacina zavodit, jak se blíží cíl. Posledni obcerstvivacku frajersky ani neberu nabizeny bidon, sice mam jeste pulku, ale trochu mi nedoslo, ze je to jeste kolem 30km do cile. To se mi malem stava osudnym na poslednim vetsim kopci na Hubertus, kde za to Popiolek vezmu ve snaze jeste nekoho orvat. Za doprovodu TV motorky orve akorat me, chytam nepeknu diru na skupinu, ale nastesti ve sjezdu trochu zvolni, tak si to jeste docvaknu. Voda dosla, tak je mi jasne, ze uz toho asi moc nepredvedu. Nastoupí Evinic + 2 a odjizdi. Pak zkousim poodjet ja se Standou a Tajtlem. Vypada to nadejne, ale jsme dojeti. Pak se brutalnim nastupem kolem mihne Popiolek, souperici se Standou o vitezstvi v kategorii. Ja zase odpadam, ale sježu si aspon Standu a spol. V peti lidech pak uz do cile, zkousim na rovince pred lesem jeste jeden nastup, neuspesny. Pak se ale aspon haknu na druhou pozici za Standu a vydrzim tak vlastne az do cile. Cekam na Kolikace, kousek za nim dojizdi i Bobek a Trungy. Jsme v cili, je to tam, tak mam radost! Vykon paradni nakonec, 4. misto v kategorii, 16. celkove. Skvele zajel B. Prucha, který bral bronz, ovsem dojel o 15min pred nami, takze ten je ted nekde jinde, jak s oblibou rikam. Vzdycky je to vylepsovat, ale nikdy nejsou podminky idealni, jak pak probirame s Kolikacem po cestu domu, takze je treba brat veci jak jsou a radovat se z dalsiho uspesne dokonceneho maratonu. A pozor, za rok bude Mamut slavit 20. vyroci a chystaji se velke veci, takze se mame opet na co tesit!

Kolíkáč – Promiň kamaráde!

Mamut začíná pro mě už minimálně týden před startem. Soustředit se na něco jiného mi dělá velký problém. Nedá se tomu utéct ani ujet. Hlava plná mamutích chlupů, místo abych si ráno čistil zuby, čistím si Tesáky, když se podívám do mísy, vidím Hadovnu, když jsem v obchodě, tak místo grepů objednávám Grapy, na manželku místo Katko volám Kateřinice, potním žlázám v sauně říkám Lázy a mám furt Žízu! V úterý se proletět na Orlík v bezva týmové partičce, do 150 km se cítit nesmrtelně. Pak ale těch 70 km do vany protřpět. Dobrý den pane Starták... už jste tady zase? Zubním kartáčkem wobjízdet celé kolo a čistit každou skulinu. V palici ta maratonská vášeň, které se nejde nějak zbavit, jo můj jubilejní 40. maraton nad 200 km. Hlavou prohánět ty nekonečný kopce a mít třes v rukou při pomyslení, jak odpadám ze svojí grupy... Hnát se za tím stavem v cíli, který se nedá nikde koupit. Tohle nenabízí žádná kancelář na zážitky, tohle se nedá zaplatit... Gely, flaštička do zadní kapsy, tyčinky... projíždím pláště a vydlobávám kamínky z Kraslic... S Dreamerem a s Trungym plánujeme 4:30h. odjezd z Jižňáku. Zase věřím, že tenhle zájezd bude stát za to! Páteční oslava kamarádových kulatin, která nešla odmítnout, asketicky pít vodu a jen uzobávat z plných mís jídla. Kamarád se chlubí, že si koupil taky silničku a že už najel od začátku roku 200 km. Jo, to zítra taky chci dát. Doma před půlnocí vyčistit zuby tak důkladně až mi vypadne výplň z již před pár lety opraveného zubu. Tak to přidá na náladě! Slabou útechou je, že jsem se aspoň trochu vylehčil do těch sobotních kopců. V posteli se převaluji a nervózně koukám na hodiny. Konečně 3:30h! Osvědčený scénář pod D1 funguje a v 7:15h. již ladíme svoje koně v ohradě v Přerově. Dnes nemá cenu nic řešit, jedeme krátký – krátký! Rozjezd na pumpu, ať se Čelej dobije. Stát s Bobkem a Dreamerem pod nafukovací branou a otevírat další maratonskou show. Pěstičky ťukají pro štěstí. Start! Valíme směr Prosenice, až vysoká tráva v příkopech leží málem vodorovně od toho průvanu. Jedu pravou stranu balíku a nemusím tak řešit chvílemi proti stojící auta. Bobek bez bázně a hany do předních linií. Já kontroluji Snílka. Hlavně tenhle transport pod první Lázy přežít bez újmy, bez zbytečného výdeje sil. První dloubák v Pavlovicích je trochu nervóznější, až musím jet po chodníku. A hele je tady! Roman Broniš v červeném dresu SloV Cert a k němu pár kumpánů. Tak to by tady měl být určitě i Pavel Popiolek (Kamiga Invest)... Pořadatelé plánovaný dělicí kopec u Hlinska nenadělá moc rozruchu, za to následující d'olík se stojícím autem již ano. McHammer to taky chytil, ale hned se všichni sbírají. Dreamer sjíždí čelo, já nějak hodně defenzivně, nechci se tady gumovat, navíc vím, že i Kamiga je za mnou. McHammer mě předjíždí a hecuje ke sjetí, ale já raději v háku, i když ta d'oura na čelo se docela zvětšila. Safra, že by první dnešní chyba? Ale ne, nájezd na hlavní u Komárno a jsme zase po kupě, navíc zezadu dolítne dalších možná 30 lidí. Bliží se 50 km a s ním i začátek stoupání Loučka - Lázy. Najíždím tam za zadním kolem Dreamera a vpravo registruji Standu Prokeše. Bobek kousek před námi. V hlavě Kamiga a stejně to nějak bolí, jedu zase bez nějakého zápalu pro tuhle válku. Takže Dreamer se Standou mizí a já za oči za Bobajzem. Přetahujeme se o procenta sklonu s Jirkou Šrainem. Začíná se mi vařit břicho, takže rozepínám dres, abych se neuvařil ve vlastní šťávě. Konečně se to láme do divokého sjezdu. A ten nám ještě opepří rychle jedoucí červený vláček, kterému vlaje na ocasku černo-fosforeskující Pavel. Tak to je pro mě jak červený hadr na býka! Hodně složitý sjezd jedu na hraně svých chabých sjezdařských schopností, ale v Kateřinicích si mohu poplácat po zádech, jsem součástí tohoto vlaku. Tak teď vydržet, hlavně aby mě nevysadili Bobek o grupu před námi, blíží se první bufet na Trojáku, ani nemám snahu něco vzít, jelikož tahle střela tady prostě nestaví. Jen Roman Broniš po chvíli přijede s bidony zastrkanými pod dresem na zádech a rozdává je svému mančafu. Jedeme časovku družstev, Bobkova skupina pohlcena, valíme lajnu furt dole za oblouky, vůbec nemůžu najít chvilku na zapnutí dresu. Zase se to pospojovalo a za Lukovečkem je nás kolem 50 kusů. Celá Kamiga staví u krajnice a močí, a my se ženeme na další hit Mamuta, na Hadovnu. Krotím Bobka, že nemá cenu se úplně gumovat, když Kamiga je za námi. A možná to byla chyba, trochu jsme vypadli z tempa, a když nás Kamiga před vrcholem předjíždí, tak stěží hákujeme skvěle jedoucího Pavla. Překlápí se to do sjezdu a v tu chvíli brutální nástup vláčku a d'oura! Padáme sjezdem do Rusavy, Bobek ještě vytáčí svůj motor do nejvyšších otáček, ale mě už je pomalu jasné, že dnešní jízda v rychlovlaku Kamiga pro nás skončila. Jo, zase mě vyškolili a vysadili hodně brzy, stejně jako před rokem! A jsou tu Grapy a pro nás hrůzný pohled do té stěny, kde Pavel a jeho tým tancuje o dobrých 100 metrů výše. Motáme se s Bobkem nahoru, je tu s námi i Michal Běhounek a tvoříme postupně grupu, která se dotvoří v Bystřici pod Hostýnem. Sjezd je zase moje tragédie, na rozdíl od Bobka, který předvádí svoje sjezdařské umění. Na výjezdu z Bystřice ale na něj bohužel čeká pán s kosou, tak ho trochu potlačím, ale moc sil navíc již taky nemám. Grupa odjíždí, hecují Bobaje, musíme s nimi! Vracím se do skupiny, otáčím se a vidím, že to Bobek nevzdal. Vystupuji si a pomáhám mu vracet se zpět do hry. A on blázen, hned jak se trochu oklepe znovu do plných, znovu na špic skupiny, a dokonce nám i na chvíli odjíždí. Je to prostě paličák a závoďák! To já na rozdíl nechci hrábnout, pěkně se schovat za střední trasu, ti už to mají za pár, já moc dobře vím, co nás ještě čeká za horoucí pekla. Marně přemlouvám Tomáše Resse ať jede s námi, přeju Michalovi Běhounkovi síly do spurtu, natož on mi odvětlí, že nám vůbec nezávidí tu odbočku doprava, na dlouhou. Bobek otevírá maratonskou bránu z naší skupiny jako první, já kousek za ním, ale jinak nikdo! Naštěstí před námi na dohled trojka, začínáme s Bobkem točit a kousek po kousíčku se přibližujeme. Tohle je opruz úsek, než se najede pod další stoupání, nekonečné malé brdky a hrubý asfalt. A tahle trojka docela jede, zapojujeme se do kolotoče a při jednom odstřídání ze špice marně vzadu hledám Bobka. Zoufale se otáčím, ale není vidět... pere se to ve mně, co teď? Nakonec vítězí vůně skupiny, ještě jsem se v tu chvíli cítil dobře a věřil jsem, že bojujeme o vítězství v týmové soutěži. Zpětně moc dobře vím, že to byla chyba, měl jsem jet s orange kumpánem! Jeden

borec nám odjel, tak teď na delší dobu se mými spolubojovníky stal Hnilička a Kwiecien. Pomalu ale cítím, že v této trojce tahám za kratší provaz. Konečně najíždíme na další stoupání Podhradní Lhota - Troják, Kwiecien jede řemeslo a já plápolám. Stejně tak i plápolá můj rozepnutý dres, na jehož zapnutí nějak není čas a síla. To si koleduji o zápal plic... nahore na bufetu na Trojáku musím stejně zastavit, tam se snad konečně zapnu. Ale je to ještě bolavá a nekonečná cesta. Začalo se probouzet pálení chodidel. Všechny bidony do sebe naleju, abych se propláchl a před bufetem vyprázdnil do škarpy. Z bufetu právě odjíždí modrý dres SportRaces, já si žádám doplnění bidonů, rohlíčky se salámem, banán a pohárek coly. Je mi vyhověno, dokonce na mě kluci i počkají, díky moc! Teď zase ožil Hnilička a tahá jako o život. Před Ratiboří je SportRaces sjetý, ale sjetý jsem i já, jelikož nepoznám Mirka Thumu. Prosolený dres je známkou, že už taky dnes něco zažil. Zůstal za námi a já začínám boj o setrvání v této společnosti. Kateřinice geluji, bidonuji, ale zdá se, že nic nepomáhá. Pár odlepů, pár doskočení zpět a při nájezdu na Lázy je konec. Mohl jsem s nimi dojet do cíle 10 minut za Snílkem, což by byl sen. Takhle mě čeká krutých 50 km na samotku. Nohy úplně prázdné, nic nepomáhá, žádná motivace, která by mě donutila smysluplně jet. Tragédie. Chlácholím se myšlenkou, že šetřím už na Doksy, kterou přebíjí další myšlenka - letos už nic nepojeď! Ani ten Romanov ve čtvrtce přeci nemůžu vyjet... Chvilí mě ještě zrychlí Truhlář z HSK, který si mě dojel, ale pod Hubertem znovu kolabuji a jedu chvílemi v jednociferných rychlostech. Čumím jen na kilometry, jak pomalu ubývají. Na metě 10 km do cíle mě dojíždí Mírek Thuma. Tak s ním se zase trochu zrychlit. Cíl. Bobek 2 minuty za mnou. Promiň kamaráde... PS: Výzva na vedení klubu, kupte konečně už ty vysílačky!

RiC – Mamut v Přerově - Společně se Strejdou v boji s krizí.

Začíná další maratonská sezona. Jak velí tradice v Přerově. Po zralé úvaze podepřené loňskými výsledky a mou výkonností ověřenou na prvním závodě MP, jsem se rozhodl opustit roli osamělého vlka a honěnit se za nějakým výsledkem. Domluvil jsem se se Strejdou, že si to sním zkusím objet bez gumování se a zbytečného honění. Potkáváme se ráno 25.5.2019 při rozjíždění před startem, který je nově Sezóna 2019 situován do areálu zemědělské školy, kde je také parkoviště, jídelna i prezentace. Vše na jednom místě. Pro mě je to už třetí místo startu. Své první ročníky jsem startoval na náměstí, pak na výstavišti a teď ve škole. Život je změna. Před startem ještě potkám Kolíkáče. Předává mi můj vysněný termodres v týmových barvách. Z něho jsem nadšen. Poslední nadšení dne. Jsme na startu, začíná odpočítávání a je odstartováno. Sjíždíme se s Igorem a v postartovním zmatku se držíme pohromadě. Dohodli jsme se, že se nebudeme zbytečně gumovat a toho se držíme. Využíváme skupin a držíme se v háku. První kopečky rozsekají balík na jednotlivé skupinky. V jedné takové jedem pod první kopec. Je to stoupání na Hlinsko, které v minulých letech bylo posledním stoupáním závodu. Ve skupině je s námi dvojce ze Slovenska, ze Skalice. Igor drží rovnoměrné tempo, mě se jede parádně. Za chvíli nás předjíždí velká skupina, ale nasazené tempo jim dlouho nevydrží. Po nějaké době některé z jejich členů předjíždíme a necháváme za sebou. Jede se mi lehce, bez většího úsilí se dostáváme až pod Lázy. Tady už je to horší, pořádné stojky a není jich málo. Mám ale pošetřeno a vzhledem k daným okolnostem se mi jede dobře. Sice to lámu, ale jedu. Na vrcholu vytrvalý fotograf Žíza. On a Mamut už patří k sobě, nevím kolikátý ročník ho takhle potkávám. Sjezd do Kateřinic je paráda. Následuje stoupání na Troják, které jedeme ve skupině, střídáme se v tahání a ještě pořád se mi jede dobře. U bufetu jsem ani nevím jak. Vše je až podezřelě snadné, asi tím, že jsme teprve na cca 70. kilometru. Držková a Kašava. Opět další stojka, ve které přijde ke slovu pastorek 29z a jízda ze sedla. Nahore je to ještě pořád dobré. Jako v tom vtipu o chlápku, který padá z desátého patra a v každém patře ho slyší jak říká: „Je to dobré.“ Naše skupina se stále drží pohromadě. Tak různě se střídáme na špici až dojedeme pod Hadovnu. Tady už končí sranda. Kopec je už delší a má přísnější sklon. Skupina se selektuje a tady se začíná vytvářet naše trojice, která vydrží až do cíle. Přidává se k nám Tom, který bydlí ve Starém Smokovci u startu dalšího maratonu Kolem Tater Hadovnu dáváme a sjíždíme do Rusavi, kde začíná postrach Mamuta – Grapy. Jedna stojka za druhou (15%-20%). Najíždím hodně opatrně, ale cítím se dobře. Strejdova rozumná jízda mi pošetřila hodně sil. I když se trápím, funím celkem to jde. V lese už ubývá sil, Strejda mě předjede se svým lehkým převodem, ani na něm není znát nějaká námaha. Víím, že Grapy jsou zlomový bod. Po nich jsem byl v minulých letech vždy popraven. Snažím se, aby to letos nenastalo. Sjezd do Bystřice, a směr Slavkov. Dávám si Gutar, aby mě nakopl a já se rychle vzpamatoval. Možná, že zafungoval, protože pár dalších kilometrů jsem ještě docela dobře zvládal. Pak se mi to ale začínalo zajídat a z ničeho nic nohy řekly dost. Bolely, nebo to byly křeče v každém svalovém vlákně, nevím. Každopádně už jsem nemohl šlapat silou. Odpadal jsem kluci na mě musely pořád čekat. Před námi byl úsek do Rajnochovic a stoupání na Troják. Posílám Strejdu pryč, protože víím, že tady mi nepomůže a jeho budu jen zdržovat. Odmítá a zůstává se mnou. Odjede až pod Trojákem, aby stihl otevřený bufet a aby na nás počkali. Byla to moje záchrana. Něco jsem pojeďl, napil, psychicky se trochu vzpamatoval. Sjezd do Kateřinic a znovu na Lázy. Tentokrát z druhé strany. Trochu jsem se vzpamatoval. Ne že bych hýřil silami a ukazoval se na špici, ale s rozumným tempem jsem mohl jet. Vjezd do lesa bolel, a nahore na louce taky. A pak v lese to bylo stejné. Vlastně to bolelo všechno, no ale dal jsem to. Ještě zbýval Hubert, poslední kopec. V něm se o mě dost výrazně pokouší křeče, hlavně kolem hájovny. Jak kopec trochu povolí, daří se mi nohy roztočit a už se mi jede dobře. Ještě před Hubertem jsem si dal nakopávací gel a zdá se, že pomohl. Ve sjezdu a v dalších úsecích se mi už jede parádně. Samozřejmě je už znát únava, ale není to krize. Občas jdu i na špic a cítím, že nohy jsou v pohodě. Konečně příjemné zjištění. Už jsou tu Pavlovici a já si připadám jako kuň, který cítí domácí stáj. Najednou mám dost sil a chuť tahat. Občas to vyzkouším na špici.

Prosenice a kličkovaná mezi baráky. Před námi už jen rovina. Na tu se vždy těším. Už nepřemýšlím a jedu co to dá. Párkrát se protočím se Strejdou na špici. V lese před Přerovem jdu na špic a jedu max. Chci Strejdovi rozjed cílový spurt. Vím, že není proti komu spurtovat, ale ten pocit, když se jede hrana do cíle, ten miluji! Poslední „pravá“ jsem v cílové rovině. Brána je už zbořena, a cílové snímáče tam ještě jsou. Cílem projedeme vedle sebe, máme stejný čas, ale Strejda je nespravedlivě až za mnou. Strejdo, díky moc za tvoji pomoc!

Strejda – Mamut 2019 anebo boj s časovým limitem

Z Mamuta v posledních letech mám velký respekt, nereknu li strach. Už loni, po nucené změně trasy, když poradatele museli vynechat Tesak, vůbec mi to nesedlo. Zaprv trasa se prodloužila o 10 km, ale časový limit zůstal stejný, takže abych stihl do 18.00, hrubý průměr musí být skoro 24 km/hod, což většinou zvládám až na konci sezony. Takové podmínky spolehlivě odradí většinu hobbistů, takže nebudu mít s kým se svezet. A zadruhé vypadly moji oblíbené tempové kopce a naopak přibýly Lazy, které se nedají jet tempové, tam se vzdychky zahltím a pak chvíli trvá, než se srovnám a v tu chvíli zpravidla stratím skupinu. Nu a taky loni se mě tyhle obavy vrchovate naplnily, snaha se udržet ve skupině, přepálený začátek, křeče na Grapach a konec. Letos jsem rozhodnutý na to jít jinak. Nemůžu si dovolit žádnou chybičku, limit je takový, že žádná rezerva není, jen pokud klapne úplně všechno, mám šanci to stihnout do 18.00. Taky trochu mě zarazí, že letos mám minimálně, on skoro každý víkend nějaký krátký UAC, takže dlouhé kilometry chybějí. A tak, abych si trochu vyladil formu, týden před Mamutem si dávám dlouhý trénink s parametry podobnými Mamutu (delka/převýšení). Překvapivé to mi jde celkem dobře, a tak další den, v neděli, si ještě přidám další stovku a do toho zaradím prudké kopce, a taky nejde to špatně. Pak čekám, až přijde krize z unavy. Dle mé zkušenosti je to spolehlivý způsob si vyladit formu: vyvolat krizi z unavy, aby vrcholila tak asi dva-tři dny před závodem, a až se z té krize začínám vzpamatovávat, tak na závod nastupuji v nejlepším rozpoložení. A opravdu v úterý jsem gumový, ve středu se to začíná lépsit, v pátek už se cítím nabité energií. Současné s ladením formy vedu složitá jednání s Lenkou a RiCem ohledně spolupráce. Lenka ale vyhodnotila situaci tak, že nemá šanci stihnout limit a zvolí si střední trasu. RiC váhá dlouho, ale nakonec mi dává slib, že to zkusí jet se mnou. Tak to je parada. Právě loni jsme jeli každý sám a oba jsme to vzdali, tak třeba letos, pokud si navzájem pomůžeme, tak toho Mamuta přece jen ulovíme. Večerní tiskovky si zúčastní Lenka s Tomášem, Fousac a taky Simona Davidková z Roadcyclingu. Cíle to probíhá jako velká oslava amatérů a hobby cyklistů. Spí se na internátu, a spí se dobře, teda aspoň mě se spí dobře. Ráno si obleknout krátký/krátký a jedeme na start. RiC je tady, stavíme se vedle sebe a hned od začátku se držíme spolu. Nu, spíše je to tak, že já porad propadávám balíkem, a RiC se na mě ohlíží a pustí jednu skupinu za druhou. Nakonec je tu dvojice ze Slovenska, co jede střední, 410 a 411, podle výsledkové listiny asi manžele Skladanové. A jedou přesně to, co já potřebuji: kopce volně, aby holka stihala, rovinky chlap táhne jako o život, ale bez nastupu, prostě dokonale domestik. Tak se za nimi chvíli vezeme, pak si trochu srovnám dech a už můžeme začít i strídat. Taková spolupracující skupina působí jako magnet a po chvíli je nás docela početný balík. RiC jede evidentně pod své možnosti a porad by rad se pustil do stihání skupiny před námi, což mu po každé musím rozmluvit, ale neprotestuje, vždy souhlasí. Po první hodině průměr máme 30,7, což je dobrý příslib do budoucna. První Lazy se vyskrábáme maximálně v klidu a nahore ještě chvíli čekáme na paní Skladanovou. Sice mohli jsme přehnout, ale nechám takového tahouna, to se nám určitě vyplatilo počkat pul minutky. Na prvním bufetu už mám suché oba bidony, stavíme se a pro jistotu se ptám poradatele do kolika tam budou. Pryč do 3 hodin. Aha, tak to znamená, že v case 6:15 nejpozději tam musíme být, jinak jsme o hladu a bez vody. Cíle naše skupinka se drží víceméně pohromadě až pod Hadovnu. Kromě nás s RiCem jsou tam také střední trasy. Až těsně před Hadovnou dojíždíme i jednoho borce z A-čky. Jede se porad na hraně svých možností, a tak stále přemýšlím, kam s těmi hranami spadnu, buď mě tělo vystaví stopku, anebo naopak se to rozjede a bude fungovat jako hodinky. Už jsem zazil oboje a zatím nevím, co je ten rozhodující jazyček na vahách, kde je ta drobnost, která mě stáhne na tu nebo onu stranu. Na Hadovně se nám skupina definitivně rozpadla, už se jen držíme spolu s RiCem. A taky ten chlap z dlouhé, co jsme dojeli, se k nám připojí a udrží s námi až do Přerova. Zjistuji, že do kopce jedu o něco líp, než ostatní, což potěší. Grapy mě jdou kupodivu celkem s přehledem, nahore čekám na zbytek a je to z mé strany chyba, kolegové totiž ve sjezdu jsou o hodně lepší, než já a pak naopak dole oni musejí čekat na mě. Přichází ten nejhorší úsek trasy, zvládnutí terenu před stoupaním na Trojak, ale letos s tím nemám problém, jede se mě dobře, tak trávím většinu času na špici. Po 5 hodinách stále máme průměr nad 25, začíná to vypadat nadejné. Na Trojak poobjíždím kolegum, chci totiž stihnout bufet, než odjedou a trochu je tam pozdrzet. A dělám dobře, když jsem tam, tak zrovna zavírají auto a chtějí odjet. Ale zase to rozbalí, počkají na ostatní a obslouží nás jako v první třídě. Nu, dal už nám zbývají jen dva kopce z spousty drobných kopečků. Průměr postupně klesá, já začínám mít takové standardní maratonské potíže: páli mě chodidla, z přebytku sladkého mám žaludečně křeče, že špatného asfaltu bolí zadek tak, že už ani nevím, jak mám na tom sedle přemístit. Ale důležitě je, že je mi jasné, že 220 za 9:15 dám. A fakt, když na budíku mám 220 km, stopky ukazují 9:14. Jenže ono je to letos ještě asi o 2 km delší. Tak to nic, ty tři minuty nad limit nám snad odpustí. V cíli nás vítá pan ředitel závodu v prázdném areálu, ale v duši mám pocit nekonečného blaha. Máme to! Všechny tři jsme nadšení, hned si domlouváme na spolupráci na dalších maratonech. Skupina A zije! At žije skupina A!

Standa Prokeš

Na termín letošního přerovského Mamut tour se udělalo parádní počasí. Ačkoli nás letošní květen provází spíše chlad a deštivo, na sobotu 25. května se parádně vyčáslilo. Polojasná obloha, odpolední teploty kolem 22-23°C a jen mírný vítr. Krásné cyklistické počasí. Na start závodu se mnou jako obvykle dorazili Pavel Bonta a Eda Pospíšil. Zázemí závodu se letos přesunulo do areálu Střední zemědělské školy, což mimo jiné znamenalo, že nás čekalo závěrečných 100m po hrbatých kostkách. Jinak zázemí pro závod je fajn. Hned na kraji města, velký areál, bezproblémové parkování, k dispozici rozsáhlé zázemí, kuchyně a jídelna v areálu. Takřka ideální místo. Řekl bych, že přesunutí zázemí právě do areálu školy byl skvělý tah. O půl deváté byla odstartována krátká trať a do startovního koridoru jsme se začali stavět my, co se pokusíme o dlouhou a střední trať. Startovní koridor je úzký, takže jsme byli pěkně natažení. Sluníčko už začínalo pěkně hřát, když nás krátce před devátou hodinou odstartovali. V prvních kilometrech se peloton pohybuje v podstatě v celku. I první stoupák v Pavlovicích se jede v klidu. Nahoře se ale odbočuje doleva a sjíždíme prudký sjezd do Sušice. Čeká nás ještě jedno stoupání na Hlinsko, které v minulých ročnících bývalo naopak až v závěru závodu. Jízda v pelotonu je značně nervózní, každou chvíli se musíme uhybat autům v protisměru. Je to místy dost nebezpečné. Konečně jsme u kamenolomu v Podhůře a začínáme stoupat do Hlinska. Stále se jede vyrovnané tempo a balík se moc nedělí. Za Hlinskem odbočujeme vlevo na úzký přejezd po hřebeni do Lhoty. Jedu ve sjezdíku hodně pozorně a dělám dobře. Těsně přede mnou se v mírné levé skládá skoro celý balík k zemi. Jen se štěstím se mě daří zastavit. Vlevo je v hromadě těl a kol díra. Rychle jí projíždím ala koloběžka a rozjíždím se za vzdalujícím se pelotonem. Peloton se mě podařilo spolu s dalšími dojet až ve Lhotě. Přes Soběchleby a Vitonice se blížíme k první HP na Lázy. Letos je nájezd do závodu hodně nepříjemný. Ve velké skupině se musíme vejít na úzké a rozdrbané silničky. Naštěstí už k dalšímu pádu nedošlo a do Loučky dojíždíme ve velké skupině. Bohužel se mě před začátkem stoupání nedaří povyjet dopředu a v začátku kopce se musím prodírat přes hodně odpadlíků, ale ke konci stoupání už si dojíždím malou skupinku, se kterou se pak pouštím do sjezdu ke Kateřinicím. Znáám to tady jak své boty a tak mě nedělá problém se propracovat k čelu skupiny. V Kateřinicích se sjíždíme do skupinky a začínáme střídat. Postupně se během průjezdu Ratibořicemi a Hošťálkovou sjíždíme do velké skupiny a před posledním výšvihem k prvnímu bufetu na Na Lůčkách máme čelo závodu na dohled. Na vrcholu dostávám flašku od Pavla a rozjíždíme se do sjezdu. Stále jedeme ve větší skupině a přes kopec u Lukova se blížíme k nájezdu do druhé horské premie na Hadovně. Ve stoupání se naše skupinka natahuje a dělí, ale sjezd do Rusavy nás opět spojuje. Využívám krátkého přejezdu před strmilovákem na Grapy a cpu do sebe nějaké cukry. Už začíná být docela teplo. Rychlý průjezd Rusavou a najíždíme do dalšího krpálu. V prudkých pasážích se naše skupina drobí a natahuje. V nájezdu do sjezdu k Bystřici se bez problémů držím s čelem skupiny, ještě stíhám zaznamenat povzbuzování od Pepy Simona z Lipníka a valíme dolů. Za odbočkou na Slavkov se zase sjíždíme a s potěšením zaznamenávám, že jsou tady také dva závodníci z dlouhé trati, jedním z nich je Karel Soušek. Na kopci dostávám flašku od Pavla. Před Prusinovicemi nás dojíždí silná skupina. V čele jsou dva závodníci v červených dresech z dlouhé trati a za nimi jako obvykle Pavel Popielek. Nastává klasický scénář, který jsem tady na Mamutovi už několikrát zažil. Teď to bude jen boj, uviset Pavlovi domestiky. Letos má dva a oba vypadají hodně dobře. Jenže mě to zatím jede parádně a moc se mě nechce závod teď vzdávat. Ještě nejsme ani v půlce! Skupina se okamžitě natahuje, Pavlovi pomocníci jedou ostré tempo. Ve stoupání před Dřevohosticemi se přece jen tempo zmiřňuje a skupina se drží pohromadě. Sjíždíme první sjezdík před dědinou, je to tady hodně hrbaté, v mírné levotočivé zatáčce se držím na levém kraji skupiny. Najednou dostávám pecku ze zadu do levé ruky. Naštěstí jsem v té chvíli držel pevně řídítka, přesto jsem to v té rychlosti jen tak-tak ustál. Závodníka, co do mě najel, vidím koutkem oka letět do příkopy. Vůbec tomu nerozumím, vedle sebe jsem nikoho neměl a žádný nečekaný manévř jsem neudělal! Dojíždí mě Karel, který jel za mnou. Říká, že se tam najednou přiřítíl ze zadu. Sám ho viděl na poslední chvíli. Já se ohlížím a doufám, že se mu nic nestalo. Přece jen to bylo ve velké rychlosti. Jedou za námi doprovody, snad mu pomůžou. Rychle se vracím do skupiny, která se v mírném stoupání trochu natáhla. Dole v Dřevohosticích se rozděljuje dlouhá a střední trať. Jsem stále bohužel na konci skupiny a tak si musím proklestít cestu přes kličkující závodníky ze střední, kteří nevědí, kam mají jet. Hned mám na čelo skupiny padesát metrů zásek. Jako kdyby to vycítili, hned za to berou. Trvá mě pár kilometrů, než se zase dotáhnu zpátky. Tyhle nástupy mě za chvíli dostanou. Musím se propracovat dopředu za Pavla a nenechávat jej takhle odjíždět. Teď už nás přece jen není tolik, budu si to muset začít víc hlídat. Potíží je v tom, že jsem ve skupině jeho jediný soupeř, takže jsem v tom sám. Zatím se mě jede hodně dobře a tempo skupiny bez problémů zvládám. Oba tahouni na čele jedou stále ostré tempo a já si hlídám Pavla, abych na něj opět nechytil díru. Už jsme skoro na vrcholu stoupání na Troják, když pár set metrů pod vrcholem Pavel najednou skoro zastavuje. Jeho pomocníci s ním zůstávají vzadu, my ostatní pokračujeme dál. Bylo to nečekané a skupina se komplet promíchala. Dostal jsem se doprostřed a úplně zapomněl, že na mě čeká Pavel s flaškou. Minul jsem jej bez povšimnutí. Naštěstí se ozval, konečně jsem se zorientoval a vzal si flašku od Edy, který stál kousek dál. Uf, to jsem málem prošvihl. Kluci ze skupiny přibrzdí u bufetu, pár nás ale volným tempem projíždí a najíždíme do sjezdu k Hošťálkově. Sjezd jedu volně, skupina se natáhla, dole se ohlížím, kluci jsou za námi dost daleko, vepředu jsme zůstali jen dva. Jedu tedy volně a čekám, až nás dojedou. Najednou se kolem mě prořítí Pavlova trojka. Než se vzpamatuji a rozjedu tempo, mám na ně víc jak padesát metrů zásek. Jedou jako k ohni, sjíždím si to několik kilometrů, ale nakonec se připojuji. Tempo skupiny se zmiřňuje a dojíždí nás i zbytek skupiny.

Točíme do Kateřinic a čeká nás poslední strmilovák na Lázy. Na to, že se Pavel na Trojáku skoro zastavil, teď jede jako znovuzrozený. Ve stoupání se držím těsně za jeho zadním kolem a chytám všechny rozjezdy za vrcholy, abych si nemusel nic sjíždět. Konečně vrchol a valíme dolů. V Loučce najíždíme na hlavní silnici a blížíme se ke Kunčicím. Jenže ouha, závory na přejezdu se před námi zavírají. Z vlastní zkušenosti vím, že potkat na téhle jednokolejce vlak, je velká vzácnost. Sice někteří ze skupiny brblají a chtějí to projet, ale přítomnost policisty na motorce je našťastí odrazuje. Využívám chvílky klidu, stahuji si návleky z rukou a láduji se cukry. Ze zatáčky se pomalu sune nákladní vlak, lokomotiva na přejezdu pomalu zastavuje, pak houká a rozjíždí se pomalu zpět. To snad není možný, posun jsem tady ještě nikdy nepotkal! Konečně jdou závory nahoru a jedeme. Stáli jsme několik minut. (záznam z Polaru to upřesnil asi na 4 minuty) Za Malhoticemi na mě čekají kluci a dostávám od Pavla poslední flašku. Před námi je poslední stoupání na hřeben Maleníku. Stále se držím v závěsu za Pavlem. V sevřené skupině vyjíždíme na hřeben a sjíždíme do Lhoty. Tady se letos odbočuje doleva a čeká nás objezd přes Kladníky. Na výjezdu z nich je pak ještě jedno krátké stoupání. V půli kopce za Kladníky Pavel už zase prudce zpomaluje. Toho využívá dvojice mladých závodníků a začínají se vzdalovat. Sakra, jsem zavřený za skupinkou a než se uvolním, kluci už mají pár desítek metrů náskok. Snažím se ještě nějakou chvíli si je sjet, ale jsou už moc daleko a jedou dobře. Za mnou se dotáhl zbytek skupiny, tak pouštím před sebe závodníka za mnou. Najednou se kolem nás prožene Pavel v těsném závěsu za svým domestikem. Jsem ještě po předchozí špici dost zakyselený, ale přesto to zkouším, se k nim dotáhnout, ale už to nejde. Tentokrát mě dostali, proti takové přesile nemám sám šanci. Ve sjezdu z Pavlovic zůstávám se zbytkem v pětičlenné skupině. Když nic jiného, zkusím si s nimi spurt. Zatím se stále cítím hrozně dobře a i po těch všech nástupech, co jsem musel pochyťat, mě nohy jedou. Protáhneme se bočními uličkami v Prosenicích a najíždíme na výpadek k Přerovu do posledních třech kilometrů. Na metě dvou kilometrů zkouší odjet Karel, ale toho se mě daří za chvíli dojet. Jenže jak jsem rozjetý, už se nechci vracet. Objíždím Karla a jdu do toho sám. Do cíle zbývá něco málo přes kilometr, bude to dlouhý. Prostě to už musím vydržet a zatím se zdá, že by to mohlo vyjít. Blíží se konec obory a zatím se stále držím na špici i když už toho začínám mít plný zuby. Před odbočkou do školy se motají chodci, stačilo zařvat a uhnuli nám. Na kostkách se zvedám, tohle už nepustím. Z posledních sil dotlačím kolo do cíle. V čase 6:42:37 jsem obsadil celkově pěkné 14. místo a v kategorii jsem byl druhý. Na prvním místě naší kategorie dojel po „hrdinském“ výkonu za zadním kolem svých domestiků Pavel Popiolek. K tomu se snad ani blahopřát nedá. Na dalším místě v naší kategorii se však odehrál zajímavý souboj, který v závěru závodu zvrátil Jindřich Matějka ve svůj prospěch a dojel si pro pěkné třetí místo. Na Karla Hajdíka tak zbyla nepopulární brambora, ale bojoval statečně a to se cení. Oběma soupeřům posílám srdečné blahopřání k parádnímu výsledku! Velké poděkování si zaslouží organizátoři z MIKO Cycles Přerov. Celá akce byla opět dobře zorganizovaná. Přesun zázemí do areálu Střední zemědělské školy se ukázal jako velmi dobrý tah. S výběrem letošní trasy měli však asi těžkou hlavu. Stále se ještě nedá jet přes Tesák, kde probíhá rozsáhlá oprava silnice. A myslím, že ten začátek trati se moc nepovedl. Poslat velký balík na úzké rozdrbané silničky není dobré a neobešlo se to bez pádů. Nízká účast na dlouhé trati v posledních dvou ročnících je nejspíš důsledkem právě malé atraktivnosti současně záložní trati především dlouhé varianty. V příštím roce se snad konečně dočkáme Mamuta v jeho původní horské podobě na tradiční trase směr Bystřice pod Hostýnem. Přál bych to jak sobě, tak i všem maratonským srdcařům. Za zmínku snad ještě stojí, že letošní mamutovské klání zaznamenalo na své výsledkové listině celkem 640 klasifikovaných účastníků. Poslední poděkování patří jako vždy členům mého oddaného doprovodného týmu ve složení Pavel Bonta a Eda Pospíšil. Kluci moc díky!

KRAKONOŠŮV CYKLOMARATON

Dreamer – Hop nebo trop v Krkonosích

Cestou z Krakonosova cyklomaratonu jsem si říkal, že bych mohl zkusit napsat report s co nejméně větami, aby byla nějaká změna. Dalo by se to možná vše shrnout do deseti vět, ale to by si tento maraton nezasloužil, protože to je vyjimečný závod. O to více, když se k tomu přidá tropické počasí, jaké dnes panovalo. Ráno mě nabíral ochotný Středa s Rybou a po 6h vyrazíme směrem Krkonose. Jsem rád, že mužu na chvíli zmizet z bytu, který se proměnil v saunu a teplota uvnitř byla 28st. Ranní cena ubíhá rychle, posnídám, posvacím a v 8h jsem v Trutnově. Slunce začíná palit, takže se jdeme s McHammerem rozjet spíš jen symbolicky asi na 6km, na víc se necítím. Což není dobré znamení, ale spoleham se závody a pár těžkých tréninků v posledních týdnech se zúčastní. Jestli si ve startovním roštu všimnout zaháknutého zadního radíku bovdenu zaháklého o rychloupinak cyklisty za mnou, to by byl asi pěkný start. V 10h je odstartováno, už se těším až nás začne osvěžovat ten tropický vzduch. Jede se vcelku rozumně, na startu kolem 220 lidí, jestli jsem dobře slyšel. První brdek v pohode v balíku, horsi je to při prejezdu polské hranice, kdy se po sjezdu v nataženém balíku trochu propadnu a hned je tam díra, kterou musím sjíždět, ale jsme tam i s Kolíkem. Ale první varování v podobě zbytečného vydeje energie je tu. V Polsku si už situaci víc hlídám, ale mám tu 20km nový úsek, kde je jeden asi 150m brdek. A v něm se to opět nepekne natahne, jedu srot a celou uždí. S vyjetím všech sil se společně se Standou Prokešem a dalšími dotahneme, ale za námi už nikdo. Jenže pak se zase úplně zvolní a tak zezadu doskoci další 30 lidí včetně Kolíka. Aspoň mám sancí trochu poklepat, ale to se nakonec zase málem ukáže osudně, protože staci chvilka nepozornosti a tím jak je balík početný a vepředu jedou profici z Elkovu Author a pár dalších skoro profiků, jede se docela trhaně, chvíli

moc, chvíli vubec. To mi moc nesedi, ale delam co muzu. Pri prujezdu Lubawkou kde je prvni obcerstvomacka se to na kostkach opet slusne natahne, sice jsem relativne vzadu, ale nastesti ne uplne, takze jak se na cele zvolni, brzy jsem v pohode v baliku. Pak se zase nejede, V. Nezerka a dalsi jdou na toaletu, aby v dalsim brdku opet rozjeli tak nejak nenapadne tempo, ktere eskaluje do dalsiho srotu, ktery tentokrat ale nepolevuje ani ve sjezdu. Jeste ze jsem si hlidal Standu Prokese, sice jsme na konci celního baliku, ale jsme tam. Jeste par minut se leti a je nas tak kolem 50ti. Blizi se najezd na Pomezni Boudy. Opet se rozjede nenapadne tempo, tepy leti nahoru, vznika dira, Mchammer si to jeste s jedním doskakuje a ja tady prohavam ten spravny moment. Mam kolem sebe dost lidi, takze cekam ze to nekdo zalepi, ale kdepak. Behem snad minuty je to pryč, jeste bych se mohl mozna uplne zrusit a dockvaknout si to, ale jelikoz se blizi finalni pasaz Pomezek, беру rozum do hrsti. V ten moment jsem trochu nastvany, protoze nase skupina moc nejede a je jasne ze celo uz neuvidime. Pomezky tak snad poprve vyjedu relativne v pohode, nahore preberu bidon od Terezy od McHammera a valime dolu. No valime, ani z kopce se moc nejede, takze nas zakonite sjede celo kratke trasy s Kuretem. Nasleduje odbocka do Pece a blizi se Prazska Bouda. Piti mam dost, jidla taky, citim se slusne, narozdil od rady lidi z nasi skupiny, kteri maji o neco mene sil. Neni se co divit, vedro zacina byt spalujici. I Prazska Bouda se mi jede docela dobre, sice si davam, ale rezerva tam trochu je a dojizdime par jednotlivcu. Nahore jen chytim kelimek vody a nasleduje technicky sjezd a pasaz nahoru dolu. Prezit sotolinu, dojet jeste jednoho dva borce a zformujeme se v asi 10 clenou skupinu. Ve sjezdu je prijemne, trochu se zatahlo. Zato dole v udoli je opet dusno a vedro. Takze piju, dojdam posledni dva prosle gely od Kolikace a doufam ze se z nich nepozvracim. Ale ne, i tahly kopec nahoru az k bufetu ve Straznem jsem ve skupine v pohode. Tady definitivne vidim, ze jsem asi mohl byt dnes o skupinu vpredu, skoda tech Pomezek, ale беру to jak to je. Na bufetu беру bidon, trochu zmatky, ve sjezdu si to musim sjizdet, ale za chvili jsem zpet ve skupine. Blizi se posledni velke stoupání na Cerny Dul, poodjizdi vysvihany borec v cernem dresu, ale pak ho zase mame. Podle vysledku vidim, ze to mozna byl nakonec slavy vitez Krusnotona R. Petzold. Kouknu na computer a zahlasim v dobrem rozmaru do skupiny ze je 34.5 stupnu. Nikdo nerekne ani slovo. V polovine kopce vidim, ze na horizontu je pred nami dalsi asi 5 clenou skupina a mezi nim jeste dva lidi. Trochu prislapnu a zahy je skupinka 20m za mnou. Chvili tak jeste jedu a cekam kdo se prida. Nikdo na to nevypada, ale me laka ta skupinka v dali prede mnou. Do cile 25km, tepy mi drzi pekne nahore, tak do toho prasknu a jdu naplno. Jedu srot po cely zbytek kopce, moje skupina za mnou zmizela, ta prede mnou se blizi. Dojizdim tu dvojici mezi nami, ve sjezdu si me docvakne L. Nemec od Vokolku. Ukaze je se jako dobry spolecnik, sice nejdriv taham spice ja, ale pak se taky protoci. Ja se az divim, jak mi to i takhle ke konci porad pekne jede, takze slapu naplno a pred sjezdem z Hradecku jsme za auty doprovazejicimi tu skupinku, kterou jsem chtel sjet. L. Nemec ve sjezdu malem nevybere jednu serpentinu, ze silnice se sbira V. Novak, ktery jinou serpentinu asi taky nedal. Lubos me dole doskoci a blizime se ke ctverici. Ta si ale taky zacina nastupovat a dva v modrem dresu odjizdi. Myslel jsem ze to je nekdo ze Sport Races, ale byl to mj. vitez Mamuta L. Hendrich spolecne s T. Satkem. Ok, tak tyhle uz jsem tedy nedojel, ale dva borce jeste jo. Hned jak jsme je s Lubosem dojeli, jsem nastoupil, aby se nehakli. Jeste vydrzet posledni brdek v Trutnove, ve sjezdu mi spadl retez na maly prevodnik, takze mi Lubos poodjel, ale to bylo jedno. Jak jsem byl pod Pomezkami lehce rozpolceny, ze jsem tam mel vydrzet vice, mel jsem diky tomu moznost zazit Krakonose poprve opacne, tedy ze jsem posetril sily na konec a zurocil to v takovy pekny zaver, kdy jsem jel 25km "v uniku" a radu lidi jeste sjel. Mozna bych byl o par mist a minut vpredu, ale treba by mi taky totalne seklo a do cile bych se protropil. V cili rychle do sprchy, probrat zazitky s kamarady, za chvili je tu i Strejda, ktery to take zvladl s bravurou, pockat na vyhlaseeni a pak se skrz velkou bourku pred Hradcem pomalu vracet zpet do "normalniho" zivota. V tropickem pocasi byl dnes vitez kazdy kdo dojel, prumerna teplota byla skoro 31st. Premyslim kolik vet tenhle report ma, pocitat to nebudu, ale vic nez deset jich urcite bude!

Kolikáč – Tropické peklo v Krkonoších

Červen se nevyvíjí vůbec dobře, od Doks 2x na kole za posledních 14 dní, furt nějaké zdravotní problémy, ne, tohle není optimální příprava na další díl Roadmarathon série. A do toho tropická předpověď, takže první křeče už chytám v noci před odjezdem do Trutnova. V očekávání průšvihů ladím tři bidony, ještě koupit před startem minerálku a pořádně se prolejt. I když kluci říkají, nepřeháněj to, ať nejsi těžký do kopců. Namazat opalovákem, ať přehřátí aspoň trochu eliminuji. Ani v hlavě to není, nějak nemám sílu a drzost se cpát do předních pozic pod nafukovací bránou narvaného startovního pole, kde málem 300 kusů jede dlouhou trať. Ťuknout si pěstí pro štěstí s RiCem, Strejdou, Rybou a i se Standou ze Záluží. Prásk! Valíme ven z Trutnova, hákují Radima Skálu, zatím se jede ohleduplně a překvapivě bezpečně. Na konci města už mě předjíždí zajímavá lokomotiva, v podobě červeného dresu a za ním v háku Pavel Popiolek. Přesedám do tohoto vlaku a během chvilky očuchávám Dreamera na dohled zaváděcímu autu. Jak dlouho to teď vydržím? Fouká povětšinou do zad, takže se vcelku letí, před Lubawkou chytáme d'ouru, chvilku po sobě ve skupině koukáme, až to na sebe bere Dreamer a já nesmím taky zaváhat. Jsme zpět, najíždíme na novou část trasy, na takový lalok vedle Lubawky. Jedu v závodním transu a užívám si vybrané společnosti. Ani to vedro nevnímám, snažím se pít a už i něco sníst. Na 30 km první vážnější brdek, který už nedávám, ale nejsem sám, soustředil jsem se na Pavla a jedu jeho tempo. Musíš s ním, letos druhý pokus třeba vyjde, mi ještě v hlavě bláhově zní. Horizont, velká placka a letíme za červeným dresem. Bolí to, až mám problém, že vypadnu Pavlovi z háku, když on zavelí volněji, uff. Čelo není vidět, ale je mi jasné, že s těmi dvěma by se měl

podarit návrat. A je to tak, vracíme se do Lubawky, a už si zase můžu pokecat s Dreamerem. Kostky v Lubawce nás pěkně prověří, že si ani nevšimnu, že tam byl pitný bufet. Ale to bylo stejně bez šance zastavit, aby to neujelo. Trochu se zvolnilo, Něža v krajnici si ulevuje, takže vtípky lítají vzduchem, zdravím se s Tomášem Čerem. Krásných 60 kilometrů za námi průměrem 36 km/h., cítím, jak mám nohy v jednom ohni, ale furt věřím, že pod Pomezky musím s nimi! Vesničky obsypané fandícími diváky, trať parádně zabezpečená, stále si to užívám. Ale euforie netrvá dlouho, brdek za Bukowkou mi posílá do pravé nohy parádní křeč. Propínám nohu, neschopen šlapat, balík odjíždí, konečná, vystupovat. Motám se na samotku a zoufale přemýšlím, jak vyjedu Pražskou... hold, půjdu pěšky. Dojíždí mě čelo krátké trasy, Kuře povzbudí, a já se zašívám na konec tohoto balíku. Jak se ale trochu přitlačí na tempo, začíná mi cukat v obou nohách, tak tohle bude ještě dneska zajímavý. Začíná stoupání na Pomezky, už jsem zamával balíku z krátké a jen se soustřeďuji na sebe a svoji rychlost posunu vpřed, která mě úplně neposeká a budu schopen překonat to zbývajících kilo. Dojel mě Ryba, chvíli s ním, než si najdu výmluvu, že mě zbrzdili dva turisté, co jeli na horských kolech, a já musel přibrzdit a objet je. Jo hlava i tělo přestalo závodit, je tu Ruda z krátké, a další a další kusy, které se valí přese mě. Ani Pavlis (Pavel Sucharda) mě dnes nemůže vyprovokovat svojí hláškou, že už jen běhá, tak mě přeci nemůže takhle dát. Překvapivě mě zdraví i Trungy, ani jsem nevěděl, že dnes jede, ale ani on není můj magnet, který by mě vytáhl nahoru. Konečně Pomezní sedlo a bufet, stavím, jím, piju, jo dnes si to užiju! Padám v háku za Trungym, ve sjezdu nás sjíždí Jura Janoušek z krátké, tak nás taky trochu potáhne na rozdělení. Zdá se, že jsem se trochu vzpamatoval a k Peci asi ve 4 lidech už jsem schopen jet. Ale další hřebíček do rakve dnešního výkonu je Pražská, která už vlastně začíná v Peci. Před první nejprudší částí vidím našeho smolaře Rybu, jak sundává helmu a vzteky s ní mrskne o asfalt, bohužel namotal přehazku... Trungy mizí, a já začínám svádět boj o holý život. Jedu 5 – 6 km/h. jsou chvíle, že mám chuť vycvaknout a jít pěšky. V minulých letech jsem to jezdil kolem 13 minut letos málem 2x déle, krize dostupuje vrcholu, divně mě píchá u srdce, začínám přemýšlet i šílených věcech. Za úspěch fakt považuji, že jsem nešel pěšky, takže bufet nahoře je zase můj. Doplnit bidony, houbičku plnou studené vody za krk a posunuji se dál. Po dlouhé době čumím na budík, Katce jsem říkal, že v cíli budu za cca 5-6 hodin, a tak se snažím motivovat na těch 6 hodin. Ve sjezdu dokonce sjíždím jednoho borce, který taky vypadá hodně okorale. Na Strážné si užívám, že jedu sám, že si můžu jet svoje tempo a né se stále někomu přizpůsobovat. Sjeli mě dva Němci, ale nechali mě tam jak patník u cesty. To před bufetem to vypadá nadějněji, další 3 lidi přes, a ty zkouším úspěšně háknout. Na bufetu konečně jídlo, cpu do sebe rohlíky, koláčky, ale trojka odjíždí. Takže s plnou hubou dolů za nimi, nedostatek slin udělal dobrou zátku z těch koláčků v mé puse, no dnes je to fakt vypečené! A stejně mě odjeli... A zase sám, soustředit se na kadenci, aby se křeče úplně nezakously a na hlavní k odbočce k Černému Dolu je tu nová skupina zezadu. Tak s nimi vydržím? Kdepak, sice jsem si vlezl na čelo ve stoupání, ale po chvíli jsem převálcován a zadupán a dalších minimálně 10 lidí odjíždí. Zajímavý to pohled, o kolik dokáží zmizet a já s tím nejsem schopen nic udělat. Sleduji těch 6 hodin na budíku, ale zdá se, že ani tento cíl si nesplním. Sice mě do Trutnova ještě předjelo pár lidí, ale po chvilkovém háku, odpadávám. Ne, dnes jsem odsouzen k pomalému přesunu do cílového prostoru, kde se plně oddávám do péče své manželky. Nechci dnes již o cyklistice ani slyšet, omluva všem. Chci popíjet pívko a koukat na Kuks, chci zažít bouřku a pak se zchladit v pískovně u Poděbrad... Nezbyvá než smeknout před těmi, co zvládli závodit po celou trať letošního Krakonošova tropického pekla!

RiC – Krkonoše - ztráta iluzí

Po jednoroční absenci jsem se opět postavil na start Trutnovského maratónu. Moc se mi nechtělo, ale říkal jsem si, že s leností se musí bojovat. Předpověď slibovala horko. Počítal jsem s tím a vzal velké bidony a dal si závazek, že na první bufet (55km) musím mít oba prázdné. Sice jsem to nesplnil, ale vypil jsem toho dost. Ráno 15.6.2019 v Trutnově vše vypadalo na pohodu. Při rozjždění se cítím dobře, nohy se lehce točí. Na startu se potkávám s Orange grupou i se Standou ze Záluží. Strejda, Tom z Mamuta, Standa a já. Ve čtyřech by to mohlo dobře odsejpat. Start je v 10:00, podle mého dost pozdě. Už je teplo a slunce dost připejká. O hodinu dřív by to bylo lepší. Začátek jako vždy, všichni se hrnou a já mám tendenci se hrnout s nimi. Naštěstí je tu Strejda a ten se vyhecovat nenechá. Stále držíme rozumné tempo a hákujeme skupiny tak, jak nás předjíždí. Do Lubowky valíme přes čtyřicet a ani mi to nepřijde. Zatím se cítím dobře. Z Lubowky je novinka – kopec asi 4km dlouhý. Nijak to nehrotíme, jede se mi dobře. To bylo naposled. V dalších kopcích už ztrácím, i když nejsou nijak výrazné. Na první bufet příjíždím ze ztrátou na Strejdu. Ještě vyjíždíme společně, ale cítím, že něco není v pořádku. Piji dost, jím přiměřeně, ale po dvou (!) hodinách jsem bez energie. Netuším co se děje. První stoupání za Lubowkou je moje konečná. Ještě se jakžtakž motám po rovinách, jakmile se ale začne stoupat na Pomezní boudy, umírám. Rodí se ve mě rozhodnutí to vzdát a stočit to na krátkou. Na Pomezky je dlouhé stoupání, ale není těžké. Při správných převodech by to měla být pohoda. Jezdil jsem delší a těžší, ale tělo říká ne. Zmučeně dojezu na bufet. Vidím Strejdu jak na mě čeká. Moc mě to mrzí, že čeká zbytečně, já končím. Představa jakéhokoliv dalšího kopce je nemyslitelná. A na Pražskou boudu už vůbec ne. Na odbočce do Pece točím doleva a přiznávám si porážku. Jede se z kopce a to mi naštěstí jde. Ve stoupání na Hrádeček mě předjíždí čelo dlouhé. V tomhle stoupání se utvrzuji, že jsem udělal dobře. Fakt mi to nejede. Stejně tak stoupání v Trutnově ke kruháči. Sice jedu, ale je to utrpení. Nohy nemůžou pořádně zabrat. Jedu po trase až k cílové rovině. Před nájezdem do ní odbočím na chodník a cíli se vyhýbám. U mého jména ve výsledcích je DSQ, nepřijemný pohled.

Závěr: Neznám příčiny debaklu, jen se dohaduji. Napadají mě dvě: přepálený začátek a horko. Začátek se jel možná ostřeji, ale ne tolik, aby mi došlo po necelých dvou hodinách. Navíc, v minulosti mi v takových případech stačilo si vystoupit a jet si svý. Srovnal bych se i ve stoupání na Pomezní boudy. I v dlouhých kopcích se mi dříve dařilo zažehnat krizi. Tentokrát ne. S horkem jako s příčinou si nejsem jistý. Na Krušnotonu mi teploměr ukazoval 40°C a byl jsem v pohodě. Tady to bylo míň a zkapal jsem. Možná jsem nebyl ještě přivyklý a nebo je příčinou dres. Je to várka do Sweeepu a myslím, že materiál je něco jako lycra. Je sice elastický, ale neprodyšný. I když jsem jel s rozepnutým dressem, moc nevětral. Uvědomil jsem si to, když jsem si ho u auta sundal. Jako bych ze sebe stáhl pláštěnku. Na tom tropickém Krušnotonu jsem jel ve starém, roztrhaném dresu, který je podstatně vzdušnější. Nejhorší je, že mi to vzalo chuť do dalších maratonů. Ještě, že jsem si ji spravil druhý den na Moravském poháru v Králíkách.

Strejda – Krakonoš 2019, nová trasa

Letos organizátoři Krakonoše nám prodloužili trasu a hned je z toho maratonská distance. Letos už to dokonce není ani nejkratší závod seriálu, o necelých 10 km to přeskočilo Beskyda (ale co do převýšení - tak to s Beskydem samozřejmě konkurovat nemůže). Prodloužení trasy vítám, vím, že druhá stovka se mi vždy jede líp. Jako vždy před maratonek řešíme počasí a skupinu. S počasím je to víceméně jasno: bude vedro. Ale co, zažili jsme Krušnoton při 36, tak Krakonoše při 33 určitě zvládneme. A když už pořadatele přidali pitný bufet před Pomezky – tak to už jsem úplně v klidu. Poslední otázka: zda bouřky přijdou už během závodu, nebo až po něm. CHMI a Norové shodně slibují bouřku kolem 13 hodiny, což bych akorát mohl být na Pražské, pak sjíždět tu šotolinu a úzkou klikatou silničku s ostrůvky mechu za mokra – může to být zajímavá zkušenost. Uvidíme, jak ono to dopadne. Skupinu ještě z Mamuta máme dohodnutou s RiCem, a Tomem Tvarůžkem a taky se k nám rozhodl připojit Standa Hnízdil z CK Záluží. Je to dobrý základ. V Trutnově na náměstí v 8 ráno slunko už pálí vo 106 a vedro se zda být neúnosné. Ale když si nasednu na kolo a trochu se rozjedu – tak protivzduch chladí docela účinně. Letos jsem trochu zredukoval zásoby podkožního tuku, cévy se mi dostaly blíž k povrchu a chlazení potom je hned účinnější, stačí jen dostatečně pít. V startovním koridoru stavíme se vedle sebe s RiCem a Standou, Tom je kousek vedle. Plán mám jednoduchý: pod Pražskou jet s rezervou, ten nejtěžší kopec celé sezony nějak přežít – a dál už jet co se dá. Odstartováno, nesnažím se zachytit nějaké rychlé skupiny, pořad se cedím dozadu, lidí je pořád hodně. Až dojdou borce z dlouhé, dojedou nás ty z krátké, a další a další. A tak se pořad máme hoho háknout. Se spolubojovníky za skupiny nejsme hned za sebou, ale jsme rozesetí po větším balíku a máme se na dohled. První hodinu nehraji se na žádného hrdinu, jen schovávám. Pak už všeobecné startovní nadšení trochu opadá a tak občas i vylezu na špic. Letos jsem toho ve skupině moc nenajezdil, nemám v tom jistotu, takže jsem trochu nervózní, hlavně když se potřebuji napít nebo vycucnout gel. Ale všechno se daří a po dvou hodinách máme průměr přes 30. Někde kolem 65 kilometru odřídám, pouštím houf před sebe a Standa mne hlásí, že jsme ztratili RiCe. Tak já na něj počkám. Pouštím skupinu a jedu v klidu. Občas se otočím – vzadu nikdo, tak zpomalím ještě, ale pořád nic. Začíná stoupání na Pomezky, točím hodně pomalu, a dojíždí mne velká skupina. Aha, tak RiC bude tady. Ale není tam. Že by defekt? Ptám se, zda neviděli chlapa v dresu Vinohradských šlapek. Jojo, prý jen tak asi 100 m za tebou. Tak to je dobrý, to za chvíli mne dojde. Tak plním svůj plán, jedu v klidu, šetřím se na Pražskou. Ale nedojíždí mne. Tak pouštím jednoho závodníka za druhým před sebe. Pochvaluji jednu slečnu: že se jí to do kopce jede, když už má těch 45 kilo. Směje se, že těch 45 nemá. Nu jasně, že se to jede, když ani těch 45 nemá :). A pak se ještě ptám, zda tam neviděla RiCe. Jo, je hodně vzadu za tebou. Aha, takže přece mu ujíždím. Ale zvolnit ještě víc už nechci, to bych vypadl z tempa, počkám na bufetu. Na bufetu na mne čeká Standa a pak spolu čekáme na RiCe. Po 7 minutách, když už jsme rozhodnuté jet dál, je tam a nevypadá dobře, neví co se děje, ale nemůže jet a odstupuje. Tak holt mažeme dolu. Rozdělení tras, a začíná předkrm. Ono té Pražské předchází 6 kilometrové mírné stoupání, které svádí ke svižné jízdě. Tady se potřeba krotit, zapínám omezovač svého tempomatu a Standa se evidentně nudí. Když mně vystřídá, tak vystřeli dopředu, ale na to já nemám, a tak ho pouštím. V Úpě pod kopcem sedí Ryba a smutnými očima pozoruje svého pochroumaného oře. Holt další nedokončený závod pro tohoto hrdinu. Ale pro mne už přichází čas plnit přece vzetí, je tu Pražská, kterou jsem ještě nikdy nevyjel. V neprudším úseku předjíždím tlačících Standu a Toma, a snažím se dýchat zhluboka a točit a točit. Když se to trochu povolí – důležité nepodlehnout euforie a nezrychlit, jet stále pomalu, aby se dech a tep trochu zklidnily, pač on ten kopec se zase zvedne. A daří se. Na otevřeném svahu těch 1,3 km bez zatáček a s rovnoměrným sklonem zvládám celkem s přehledem. Akorát tady jedna závodnice to šněruje od kraje ke kraji, a to jí musím požádat, zda by nebyla tak laskavá a nenechala mně projet. Všechno se daří. Nahore nečekám, vím, že sjezdář jsem bídny, opatrně se pouštím dolu, oni kluci mně doženou (nedohnali). Ale tady přichází ke slovu ta druhá část plánu: prostě jet co se dá. A to plním až do cíle. Spolupracovat s ostatními už nejde: buď oni mne nestačí, nebo jedou takové koule, že já nemám nárok. Jede se mne velmi dobře, a tak to točím a točím. Cca 4 km před cílem mne dojedou 3 borce, a to už vím, že se svými mizernými sprinterskými schopnostmi budu tady poslední. A opravdu poslední jsem. Ale vůbec mne to nekazí náladu a dobrý pocit z Krakonoše. Další povedený maraton letos. Cestou autem domu vjíždíme do epicentra bouřky a tiše se s Dreamerem radujeme, že jsme to nemuseli potkat na trase :)

Standa Prokeš

Start letošního ročníku Krakonošova cyklomaratonu v Trutnově připadl na sobotu 15. června a bylo předpovídáno děsné horko. Ráno sice teploty příjemné, ale odpoledne se měli vyšplhat nad třicet stupňů. Přesto jsem se do Trutnova vypravil, neboť po loňském nezdaru jsem se chtěl pokusit ještě jednou o bednu. Vypravili jsme se jako obvykle už v pátek a společnost mě dělali Pavel Bonta a Eda Pospíšil. Páteční rozpálená cesta už byla sama o sobě peklo, ale to byl jen čajíček proti sobotním radovánkám, které na nás čekaly na trati. Organizátoři dělají závodů propagaci jak se dá a tak se počty účastníků závodů rok od roku zvyšují. Pro letošek navíc připravili rozšíření trati na polské straně, takže dlouhá trať měla nové rozměry 172km a 2999 výškových metrů. Kolem startu se ráno vesele točilo i byl jsem také odchycen a požádán cosi zamumlat do kamery, doufaje, že to bude ořesné a nehodné k použití. Start byl tentokrát oddělený a naše dlouhá trať startovala samostatně kolem desáté hodiny. Pan starosta nás před tím vyprovodil vřelým slovem s přáním šťastného návratu do náruče pohostinného Trutnova. Pak vyšla pekelná rána z děla a jelo se. Výjezd v města přes kruháče jsem tentokrát zvládl na jedničku. Jako obvykle se hned od výjezdu z města začalo závodit a jelo se celkem slušné tempo. Dokud se jelo po hlavní silnici k hranicím, tak to bylo fajn, ale drbačky po vedlejších silnicích doleva-doprava, nahoru-dolů, které začaly za Lubawkou, skupinu neustále natahovali a bylo čím dál tím obtížnější si do skupiny dojíždět. Navíc ty silnice nebyly nic moc, dvakrát jsem se ne vlastní vinou ocitnul na písku v krajnici, když náhle zmizel asfalt. Po prvním vážnějším stoupání, kdy se naší skupině podařilo se do pelotonu zase vrátit, jsem už toho začínal mít dost a na sjíždění hlavní skupiny, která stíhala odjeté závodníky, jsem rezignoval. Takže druhý průjezd Lubawkou jsem jel ve větší druhé skupině. Průjezd přes náměstí byl příšerný. Několik set metrů po neskutečných kostkách! Takhle hrozné kostky jsem ještě v životě nezažil, měl jsem strach, že se mě rozpadne kolo a ukousnu si jazyk. V krátkém stoupání za městem na Szczepanów na mě čekali kluci a dostal jsem plnou flašku. Zanedlouho jsme se začali pomalu blížit mírným stoupáním k prvnímu velkému kopci na Pomezní boudy. Nešlo se mě v té době moc dobře a tak jsem se většinu času spíše vezl na chvostu skupiny. Tak jsem absolvoval celé stoupání k hranicím. Už bylo hodně teplo a bylo potřeba hodně pít. Kousek pod vrcholem na mě naštěstí čekali kluci a dostal jsem dvě plné flašky. Ve sjezdu jsem se pak snažil si maximálně orazit, ale zároveň neztráčet kontakt se skupinou. Už se tady začali objevovat závodníci z krátké trati, která startovala jen pět minut za námi, ale ti se na křižovatce před Pecí od nás zase odpojili. Skupina se nám ve stoupání maličko zredukovala, nebylo nás víc jak deset. Krátký přejezd do Pece se jelo v poklidu, bylo už hodně horko a všichni sbírali síly na strmilovák k Pražské boudě. Do první nejstrmější pasáže stoupání jsem najížděl s čelem skupiny a vypadalo to moc dobře. Jenže jak se blížil konec lesa, kde se přece jen stoupání maličko pokládá, se mě začalo nedostávat sil. V druhé polovině kopce se tak přede mně dostali téměř všichni z naší skupiny. Musel jsem hodně zabojovat, abych s nimi neztratil kontakt. Bylo to neskutečně těžké a na vrcholu jsem byl úplně grogy. Za skupinou jsem zaostával pod vrcholem asi padesát metrů. Na občerstvovače se mě podařilo chytit kelímek s vodou, kterou jsem si chrstnul do přílby a jak se stíhat skupinu. Kupodivu mě to trvalo asi jen dva kilometry, kdy jsem se dotáhl do skupiny zpět. Pomohlo mě, že kluci přece jen začátek sjezdu nejeli krev. V dlouhém sjezdu jsem si pak jen hlídal skupinu, abych nezaostal a snažil jsem se co nejvíce si orazit. Čekali nás ještě dva kopce a zážitek z Pražské boudy byl ořesný. Snad se z toho ještě oklepu, takže po sjezdu se zase na chvíli klidím na konec skupiny se kterou nakonec zvládám i další stoupání k Hofmanovým boudám. Nahoře je poslední občerstvení a opět se mě na poslední chvíli daří chytit kelímek s vodou a ochladit si hlavu. Á paráda! Ve sjezdu se mě nádherně chladí rozpálená hlava a zdá se, že to nejhorší mám už za sebou. V přejezdu po rovině pod poslední kopec na Černý důl se občas dokonce zapojuji do práce na čele skupiny. Konečně odbočka a začínáme zvolna stoupat na poslední kopec. Nahoře by měli čekat kluci s poslední flaškou. Už je načase, na začátku stoupání dopíjím poslední zbytky ionťáku. Skupina se v první půli drží pohromadě a před posledním kilometrem stoupání na obvyklém místě dostávám od Pavla poslední flašku. Na posledním kilometru stoupání se vydává dopředu Karel Souška. Asi si hodně věří, do cíle je ještě těžkých 25 kilometrů. Moc se necítím na to jet s ním, takže chvíli váhám a pak už je moc daleko. No nic. Musím si hlavně hlídat kluky ze skupiny. Je tady několik starších, někdo by mohl být z mé kategorie. Konečně na vrcholu! Po sjezdu, kde jsem se opět maličko oklepal, následoval krátký přejezd pod poslední krátké stoupání. Opět jsem se ve skupině zapojoval do tempa. Následoval poslední krátký výjezd k Hrádečku a za ním trochu obávaný namotaný sjezd po úzké asfaltce. Znal jsem jej z minula, takže jsem si do něj nastoupil z první pozice a švihl zatáčky na maximum. Pod kopcem za mnou zůstal jen Radek Kučera. Vypadalo to, že máme dostatečný náskok. Vzal jsem za to i po rovině a k nájezdu na hlavní do Trutnova jsme dojeli spolu. Radek se už moc necítil, ale párkrát se krátce na špici otočil, abych si mohl orazit. Na křižovatce odbočujeme doleva, všude reulovčíci, ukazují a stejně se těsně před odbočením před nás natlačil nějaký eman v červeném kombíku a odbočil doprava. Jen tak tak jsme se mu vyhnuli. Bylo vidět, jak všichni na křižovatce ztuhli, tohle už hodně smrdělo. Ještě, že mám tak dobré reakce, ale stejně se můj anděl strážný asi pořádně opotil. Jsme na hlavní, do cíle asi 6 kiláků a stále to vypadá na slušný náskok na zbytek skupiny. Šlapu do toho co se dá a i Pavel se krátce do tempa ještě zapojuje. Jenže co je to platné, dva kiláky před cílem nám zbytek skupiny přiváží do zad dvojice německých závodníků. Jsme na začátku krátkého stoupání do Trutnova a začínáme znova. Dvojice Němců odjíždí dopředu, ze zbytku skupiny se nikomu dopředu nechce, a tak jedu stoupání zvolna na čele a vymýšlím taktiku na závěr. Už z dálky je vidět, že na kruháči je ucpáno. Před námi tam dojel kamión a za ním dvě auta. Sice to tam regulují, ale kolem nákladáku se neprotáhnou. Stále jedu zvolna, nikdo se přede mě netlačí a vyčkávám, až se

kruháč uvolní. Je to tady, jsme sto metrů od kruháče a už by se to dalo projet. Zvedám se a jdu na to. Policajti zatím pouštějí auta zleva, už jsem skoro na křižovatce, ale černé SUV prostě odmítá zastavit a pustit mě. Jen tak tak se kolem něj prosmýknu vpravo. Ještě stačím zarvat nadávku na toho nešťastníka a šlapu do toho co se dá. Za další odbočkou začínám dojíždět jednoho z dvojice, co dotáhla skupinu zpět. Jede dost pomalu, po sjezdu a ostré pravé jsem těsně za ním. V táhlé zatáčce před nájezdem do cílové rovinky se nedá moc předjíždět, držím se těsně za ním a po nájezdu na kostky za to беру. Posledních sto metrů po kostkách jedu krev, ale nikdo už mě neohrožuje. Jak to nakonec dopadlo? V čase 5:17:42 jsem dojel na 38. místě celkově a v kategorii o pět vteřin uhájil třetí příčku. Na prvním místě naší kategorie dojel kolektiv Pavla Popiolka. Druhé místo v naší kategorii obsadil, po skvělém výkonu, německý závodník Zibi SZLUFČIK. Z mé strany velká gratulace! Do teď je mě záhadou, jak se za námi ocitla dvojice Robert PETZOLD a Jürgen SCHÄFER, kteří mě dojeli těsně před cílem. Na obou mezíchasech na premiích byli několik minut přede mnou, i když na Pražské boudě už byli spolu, přesto stále několik minut přede mnou. Jürgen toho musel mít už dost, když jsem ho na posledním kilometru dokázal sjet a na cílové stovce mu ještě o pět vteřin ujel. Že by také „přátelská“ výpomoc od mladšího kolegy? Závod organizuje Svazek obcí Východní Krkonoše ve spolupráci s SK Cyklistika Trutnov, z.s., a je třeba říci, že se jim to neobyčejně daří. Maraton si v krátké době našel hodně příznivců a začínají se na něm objevovat i zahraniční závodníci. Dokonce se jim daří i mediální prezentace, zatím jsem ještě nezaznamenal maraton, který by měl samostatnou reportáž na ČT. Co se týče samotného závodu, tam není organizátorům možné nic vytknout, naopak. Vypadá to, že i spolupráce s polskou stranou funguje dobře, jelikož ani na polské straně jsem nezaznamenal žádné negativní poznatky (kromě těch šílených kostek v Lubawce). Bohužel to samé nemůžu říct o samotné trati. Pokus o prodloužení byl sympatický, ale z mého pohledu to závodů spíše uškodilo. Přibyla sice délka, ale atraktivitu trati to nezvýšilo, spíše naopak. Abych nezapomněl, ze strany mého doprovodu byly připomínky k možnostem občerstvení v zázemí závodu. Já osobně jsem taky zaznamenal drobný problém, když koncem vyhlášení výsledků už nebylo možné si v zázemí koupit točené nealko. Holt bylo horko a potřeba velká. Na druhou stranu chválím občerstvovačky na trati, tam byla obsluha špičková a pohotová. Všem lidem, kteří se na organizaci a chodu závodu podíleli, tedy ještě jednou posílám velké díky! Velké poděkování patří jako vždy členům mého oddaného doprovodného týmu ve složení Pavel Bonta a Eda Pospíšil. Tentokrát to měli hodně těžké, ale stihali a nebýt jejich pomoci, asi bych měl velké problémy. Kluci moc díky!

BESKYD TOUR

Dreamer – Klepání na Beskydskou TOP10 bránu

25. ročník maratonu Beskyd Tour je nachystan na poslední cervnový víkend a já u toho nemuzu chybět, protože všechno zatím v sezóně vychází, tak je třeba si toho vazit a tesit se z každého závodu. Pravda, do Beskyd je to daleko, ale cesta z Prahy ubíhá velmi svízne díky Adrejovi a jeho manželce, jen tu klimatizaci na 16st jsem si musel zahý stáhnout, kdo by chtěl před závodem nastýdnout? V Bile v Beskydech jsme po pul jedenácté večer, spím u McHammera a jelikož cesta byla náročná, tak jdu vlastně hned spat. Nastesti horko polevilo, takže se v horském prostředí spí krásně, ne jako v pražském bytě kde mám konstantně 28st. Ráno snídane a naplnit kapsy gely, tyčinkami a jdeme se s Michalem krátce rozjet. Moc se ani nerozjíždím, čekám ze se jako před rokem ze začátku tolik nepojede. Ze to bude letos jinak, naznačuje přítomnost J. Kulhaveho na startu střední trasy, kde mu i zatleskame, ale tak proč ne, olympijský vítěz si to jistě zaslouží. Ze to je skutečně jinak, naznačuji úvodní km v míměm stoupání k Bilemu Krizi. Jede se docela regulerní srot, ze nahore a po sjezdu je nás tak 50 lidí. Hlavně sjezd je nebezpečný, dost sterku, nastesti kromě jedné zatačky jsem to zvládl se ctí. Presto po nájezdu na hlavní chytám diru na celni balik a jelikož ten stále jede, nahore už odpadam. Je tu ale jeste dost lidi i ze střední, je tu i Standa Prokes, takže se nahore srovnáme a protože balik konečně zvolnil jsme tam. Ale porad nás moc není, minuly rok v techto mistech, kdy jsme uz na Slovensku, byl balil minimalne jednou tak vetsi. Az pod Kelcovskym Sedlem doskoci dalsi velka skupina, mozna ji pritahli domesticci P. Popiolka, i kdyz tezko rict, dnes neni cas sledovat, co se deje za mnou. Kelcovske Sedlo naletim docela zepredu, ale stejne mi celo zase poodjede. Foti tam Ziza, uz se tesim na fotky! Cekal jsem kopec delsi, ale najednou je tu sjezd a ten je pekne nebezpecny. Kanalky pres cestu prekryte prkny nebo cim, z kola se ozyvaji hrozne rany, dole kazdy sleduje jestli je kolo pohromade. Opet mensi dira na celo, ale po prujezdu startem/cilem jsme tam. Najizdime na stary usek kolem prehrady a do kopce se zase docela jede, presto je cas probrat s E. Evinicem, jestli pojedeme na Krusnotonu 300km trasu nebo ne. Ja v tom mam jasno. Vyssi tempo mi az tak nevadi, protoze uz nas aspon zezadu nikdo nedoskoci. McHammer hlasi problem se zadnim kolem, nakonec se z toho ukaze trochu bouchly rafek, ale snad to pujde opravit. Usek kolem prehrady je zdarma za nami, rychle jeste hodit gel do sebe a uz je tu Smrcek. Letos okoreneny sterkovym usekem. Kazdy nadava, ale co se da delat. Opet se propadam, na celo 30-40 lidi střední+dlouhé trasy opet nemám, respektive hlava říká, ze nechci mít a nechci se takhle úplně vygumovat jeste před Pustevnami. Takze nahore zase odstup, ale po sjezdu se sjedeme do pekne grupy, kde jsou i lidi jako F. Landa nebo E. Evinic. To uz se blizi Pustevny a pred nimi jeste vidime asi 200m pred nami celni balik, tak to je fajn, dnes se to da nazvat s celem skoro na Pustevny. Jeste v prvni tretine Pusteven v tocce vidim postavy z celniho baliku, bohuzel ja jsem o serpentinu dole. Pred nami se balik snazi doskocit Evinic + Landa. Chvili se zkousim odpoutat od nasi skupiny a dojet je, ale

pak na to kaslu, protože klukum za mnou moc neodjízdim. A delam dobre, Standa ma dneska evidentne formu a jede do Pusteven pekne tempo, kteremu sice stacim relativne v pohode, ale zadarmo to vubec neni. Nahore jsme jen ve dvou sami, za nami odstup, pred nami taky. Beru bidon od Terezy od Michala a valime dolu. Sjede nas jeden mistni borec, ktery ma navic i figuru na jizdy po rovine, takze v tomhle mini vlacku je dobre zustat. Ve trech, mozna ctyrech lidech jedeme usek pod Solan, kde nas tahoun do kopce zacne lehce odpadat, ale zato pred nami je kousek trojice Landa, Evinic + 1. Diky memu i Standovo strojovemu tempu je nahore mame, capnu kelimek vody a jedeme dolu. E. Evinic a jeste nekdo se tam trochu zapomneli a do cile uz jsme je nevideli. Jelo se totiz a ne malo, zvlast kdyz nas podruhe dolitl ve sjezdu mistni borec. Bylo to jeste pred Dreamerovo zakrutou, takze jsem pak mel co delat, aby mi se Standou neujeli ve sjezdu, ale zmackl jsem se. Dole se s Landou a kluky srovnáme a mirime pod Kasarna. Citim se porad dobre, ale horko uz opet zacina byt, co si budeme povidat. Nicmene 38st jako ve stredu to neni, takze se to da zvladnout. Motivuju se tim, jak jsem si v tom vedru byl ve stredu zabehat, docela to pomaha. Kasarna opet tahne dobre dve tretiny Standa, nez konecne trochu polevi. Tocim nejlehci 34x27, neni cas na hrdinstvi a tezsi prevod. Nas tahoun po rovinach odpada, ve trech s Landou tak vyjedeme nahoru, kde dojedeme dalsi 2-3 borce, Chudy, Hradil, Chocholac podle jmen. Opet foti Ziza, mne tece pena z pusy, to bude jiste krasne foto! Podavaji bidony, neberu, jeste mam pul bidonu a cil se blizi. Chci jet, ale Landa se chvili kocha krajinou, asi uz myslí ze jsme dozavodili. Coz o to, krajina je tu samozrejme nadherna, ale ja bych jeste chvili zavodil, kdyz uz jsme v tom. Az z kopce se zase rozjedeme. Hecuju, at nas nedojede ten mistni borec, ale uz pak za nami neni. Prejizdime hranici v Bumbalce a zaciname stoupat. Prijde mi ze moc nejedeme, tak za to v kopci jakoze vezmu, kdyz na me vyjde spic a rikam si ze to zkusim roztrhat. Snazim se, uz to vypada nadejne, ale tenhle kopec je preci jen vic hakovy, takze se zbytek zuby nehty drzi. Standa pak v cili prizna, ze moc nechybelo a nechal by me jet, to potesi! Takze to co mi vyslo v Krkonosich na Straznem, se dnes neopakuje, ale i tak je to velky posun, tady jsem vzdy trpel a vyjizdel kopec silou vule na konci skupiny a dnes se co chvili ohlizim, jestli tam jeste vsichni za mnou jsou. Jsou, takze respekt, dojezdu jeste jednoho borce, ale i ten se hakne. Pak uz jedeme z kopce dolu a cil se blizi. Houstne tu i provoz, predjede nas kamion, k tomu par cykloturistu na silnici, auta, takze tady uz nejde moc co vymyslet. Kazdy ladi taktiku na cilovy zapeklity dojezd. Kilometr pred cilem za to ale jeste i tak vezmu, ale opet vsichni v haku. Standa me pak predjede, jeste jdu za nej na druhe misto, ale pak vsichni predjedou i Standu a pak uz je jen ta vracecka na parkovisti a cil. Podle me je to trochu nedustojny dojezd takoveho krasneho maratону, kde jsme mimochodem dostali krasny pametni dres k tomu 25. rocniku. Ale dojezd je stejny pro vsechny, takze je treba to tak brat. Ze skupiny tak dojizdim posledni nebo predposledni, protože se nehodlam vyvalet ve sterku na poslednich 100m, ale samozrejme na ten spurt i sportovne porad moc nemam. Sice mi tak tesne utece bedna v me kategorii a vlastne i TOP 10 celkove, coz na par minut zamrzi, ale to je zivot. V cili zjistujeme ze jen minutku dve pred nami dojel McHammer a Beda Prucha, kteri odpadli z cela pod Kasarnami. Udelat to o neco delsi, s cilem mirne do kopce jako byl v Trojanovicich, kdo vi, jak by to dopadlo. Ale to jsou ty pozavodni emoce, kazdy si pak rika, ze mohl zajet o neco lepe. Kdyz to shrnu, vlastne se mi to povedlo skoro na jednicku. Jasne, leckdo by namitl ze na jednicku je to jen kdyz vyhrajes a ma taky pravdu. To je ale ta cyklistika, ty zavody, kde je tisic situaci, ktere delaji kazdy zavod jiny a o to je hodnotnejsi, kdyz clovek drzi vykonnost, pripadne ji postupne vylepsuje. Takze takovy byl Beskyd Tour 2019, darilo se i ostatnim Slapkam a dnes jsme vsichni zdarne dokončili, o to vetsi radost to pak je a nezbyva nez se tesit na dalsi rok!

Strejda – Beskyd Tour 2019, pokus o vlastní výsledek

Jiz nekolik let pozoruji, ze az do pulky cervence mne to moc nejezdi. Nejdříve mne to frustrovalo, ale pak jsem se tím smířil, a začal vycházet z toho, že tu první půlku sezony jednoduše musím brát jako rozjezd, přípravu a čekat, až v srpnu konečně přijde forma. Letos ty začátky jsou podobné: PrS – katastrofa, jarní UACovské časovky – ostuda, Kraslický Šíp jsem protřpěl. Ale pak z ničeho nic přišel zlom. Týden před Mamutem jsem si dal první dvoustovku v kopcovitém terénu a najednou se mi to rozjelo. Ne, že bych jezdil závrtně rychle, ale jednoduše zjišťuji, že dokážu jet dlouho a na své poměry slušné tempo. První dva maratony to potvrdily, a tak jsem rozhodnutý, že Beskyda zkusím jet bez ohledu na skupinu A, pokusit se o co nejlepší vlastní výsledek. Trošku mne nahlodávalo svědomí, že nechám bez podpory Lenku, ale ona nakonec to otočila na střední trasu, takže rozhodnutí bylo správné. Když už se mi tak osvědčil dlouhý vytrvalostní trénink týden před Mamutem, tak před Beskydem chci něco obdobného. A je tu tradiční akce CFC Kladno, Kladno – Klínovec – Kladno, 263 km. Je mi jasno, že v nepřítomnost Kolbaby a Fousáče se to pojede na můj limit, takže asi to bude o něco intenzivnější, než je zdrávo. Ale snad mne těch 5 dní na regeneraci bude stačit. Z této akce mne zůstal velmi dobrý pocit, dokonce i Klínovec samotný jsem vyjel v osobním rekordu. Ale regenerace v týdnu – to už bylo slabší. Nohy mám pořád tuhé, každé šlápnutí bolí. Nu, uvidíme, jaký to bude při závodě. Teď si ještě stanovit cíl a taktiku. Před dvěma lety stejnou trasu jsme s Lenkou a Mišutkou zvládli za 7:03. Tak pokud na nikoho nebudu čekat a na každý bufet dam maximálně minutu, tak snad nějakých 20 minut bych stáhnout mohl. Taktika: Po prvních dvou kopcích důležité zůstat ve skupině, tam pak přijde 20 km rovinky a hák hodně ušetří. Pod Kelčovským sedlem už neblbnout, vystoupit a až do cíle jet své tempo. Ze zkušenosti z minulých let vím, že dál už spolupráce možná jen po předběžné dohodě: ty vyhovíš někomu, pak on tobě. Náhodné soupeřníky přirozeně mají tendenci závodit na každém metru: nejdřív se za tebou svězt, a pak tě orvat. Kdyby se to náhodou povedlo jinak – bude to bonus, ale radši s tím

nepočítat a jet vlastní vytrvalé tempo a pokusit se rozložit síly tak, aby v závěru došly úplně. Další problém: na Mamutu a Krakonošovi mne docela trápil žaludek, myslím, že z přebytku sladkého. Tak dneska zkusím míň jíst a pit nejen jonťak, ale půl napůl, jonťak a vodu. Do Bílé odjíždíme s Nickem a Baluem v pátek brzo ráno, ještě před dopravní špičkou a obávanou D1 zvládneme hladce. Pak se jen na chvíli se zasekneme ve Valašském Meziříčí, ale v poledne jsme na místě. I tak 5 hodin cesty, je to daleko. Ale Beskyd mne za to stojí. Nohy jsou pořád tuhé a tak navrhuji o něco delší rozjezd, že zkusíme projet celé úvodní kolečko trasy včetně Kelčovského sedla. Balu to odmítá razantně, tak jedeme s Nickem. Je to chlap lehoučký, do kopců doslova letí, já mám nohy pořád jako dřevěné špalvy. Ke konci vyjížďky už se to lepší, tak snad zítra budu v pohodě. Večerní tiskovka příjemně klidná, spát jdeme brzy. Ráno času je dost na všechno, počasí naprosto ideální. Krátké rozjetí ukazuje, že nohy už začínají být funkční. Tak do kapes dva gely, dvě tyčinky a dva banány (když se to jí správně – je to jídla na 6 hodin). A na start. Stoupaní k Bílému Kříži se mi jede docela dobře. Sice pořád se cedím dozadu, ale lidí je tu spousta, zatím není nebezpečí, že vypadnu. A tak přesně podle plánu na Slovensku jsem ve velké skupině a pod Kelčovské sedlo se vezu skoro zadarmo. A taky tu vystupuji. Chvilí se vedle veze Nick, ale do kopce už prchá se skupinou. Kelčovské sedlo mne nečiní problém, problém mne činí chlap, co jede přede mnou, jede pomalu, šněruje cestu přes celou šíři, a nemohu ho předjet. Uff, málem mne srazil. Obětavý Žiža to pečlivě dokumentuje foťákem. Po sjezdu se dostávám do červených čísel (ve smyslu, že všude kolem mám jen závodníky ze střední, které mají startovní čísla v červené barvě). Na bufetu banán do kapsy, doplnit bidony a hned jedu. Zatím se mne ten plán plní. Cesta kolem přehrady se mi zda být mnohem lepší, hodně toho asfaltu opravili. Smrček jako vždy dá zabrat, obzvlášť šterkový úsek, ale přežít se to dá. Na vrcholku preventivně spolykám první 3 anicrampy. V okolí golfového hřiště už nemám banány, a musím šáhnout po tyčince. Zatím to trávím bez potíží. Pustevny se mi jedou obzvlášť dobře, tady předjedu aspoň 5-6 lidí včetně Nickyho. Stěžuje se, že má tuhé nohy. Nahoře zase doplnit pití, další banán do kapsy, anticramp do pusy a hned dolů. Zabere to trochu víc času, než bych si přál, kolem stolů je hodně lidí. Při stoupaní na Solaň mám první křeč. Ale není do stehna, ale do chodidla. Je to upozornění, na vrcholu vzít další anticramp. Na Kasarne už cítím úbytek sil, ale vyškrabu se tam. Zase je tu Žiža, pečlivě to dokumentuje, tak ze sebe vymáčknu úsměv. Žaludek zatím v pohodě, tak si dovoluji koláček. Nahoře poslední anticramp. Víím, že překračuji DDD, ale Beskyd máme jen jednou za rok, nějak si to vstřebám. Bumbálka je tu zřejmě nejlehčí kopec, ale hned na začátku chytám křeč, a to už do stehna. Z toho usuzují, že jsem jel akorát optimální intenzitu, na další kopec už bych síly neměl. Křeč není vážná a přichází spíše proto, že po delší jízdě z kopce přišlo stoupaní, zapojují se jiné svaly a organismus nestihl přesunout živiny tam. Za chvíli to mám v pohodě a pálím zbytky energie. Celou cestu po očku sledují, jak jsem na tom s časem v porovnání s rokem 2017. A s potěšením vidím, že na každém vrcholku jsem z toho času ubral minutku – dvě. Ono to minuta k minutě, na Bumbálce už mám našetřeno rovných 21 minut. Teď už to jen neprohodopodřit ve sjezdu, což se daří. Nakonec: 163 km, 6:42:34, jedna tyčinka, jeden tvarohový koláček, 6,5 banánů, 4 sedmičkové bizony junáku a 3 vody. To by šlo. Než si s Tomášem dáme jídlo po závodě, dorazí Balu, za chvíli i Nick. Holt první zkušenost s maratonem skoro nikdy nevyjde podle představ. Samozřejmě hned začínám přemýšlet, kde jsem ještě mohl ubrat, ušetřit, šlo by to ještě zrychlit? Nic mne nenapadá. Pravděpodobně z aktuální formy jsem vytěžil maximum. Jedině dobrá skupina nebo osobní domestik a možná doprovodní auto nebo podavače bizonů by to mohli posunout dopředu. Musím si nad tím ještě zamyslet. Budu na to mít celý rok. Večerní tiskovka zase moc příjemná. Jen ty židle v hospodě by mohly být o něco měkčí, po 7 hodinách v tvrdém sedle zadek nechce sedět na tvrdém dřevěném prkně.

Standa Prokeš

Letošní 25. ročník Beskyd tour v Bílé vyšel na sobotu 29. června a to bylo fajn. Po tropickém týdnu se v noci na pátek příjemně ochladilo a předpověď na sobotu slibovala maximální teploty 24-25°C pod téměř bezmračnou oblohou. Po loňském studeném závodě nás tedy v beskydských kopcích čekal horský maraton v takřka ideálních cyklistických podmínkách. Oproti loňsku se letos s tratí moc nehýbalo. Jen se vrátil zpět objezd přehrady Šance po pravé straně přes Jamník a výjezd na Smrček se jel tradičně od Ostravice, ačkoli tady to nebylo bez problémů, ale o tom dále. Nicméně parametry trati zůstaly prakticky stejné, délka 160 km a převýšení kolem 3600 m, tedy ryze horská trať. Na závod mě doprovázela osvědčená dvojice harcovníků - Pavel Bonta a Eda Pospíšil. Do místa konání jsme dorazili asi půldruhé hodiny před startem a už bylo poměrně teplo, takže rozhodnutí v čem na start bylo jasné, dnes to bude na krátké. Po deváté hodině se začal plnit startovní koridor a tak jsem si taky obsadil místo. Organizátoři ohlásili vysokou účast a komentátor pohovořil s Jardou Kulhavým, který si přijel do Beskyd kvalitně potrénoval. Úderem půl desáté pan Loprais rozvášnil svou terénní Taturu a jelo se. Podařilo se mně odstartovat celkem dobře, ačkoli se přede mně v koridoru na poslední chvíli vecpali opozdilci a jeden měl ještě ke všemu problém nakopnout pedál. Ztrátu si částečně dojíždím ještě před nájezdem na úzkou silničku, po které se stoupá na Bílý kříž (7km/230m, 715 m.n.m.). Čelo jede ostré tempo a peloton se začíná natahovat. Co naplat, jedu co to dá a snažím se sjíždět odlepy. Naštěstí je aspoň většinou volné místo, že se dokážu protáhnout kolem odpadlíků. Tempo čela se neztenčuje ani s blížícím se vrcholem, do sjezdu najíždím ve vláčku odpadlíků. Lehce namotaný sjezd zpět k hlavní silnici se dá jet svižně, jen je třeba se vyvarovat prostředku silnice, kde jsou zbytky posypu a mohlo by to tam klouzat, nebo nedej bože defektit. Ve sjezdu se mě daří a společně s dalšími dojíždím kousek před odbočkou na hlavní čelní skupinu. Odbočujeme doleva na hlavní silnici a začíná se stoupat k bývalé

celnici na Konečné (4,9km/240m, 725 m.n.m.). Na čele pelotonu se neztenčeně jedou kule a tak se postupně peloton štěpí a já zůstávám s několika dalšími závodníky v malé skupince. Společně přejíždíme vrcholem stoupání a letíme do sjezdu k Turzovce. Vedoucí skupina je stále ještě na dohled. V naší skupince se celkem dobře spolupracuje a tak se nám postupně ve sjezdu daří ztrátu na čelo zkracovat. Ačkoli jsem s tím už moc nepočítal, v nájezdu do Turzovky se na hrotu závodu přece jen maličko zvolnilo, takže jsme se přece jen docvakli. Rovinatý přejezd pod Kelčov tedy jedu s hlavní skupinou a snažím se přece jen maličko orazit, před výšvihem na Kelčské sedlo (4,8km/230m, 759 m.n.m.). Pod Kelčovem odbočujeme vpravo a začínáme mírně stoupat. Zatím je silnice široká, čehož se snažím využít a pomalu se propracovávám trochu blíže čelu pelotonu. Nechci do závěrečného úzkého výšvihu najíždět moc zezadu. Docela se mě to daří a do úzkého hrdla najíždím asi v první třetině pelotonu. Střední prudká pasáž má stoupání kolem 20%, tady přichází ke slovu můj nejlehčí pastorek s 29 zuby, ale i tak musím ze sedla a pořádně zabrat. Čelo mě sice odjíždí, ale s tím se dalo počítat. Nicméně držím se dobře a do sjezdu najíždím se skupinou odpadlíků. Tenhle nebezpečný sjezd s odvodňovacími kanály už znám z minula, takže jej zvládám bez větších potíží a daří se mě propracovávat se trochu dopředu. V Bílé si dojíždíme do větší skupiny. Na čele je stále dost dobrých závodníků, skupina tedy jede docela svižně. Já hlavně doufám, že platí objezd Šance přes Jamník. Čekají tam na mě kluci s pitím. Oddychnu si teprve tehdy, když odbočíme z hlavní silnice směrem na Jamník. Mám už obě flašky prázdné. Jede se tempo a je už docela teplo, takže doplňování tekutin je klíčové. S nájezdem do krátkého stoupání k Jamníku si dávám velký pozor. Nevím, kde přesně kluci budou stát a jede nás poměrně hodně. Držím se raději na konci skupiny, kde mám přece jen větší prostor. Teprve kousek pod vrcholem čeká Pavel a dává mě první flašku. Eda stojí kousek z ním a podává mě druhou. Sláva, klaplo to. Rychle si dojíždím do skupiny a valíme k hrázi. Sjezd kolem hráze má nový povrch, takže odpadlo drncání po rozbitém asfaltu plném děr. To je příjemná změna. Blíží se Ostravice, kde odbočujeme ostře doleva a začínáme stoupat na další ikonický kopec Smrček (3,6km/275m, 674 m.n.m.). Letos nás prý čeká ve stoupání objížd'ka, jak říkali na startu, tak jsem zvědav. Po chvíli koukám, že jedeme jinudy, než jsem kopec znal. Silnice je čím dál tím horší a horší. Asfalt začíná valem ubývat a povrch je čím dál hrbatější. Vjíždíme do lesa a asfalt končí úplně, už pokračuje jen prašná a kamenitá cesta. No bezva, tohle je tak nejlepší na defekt nebo ještě lépe k naboření ráfku. Snažím se stále držet vysoké tempo, ale jedu soustředěně a snažím se vyhýbat nejhorším místům. Úsek je naštěstí dlouhý jen pár set metrů a konečně najíždíme na známou silnici do sedla. No nebylo to nic moc, ale přežil jsem bez ztráty kytíčky. Zbývající úsek do sedla jedu pěkně tempově a dojíždím si ještě pár odpadlíků. Pak si užívám ten nádherný lesní sjezd. V rovinaté pasáži se sjíždíme do malé skupiny. Je tady také Karel Soušek, letos jezdíme hodně spolu. Skupina je celkem silná a jede se stále slušné tempo. Sem tam dojíždíme odpadlíky a přes malé brdky se blížíme do Trojanovic. Odtud nás čeká dlouhé stoupání na Pustevny (6km/460m, 1012 m.n.m.). Do kopce najíždím z Ráztoky s čelem skupiny. V úvodní pasáži mě sice Karel trochu odjíždí, ale zhruba po kilometru si ho dojíždím a pak si jedu z čela svoje tempo. Na novém asfaltu, který je v kopci teprve pár let, je to úplně jiné kafe, než po té staré rozbité asfaltce. V závěru se na čelo vysouvá Karel a spolu vjíždíme do sjezdu. Maličko jsem doufal, že se mě nahoře podaří chytit vodu a polít se, ale nezadařilo se. Házu do sebe aspoň nějaké cukry a valíme do sjezdu. Nasunuji se na hrot a užívám si parádní sjezd. Co je i na této straně kopce také nový povrch, je to parádní zážitek. V dolní šlapavé pasáži musím zvolnit, trochu jsem skupině odjel. Za chvíli zbytek skupiny dováží Eda Evinic, který jede parádní tempo. Jsme čtyři a je tady i Karel. V nájezdu na hlavní k Rožnovu se jeden závodník odpojuje na krátkou. Pokračujeme tedy jen ve třech, ale s Edou to odsýpá, jezdí parádní špice. Zakrátko odbočujeme na Hutisko-Solanec a čeká nás další stoupání na Solán (6km/330m, 796 m.n.m.), dlouhá a tempová záležitost. Kopec zdolávám prakticky celý z čela naší skupinky, kousek pod vrcholem dojíždíme dvojíčku, ve které je i Franta Landa. Těsně pod vrcholem čekají moji kluci a dostávám od Pavla flašku s pitím. Ještě se mě daří na vrcholu chytit kelímek s vodou, kterou si hned chladím hlavu. V následném sjezdu se nám skupina natáhla, ale před Karlovicemi se dotahuje Eda zpátky a s ním i zbytek skupiny. Na kruháči jsme zažili maličko stresík, když na výjezdu nám nějaká červená nákupní taška nečekaně zpomalila. Nejblíže pádu byl právě Eda, ale naštěstí má rychlé reakce a ustál to. Na přejezdu k dalšímu ikonickému stoupáku naše skupinka celkem dobře spolupracuje a dojíždíme dalšího odpadlíka, který se k nám připojuje. Snažím se dostat do sebe ještě nějaké cukry, abych to vydržel. Za Podřatým to začíná a najíždíme do toho pekelného kopce na Kasárne (3,5km/300m, 921 m.n.m.). První půli odjíždím z čela, ale v závěru, kdy se blížíme k další dvojici závodníků, přebírají iniciativu Franta a Karel. Já se vyvážím za nimi a se skřípěním zubů zdolávám tankodrom před premií. Za ní se mě daří opět chytit bizon s vodou, kterou si naperu pod přílbu a stíhám kluky, aby mě neujeli. Ještě zdolat nějaké ty brdky a valíme do Makova. Začátek sjezdu jedu na čele, ale v dolní šlapavé pasáži se sjíždíme a já se trochu uklízím do skupiny. Je nás sedmička a v téhle partě odbočujeme v Makově vlevo a začínáme poslední stoupák zpátky k hranicím na Bumbálku (5,4km/250m, 859 m.n.m.). Bohužel dnes poprvé se na začátku stoupání necítím dvakrát dobře. Takže zatím jedu na konci skupiny a snažím se v dolní mírné části se aspoň trochu sebrat. V nájezdu do střední prudké části už jsem na druhé pozici za Karlem, který teď rozjíždí pekelné tempo. S vypětím všech sil se mě daří se za ním udržet. Bylo mě jasné, že to v tomhle kopci bude zkoušet a mrzí mě, že zrovna teď jsem si musel vybrat těžkou chvíli. Takhle mě zbývá se jen snažit za ním držet. Takže zatnout zuby a pověsit se mu za zadní kolo. Ještě asi dvakrát během stoupání se Karel pokouší zvýšit tempo, ale vždy se k němu se skřípěním zubů dotahuji. V posledním kilometru už to maličko vzdává a pouští mě dopředu. Já už ale na zvýšení tempa nemám a zbytek kopce jen tempově dojíždím. Skupina se

tedy udržela v celku a vypadá to, že nás čeká hromadný spurt, pokud se někdo nepokusí ve sjezdu odjet. To však vzhledem k tomu, jak se jel poslední kopec, není pravděpodobné. Zatím jedeme ve sjezdu pohromadě a v dolní šlapavé části se začínáme blížit k Bílé. Do cíle zbývá posledních pár kilometrů. Na vjezdu do Bílé už je cítit, že se všichni rychtují na závěr a jede se zvolna. Teď se čeká, kdo nejdříve ztratí nervy a začne. Projíždíme do posledního kilometru a kolem mě se dopředu dere Karel. Jeho nástup ale nemá potřebnou razanci a bez problémů se za ním vyvážím. Do cíle je to ještě víc jak půl kilometru. Snažím se jet za ním, ale Karel začíná zpomalovat a já ztrácím nervy a jdu do spurtu sám. Sice si uvědomuji, že je ještě brzo, ale už to nemůžu vzít zpátky. Zatím se držím na čele, ale pár desítek metrů před odbočkou do cílové padesátky mám už úplně tuhé nohy a zbytek skupiny jde přes mně. Najíždíme do ostré odbočky doprava před cílovou padesátkou, snažím se jet malý oblouk a ještě se na výjezdu pokusit někoho podjet, ale nedaří se mně dost podřadit. Poslední padesátku tak jedu moc na těžko a už s tím nemůžu nic dělat. Ve skupině jsem dojel pátý. V čase 5:02:55 jsem celkově dojel na pěkném 14. místě a vyhrál jsem kategorii D. Na druhém místě naší kategorie se umístil Pavel Popiolek a třetí místo patří Pavlu Kudovi. Soupeřům gratuluji a blahopřeji ke skvělým výkonům! V cíli mě překvapilo, že Pavel Kuda jel dlouhou a tak jsem byl moc rád, že jsme se opět po čase sešli na bedně. Vždy, když se potkáme, vzpomenu si, jak jsme spolu jezdili týmové časovky. Vždy to byl nezapomenutelný zážitek. Bohužel závěrečný spurt byl smolný pro Karla Soušku, kterého ten brzký nástup možná stál umístění na bedně a v kategorii bral čtvrté místo. Poděkování posílám všem organizátorům ze sdružení Kolečko. Letošní ročník se jim opět povedl. Bylo to skvělé. Poslední hodně velké poděkování patří jako vždy členům mého oddaného doprovodného týmu ve složení Pavel Bonta a Eda Pospíšil. Letos to měli zpestřené změnami trati, ale jsou to zkušení matadoři, takže to zvládli na jedničku. Kluci moc díky!

KRUŠNOTON

Dreamer – Krusnoton XXXL s legendami

10. ročník nejtežšího maratonu u nás jsem si nemohl letos nechat ujít. Navíc když je nová kategorie XXXL která má 300 km a 6000m převýšení. V pátek zkoumám Aladina, Nory a říkám si jak bude, protože nebude-li pršet, nezmoknem. Do batohu ale i tak raději беру vybavení do desty. Budíček na 4h, ale stejně se probudím ve 3:30. Tohle bude dlouhý den! A když vše vyjde, tak to bude týden snu, protože první díl se jmenoval Zlata a v úterý jsem při něm najel 335km, vskutku ideální pruprava na Krusnoton. Někdy je fajn být v noci ne úplně normální, před 10 roky bych nikdy do sebe nerekla, že to bude zrovna silniční cyklistika. Ale jak se říká, člověk mini, život mení. Zpět ale k dnesku, Kolikac s HonzouB me nabírají ve 4:30 a v 6h už sestavujeme kola, připevňujeme čep a v mém případě ještě znasilňujeme toaletu, startovní nervozita stoupá. Čep se ještě rohlikem se syrem, že ani nestíhám normálně pozdravit Jirusovu rodinu. Přesně nacas je odstartováno, hlavní dest přesele v noci, silnice sice trochu oslizle, ale teplo, takže není co resit, jedu krátký krátký. Joo kdybych vedel co nás čeká. Kapr s Jirusem a Vlčákem se drží pěkně v popředí, balík jak je velký a kombinuje 250+300km trasy se natahuje a záhy se dělí na dvě pulky. Nastesti jsem v te první, druhá nás ale záhy dorazí, ale museli si dávat. Jede se mi slušně, ale celou 250 s borci jako Petzold a spol. z Německa jede na můj vkus vysoké tempo. Na Neznabohy sice najedu taktiky zepředu, ale pak to jde přez mě a já to nehrotím, nechávám celou s Jirusem ujet. Možná jedu až moc opatrně, ale Standa Prokes je za mnou. Záhy nás doskoci P. Popiolek + jeho vodič a tohle už je vláček který by bylo dobře zahakovat. Dá se, Standa v najezdu na Sněžník zaostává, mně přijde že se jede akorát, tak jedu s skupinou Pavla. Konečně mám možnost vidět jak to funguje. Do kopce si jede svoje, vůbec ho nevzrušuje že skupina 15 lidí nám poodjízdi, protože jak se silnice srovná, rozjede tempo a je záhy brzo zpět. Z toho cerpám i já, jen je třeba nenechat si to ujet z kopce. Je tu porad i Ryba, který překvapuje, jede na 70km hlásí že už nám chybí jen 230, no to už jsme skoro v cíli říkám mu. Naklerov taky jedu podle Pavla, sjezd je mokry, nebezpečný, jedeme všichni opatrně, i tak jeden borec málem trefí protijedoucí auto, ale nastesti to dopadlo dobře. Komari Vizka, opět nechávám naši velkou skupinu jet a čekám na Pavla, který si pod kopcem odskocil. Vyplácí se, nahore jsme opět v podstatě na celé skupinky, někdo odpadl, jen asi dva nám poodjeli. Beru bidon od Jirusovy rodiny a valíme dál. Ryba už tu není, škoda. Jirus je před námi údajně 4 min. Nahore začne pršet, bufet Cinovec samozřejmě nestavíme. Sjezd dolů, začít něco jíst a hurá do kopce na Hrob, k Flajm. Tady trosičku chytám krizi, ale nic velkého, staci se napít a najíst. Flaje bufet taky nestavíme, zato před námi ztracíme Pavla, který chytá krec. Jedu s Vitkem Novákem a především legendou ultra cyklistiky Janem Kopkou, od kterého mám i pár knížek. Zatím ale není čas pokecat, každý se soustředí na jízdu. Hlavně sjezd do Litvinova z Klinu je potřeba jet hodně opatrně, mokro, silnice kluzké a dole jsem docela zmrzlý, teplo moc není. Blíží se Dlouhá Louka, jede se mi dobře, tempo rozumně s Vitou a Honzou, dokonce je čas i sem tam prohodit vtípnou hlásku. Přestává pršet a ani nahore není taková zima jako při prvním průjezdu. Mijíme spalitý cyklistu z krátké trasy, říkám že je to tu jako na Václavaku a je to tak. Druhý bufet Flaje stavíme, ale stihnou nabrat jen vodu, pozdraví Turistu, který tu překvapive je a zase letíme dál. Krize zatím nikde, tak parada. Za Litvinovem je sice teplo, ale zase prší. Ne moc, ale příjemné to není, hlavně silnice nahazují. Jedeme ve porad ve třech, jen občas s námi jede někdo ze střední trasy. Přichází první brdka a rozdělení trati, Víta Novák se odpojuje, loučíme se a s Honzou miríme na zbytek naší XXXL trasy. Do té doby jsem s ním už stihl prohodit pár slov, je to cest jet s takovou legendou. A další se nemilosrdně zezadu blíží. Na předposledním bufetu stavíme, беру dvě palacinky, chleba se skvarky, pak ještě stavím na WC a vidím že zezadu se někdo blíží.

Neni to nikdy jiny nez Standa Prokes. Sjede nas a jakmile mu oznamim ze s nami jede Jan Kopka a tudiz jeho souper v kategorii, je mi jasne co bude nasledovat. Skoro do kazdeho kopce jede Standa sve vysoke, strojove tempo, ze i ja trpim. Zatimco ale jindy bych tady odpadl, jako se mi stavalo, letos jezdim hodne podobne, takze se vzdy zmacknu a nenechame s Honzou Standu odjet. Musim si hlidat sjezdy, ktere Honza jezdí zadrzene kvuli hladkym plastum udajne. Jeste ze my ostatni je mame se vzorkem, ze ano. Uzivam si krajinu kolem Milesovky, novy usek, cekal jsem ze bude bolet, diky Standovi boli, do toho mokro, misty rozbity povrch, ale presto je to cira radost a hrozne me to bavi. Citim ze uz tady uz me nikdo neodpare. Standa je z nas nejsilnejsi, ale ne natolik, aby nam odjel. Lukov vyjedu bez krize, z kapes ovsem musim vytahovat vsechny zbyvajici gely a tyčinky, ktere jsem myslel ze uz dnes nespotebujou, ale ted se hodi a jsem rad ze vse mam. Cedula 20km do cile, dlouhe tahle stoupani po hlavni, euforie vrcholi, Standa jede pekelné tempo, ja obcas prohodim nejakou hlasku, aby to jako vypadalo, ze si moc nedavam a nahore jdu jeste na minutku na celo, byt toho mam plne zuby. 10 km do cile, jeste jeden brdek na rozbitem asfaltu, kde je treba se zmacknout a to uz jsou tu opet cilove Teplice. Dojedeme jeste jednoho kluka a tak dojde na spurt o sedme az desate celkove misto. Honza Kopka nas vsechny oblozi, ja dojedu celkove 9. pred Standou, ktery by si asi zaslouzil brat z nas nejlepsi misto, ale je to tezke, ve finale nam asi nic vycitat nebude. Tak je to tam, jsem v cili! Jdu k autu a pres 10min hledam duvtipne schovany klic od Kolikacovo auta, nakonec se zadari. Prijde sms ze jsem 4, v kategorii. No uprimne, po tom celodennim boji bych byl rad za 3. misto, ale co se da delat, chtelo to zahakovat jednu skupinku vepredu, ale na to jsem dneska spis nemel a asi by mi nekde totalne doslo. Zatleskam Jirusovi za skvele 3. celkove misto a pak mi kluci hlasi, ze na webu jsem 3. v kategorii. Je to tak, tak mam velkou radost, konecne TOP10 na Krusnotonu a k tomu jeste bedna! Jasne, takovy dlouhy maraton nejde moc planovat na poradi, ale tu bramboru asi nechce nikdo. Kolikac, Kapr. HonzaB dorazi take do cile, s jidlem pockam na ne, prevezmeme medaili za dokonzeni 300km trasy no a tim se den pomalu chyli ke konci, vzdyt jsem zavod jel pres 10,5h to uz je poradna porce. 10. rocnik Krusnotonu, XXXL trasa. 10. ucast na nejdelsi trati, dnes navic celou dobu ve skupince s legendou ultra Janem Kopkou, vice nez dustojna oslava tohoto dnes uz legendarniho maratonu. A kdyz k tomu pridam uterni 335 km Zlatak, je tohle tyden snu!

Luke – Bedna na Krusnotonu

Na start dorazim trochu dřív, kolmo zlehka z Krupky, kde jsme se ženou sehnali ubytování a je to ideální vzdálenost na ranní rozjetí. Silnice vlhká, ale moc to nenahazovalo, aspoň to tak vypadalo a je docela teplo. Předpověď je už poslední dva dny všelijaká, tak to radši neřeším, bundičku v kapse, plácačku za sedlem a víc s tím stejně neudělám. Vše jde podle plánu, takže jsem na startu s rezervou, tedy v 6 a jdu se ještě projet. Potkávám Rybu a pak i Kolikáče s Dreamerem a HonzouB. Na startu pak Strejda s RiCem, moji dnešní partáci. Vlastně to vymyslel Iceman, že jako premiéra bude dobrý dělat domestika skupině A, takže cíl je jasný objet to s nima. Vlastně bych rád ke konci tahal, na Zlatáku jsem si zkusil, že by to šlo, tak uvidíme. Ještě se k nám přidává známý s bratrancem, tak o zábavu bude postaráno. Na minutu přesně je odstartováno, jsme někde ke konci první poloviny a asi se budeme propadat. Ale to nevadí, věřím Strejdovi, že najde tu správnou skupinu, a tak jen viset mu na zadním kole a bude to fajn. První kopec ještě v Teplicích, no úplně volně se nejede, ale překvapivě dobře to snáším. Vůbec nevidím na čelo a tak se spokojím s tím, že jsme ve skupině, co má určitě přes 30 lidí a zezadu se valí ještě další. Ric i Strejda jsou tu, takže žádná komplikace po startu, známí s bratrancem taky. Chvilí se ještě trochu mačkáme, je to opravdu velký balík, ale situace se ustálí a za chvíli už se dá i pokecat. Hodina uteče a člověk ještě pořádně nešlápl, Strejda opravdu vybral dobrou skupinu. Ve sjezdu od dálnice jde na čelo RiC a poprvé ukazuje, kterému týmu tahle skupina patří. První vážnější kopec je ten do Arnultovic, skoro 2,5 km a 9% už není brdek a skupinka se dělí. Ze sjezdu nicméně většinu sjedeme a blížíme se pod Sněžník. Tady ještě pár lidí pospíchá dopředu, ale my jedeme rozumně. Jsme se známým vepředu, je tu i jeho bratranec, snažíme se kopírovat Strejdovo tempo, RiC je hned vedle. Nic nevadí, že neletíme nahoru dvacítkou jak ty nej profici, já si stejně připadá nejvíc profi ever. Silnice zablokovaná, někdo by se sice protáhnout mohl, ale beztak se nikomu nechce, tohle je prostě naše skupina, tady jede my a všichni to respektují. Stále se dá prohodit pár slov a tak to i nahoru docela uteče a tam už čeká první bufet. Kopců je na trati moc, tak si budu aspoň odškrtávat bufety. Palačinky nemají, tak jen doplnit bidony, v panice z nedostatečné snídane ještě čapnu housku se salámem a jedeme dál. Zbytek se záhy přidává a tak pořád v hojném počtu, netřeba vydávat mnoho vlastní energie. Strejda organizuje střídání a po chvíli se to i daří sladit. Podobně jedeme i na Nakléřov a další kopec hned vzápětí, tady to není tak prudké a tak se vcelku v pohodě dá točit. Pořád je ve skupině dost lidí a po rovinách se pěkně jede. Mám z toho dobrý pocit. Navíc RiC se Strejdou jsou excelentní sjezdaři, takže si můžou dovolit i menší ztrátu do kopce. To se bohužel mě netýká, a tak se sjezdy pro mě stávají dost postrachem tohohle závodu a to jsem si myslel, že to tak zlý se mnou není. Navíc když se radši nacpu dopředu, tak z druhé pozice sleduji driftování v 70 a výlet do protisměru. Naštěstí bez následku, ale srdíčko buší jak kdyby se to stalo mě, to mi taky nepřidá. V Chlumci teda naštěstí všichni živí a zdravý a teď to bude až do Krupky rovina. Jdeme na čelo a sjíždíme menší skupinku, kde jsou taky lidi z jednoho týmu a jedou, tak se ještě svezem. V Krupce kolem penzionu kde bydlím, promotat městem, pravá a silnice se hned zvedá. Komáři vízka před námi, držíme čelo skupiny když v dále zahlédnu mojí ženu se psem. Na televizi koukám dost, takže vím, co se sluší a patří a jdu na čelo, aby to dobře vypadalo na fotkách. Nic nepotřebuju, tak jen zdravím a jedu dál. Kopec je to prudký, tak si není moc kde sednout, navíc nahore bude zas bufet tak jedu, tady stejně nikomu

nepomůžu. Předjíždím pár lidí a dostávám i trochu hlad, takže držím tempo a dost se těším do cíle, eh teda do bufetu ale v tu chvíli je to cíl. Za chvíli jsem nahoře, povzbuzen množstvím lidí co jsem předjel čekám bufet, ale je tu jen mlha. Aha tak bufet až na Cínovci, což je prý támhle, totiž v mlze. Projíždím kolem dua pomníků, jeden pro jednoho vojáka sssr a druhý pro 58 obětí pochodu smrti... zvláštní. No nicméně to neřeším, protože to nevím, ani nemůžu, je mlha, že sotva vidím bílou čáru na krajnici. Stín přede mnou mi ukazuje cestu na Cínovec. Jak to tu je pěkný zjistím až o 24h později při regenerační procházce. Šťastně jsem se dostal na Cínovec a našel zdejší bufet. Ochotní pánové doplní bidony, nabídnou Colu a doporučí chleba se škvarkovkou. Prý tam dobře klouže a dobře to po něm jede. To první potvrdím hned, to druhé později. Zbytek skupiny nikde, tak si беру nášup a další Colu. Taky koláčky tu mají... Ještě si dojdou na záchod, skupina je tu, tak doporučím ty chlebíky, vezmu ještě jeden. Pán mi ještě šoupne banán do kapsy na cestu a můžeme jet. Pěkná zastávka. Jak bylo krásně na bufetu, tak při sjezdu po státovcu do Dubí trpím. Na tacháči 60 a v očích smrt. V první mi zatáčka mě předjíždí RiC, vzápětí za ním Strejda. Ostřejší pravá a já hned sahám na brdy a ... 2 vteřiny co trvaly snad půl hodiny než ten karbon oschnul a Bory začali zpomalovat. Dreamer v reportu píše, že to klouzalo, to já nevím, já vím jen jak moc sem se bál a jak hrozně mi ti dva ujeli. A to jsem cestou dolů pár lidí taky předjel, dokonce včetně jedné dodávky. Další ránu mi ale zasazuje čelo trasy 180 km, ty jeli tak ještě o 20 km/h víc jak já. To vědět, tak nečekám na bufetu, ale až dole. Kluci ale pod kopcem čekají a během chvilky zase formujeme pěknou skupinku, pořád ještě pěkně jedeme, pár lidí se snaží jet s tou kratší trasou, ale moc úspěšní nejsou, ale i tohle skupinu posouvá a tak jsme za chvíli v Hrobě. No já mám pocit, že trocha smůly a mohl jsem tam být o pár minut dřív a definitivně. Ale přijde mi, že je to pořád ta stejná skupinka, lidí dost a mám pocit, že to takhle v pohodě domotáme až do cíle. Padají i tipy tom, že už budeme v půlce. Bohužel dobrou náladu kazí RiCův defekt. Všichni tři zastavujeme a čekáme až RiC vymění duši v zadním kole. Bohužel nám ujíždí dost lidí, s kterými se dalo jet a navíc i skupinky ze střední, které je odtáhnou pryč. Aspoň jsme ale orazili, a tak se nahoru jede docela dobře, začalo mě trochu zlobit koleno, přece jen by to ty kopce chtělo jezdit víc kadenčně, ale na to by to chtělo lepší kazetu, nebo kondici. Oboje schází, takže často točím jen pomalu a prokládám to jízdou ze sedla a po 5ti hodinách se koleno ozývá. Trochu mě to děsí, hlavně když všichni straší Dlouhou loukou. Nahoře už jsme ale za půlkou, a to vlévá optimismus do žil. Zároveň jsme ale taky přišli o všechny skupinky, co nám mohli pomoci a jsme na to sami. Občas se někdo objeví, ale jednotlivci se spíš sveze, než že by pomohl a těžko mu to zazlívá. Na rovinkách ale zjišťuju, že tempo, které jsem si vyzkoušel na Zlatáku jako, lehce ale pořád, ani kluky neurazí, a tak lezu na špic a jedu. Za chvíli jsme na bufetu, kde překvapí Turista (díky za povzbuzení a pěkný foto), který má navíc poměrně přesné informace o stavu závodu. Potkáme se tu i s Rybou. Chvilí předtím nás taky předjížděl Basko na trati 180 km a už z dálky křičel „Vínohradské šlapky!“. Prostě společenská událost. První sjezd do Litvínova se snažím něco si najet a hlavně si to trochu zapamatovat, pojedeme to ještě jednou. Rovinka z Litvínova už je na mě, Strejda hlásil, že má čas jak loni a to se mi nelíbí, to bych tu byl na nic. Domlouváme se, že Dlouhou louku každý podle sebe, za to jsem rád, když si stoupnu, trochu klukům ujíždím, naopak, jak se to srovná chci si trochu oklepnout. Kapsy plný moderní chemie, jenže na bufetech bylo zatím tolik dobrot, že se mi to chce jíst. Jediný, co mi fakt chutná jsou sladký želé s kofeinem, tak jich aspoň pár spořádám, když už to s sebou vezu. Najedou vidím kostel a jsem na vrcholu, tak to bylo docela v pohodě. Teda když odhlédnu od toho, že pořád prší a přijde mi, že se ty kapky nějak zvětšují. Jsem tu trochu dřív, tak aspoň stihnu zase na záchod, jsem rád, že sem to nemusel řešit za jízdy. Druhý objezd Fláji už je jen hra pro naše trio. Nikdo další tu není. Nikdo nás nepředjíždí, ani mi nikoho. Další občerstvení a vzhůru dolů. Za každou zatáčkou si pořádně přišlápnout abych dohnal co jsem ztratil přibrzděním před ní, aby mi jen v Litvínově padli do háku a pojedeme do Středohoří. Plán pěkný, ale RiC mě stejně předjede. Naštěstí mi ale moc neujede a tak hned za kruhákem pod kopcem srovnat a jedem. Prej stejnej čas jak loni, to teda nene. Placka je to krásná, ve výsledku trochu nakloněná dolů, příjemná změna proti těm stojkám, tak trochu přitopím. Tohle už není lehce (snad) a pořád (no to už vůbec ne), ale začíná mě to bavit. RiC se Strejdou si lebedí v háku a před námi se objevují první korálky. Najednou jich je čím dál tím víc, nit se plní a škodolibá radost, když se někdo nezvládne navléknout mi dává další sílu. Když už mám víc jak deset korálků a další se někam odkutáleli chci si trochu zvolnit, abych dojel v rozumném tempu až pod kopec. Jenže to se před námi objevuje skupina snad dvaceti lidí. Tam chci a opravdu se blížíme. Tak tohle jsou ty nohy z nebes, nebo ty před námi prostě jen nejedou? Vlastně je to jedno, důležitý je, že jsme tam, zapojujeme se do skupiny a máme chvilku na oddech, než přijde další kopec. Do Kostomlat je kopec mírnější, i když i prudší části tam jsou. Ukazuje se, že v té velké skupině málokdo střídá, takže nám hned v kopci pár lidí zas odjíždí. Ale kluci jedou parádně a tak jsme přeci jen dost lidí nechali za náma. Navíc RiC se na 220 km pěkně rozjel, až si říkám, že kdybychom jeli tu třístovku, tak by na nás musel čekat. Naštěstí jedem jen 250 a vidina cíle nás už pohání vpřed. Chvilí to i vypadá, že na posledním bufetu nebudem stavět. Ani to nepotřebuju, pítí dost, jedl jsem dost. Strejda hlásí, že jede volně dál, RiC staví, a tak se přidám. To jen on, to je ten bufet s palačinkama. A já málem projel kolem. Všichni jsou tu hrozně milý, asi si taky dali, takže mezi řečí spořádám 5 palačinek, zapiju zas kolou a vyrážíme dál. Po hlavní se ten kopec už docela zajídá, ale RiC v háku mi dodává energii, to za to stojí. Ve sjezdu ještě docvaknout Strejdu, ale bohužel ještě zastávka kvůli jeho spadlému řetězu, než můžeme valit dál. Za námi nikdo, před námi jen dva lidi ze střední, ty už sjíždět nemusíme, tak za posledním brdkem už v pohodě dojet do cíle. Krásně, bok po boku, jsme to zvládli. Z loňského času jsme nějaký ty minutky ubrali, a hlavně jsme si to užili. V cíli ještě zkontrolovat týmovou soutěž, kde nám kluci z loňska nechali nelehký

úkol v podobě obhajoby třetího místa. A hle, povedlo se, jsme dokonce druhý, hned za Petz Racing (s vítězem Robertem Petzoldem a druhým Tobiasem Hessem). Takže ještě po misce s těstovinama cesta na pódium a dobrý koláč na závěr. Kdo může říct, že stál na pódiu na Krušnotonu a podával si ruku s celkovým vítězem. (teda ze Šlapek asi dost lidí, ale tak obecně to myslím) Navíc moderátor ocenil nejen název týmu, ale i Strejdův knírek a náš dress-code obecně. Velkej strach jsem měl z jídla a energie vůbec. Nakonec sem teda na bufetech strávil asi víc času, než by bylo vhodný, ty palačinky byli za odměnu, ale ten zbytek, toho taky nebylo málo. V cíli jsem ani nedošel tu malou miskou těstovin a na večeři sem nešel vůbec.

Radim – Krušnoton 3XL, aneb nevěřil jsem a je to tam!

Letos jsem si trochu zaexperimentoval, k jubilejnímu 10. ročníku připravili pořadatelé výroční extra dlouhou (305 km) a extra náročnou (přes 6 000 m převýšení) trasu. Sami o ní na stránkách závodu napsali toto: Nejdelší trať 300 Km – XXXL: Novinka pro desátý ročník. Opravdová výzva pro pravověrné maratonce. Nechybí na ni legendární stoupání na Sněžník, Nakléřov, Komáří Vížku, Bouřňák a Dlouhou Louku. Svatá pětice, kterou doplní úžasný okruh v Českém Středohoří, na kterém není metr roviny. 3XL trasa vás bude kousat, nechá vás trpět, budete nás za ni proklínat. Ale již první centimetr za cílovou čarou z vás budou stříkat pozitivní emoce. Budete už jednou pro vždy nejodvážnější a nejtvrdší Krušnotonci. Zprvu jsem se tomu smál, jenže pak ... pak jsem o tom začal přemýšlet. Pokud to má být trasa, která se dá zajet jen teď, a v příštích letech bude nejdelší opět obvyklých 250 km, tak by to stálo za to, posledním mým obdobným vytrvaleckým počinem byl Vasův běh na lyžích ve Švédsku v roce 2010, tak proč si nedokázat, že něco podobného se dá absolvovat i po čtyřicítce. Trochu jsem se přemlouval, ale nakonec jsem se tedy přihlásil na trasu 3XL, tedy tu nejdelší, třístakilometrovou. Až pak jsem si s hrůzou uvědomil, že Vasák jsem běžel nějakých 10 hodin, ale 300 km na kole v horách při očekávané rychlosti cca 25 km/h bude nějakých 12 hodin, s pauzami na bufetech spíš ještě víc, a začalo to ve mně hlodat, že jsem asi udělal dost blbost. Navíc trénink taky nebyl optimální, z delších tras jsem jel naposledy Krakonošův cyklomaraton (172 km) v polovině června, od té doby jen do práce a z práce, něco o dovolené, ale vždy tak max. okolo 70 km, pak týden před Kolem Posázaví na 95 km, kde jsem sice úplně nevyhořel, ani nezazářil, no a teď mám jako jít na 300 km? Výsledkem bylo, že už v úterý jsem začal cítit hrozně unaveně, zpočátku jsem to přisuzoval regeneraci po Kolem Posázaví, ale ve středu i ve čtvrtek jsem byl stále úplně malátnej, zíval jsem při chůzi, na kole, pořád bych jen spal a opravdu jsem si nedokázal představit, jak mám v tomhle stavu jet takovou štreku. Ve čtvrtek večer se to nepatrně zlepšilo, v pátek jsem se přichystal, že prostě do Teplic ráno pojedou a uvidím, že zabalit se to dá poměrně dobře, neb Teplice ze žádného místa na trati nejsou zase tak daleko, aby se nedalo vrátit. Zároveň jsem si říkal, že to celé je možná jen nějaká podvědomá vnitřní obrana organismu, aby se zpočátku nenechal vycukat a měl síly do poslední třetiny závodu, ve které jsem si tak nějak neuměl představit, co se bude dít, protože víc jsem ujel jen v roce 2001 na Šíleném cyklistovi na trati mezi Velkou Chuchlí a Radotínem, jenže to bylo po rovině a s přestávkami. Jdu si lehnout něco po 21 h, budík dávám na 3:50, je to brzo, ale vyhodnotil jsem to tak, že lepší vstát dřív a dojet ráno z Prahy, než shánět nocleh někde v okolí, tam se ráno stejně muset balit atd. Plánuji vyjet ve 4:45, ale nějak se mi nedaří takhle v noci moc rychle jíst, musím se nutit do každého sousta, což kdo mě zná, tak ví, že to není moc obvyklé, pak ještě narychlo odbíhám už podruhé na onu místnůstku, a vyjíždím nakonec až v 5:10, což s vidinou cca hodinové cesty a startu v 6:30 není kdo ví jak ideální, jinými slovy dostávám tím sám sebe hned na začátku dost zbytečně pod tlak. D8 je naštěstí v tuto dobu dost volná, ani auta s koly na střeše už nepotkávám, ty už jsou dávno v Teplicích, kam tedy nakonec dojíždím v 6:13, parkuji a rychle utíkám na prezentaci. Následuje automatická rychlá příprava, upevnění čísla na řídítka, sedlovku, nastrkání potřebných věcí do kapes (nahradní duše, CO bombička, peněženka s hotovostí a lístkem na jídlo a pití v cíli, 4x müsli tyčinka, 4x Carbosnack, z toho 3 rovnou odjištěný, 4x Magneslife, a to je myslím vše) a s banánem v ruce se v 6:28 odpichuji od auta. Na start do zadních řad dojíždím přesně v okamžiku, když hlasatel oznamuje 30 sekund do startu. První fáze tedy zdárně zvládnuta, byť o pověstný fous, uff! Startuje se přesně na čas, dlouhá 250 km trasa a 3XL 300 km trasa dohromady, dlouhá má oranžová čísla, 3XL modrá od 3000 výše, já vezu na svém Duratecu číslo 3099. Rozhodně nemám v úmyslu hned od začátku závodit, to jsem si v duchu několikrát přísně zakázal, ale jak se pole prvním kopci na Dražkov natahuje a trhá, stejně mi to nedá, abych se alespoň trochu nepokusil poskočit kupředu. Nakonec doskakují do docela velké asi 20 členné skupinky, ale po průjezdu esíčku v obci Modlany se to trhá a já zůstávám vzadu a už se mi to nějak nechce dojíždět. Je mokro, ve skupině se sprchujeme navzájem, pomalu na každém kruháku se někdo sbírá ze země, tady nemá cenu to hrotit. Postupně se zapracuji do asi 6 členné skupiny, do kopců se na můj vkus stále přitápí pod kotlem trochu moc, ale co nadělám, vystupovat se mi už nechce. Nejede se mi vůbec dobře, jsem unavenej jako pes, tepy nízké, do kopců mi to nejede, a začínám uvažovat, jak to udělám dál, resp. kde by bylo nejlepší to zabalit. Zatím jsem rozhodnutý obkroužit těch úvodních cca 100 km do Krupky, že pak se uvidí. Ve sjezdu směrem k Ústí dojíždí naše skupinka Tomáše Bartoše, má také modré číslo na 3XL trasu, ale říká, že asi přehnal očekávání, a že pojedou jen 250 km. Do prvního většího kopce na Neznaohy najíždím zepředu, ale pak se jen zoufale snažím uviset, cítím, že mi to do kopce nějak nejede, sice jako nic mě nebolí, ale je to vše v takovém nějakém divném útlumu. Na pokračujícím horizontu nás ještě dojede skupinka za námi, už je nás celkem dost, a jak se to při sjezdu po úzké silnici přes Čemrnou do Jílového natahuje, nějak se prosévám dozadu, a když se to v Jílovém za křižovatkou natáhne, najednou zjišťuji, že mám před sebou pěknou mezeru a za

sebou už nikoho. Stoupání na Děčínský Sněžník tak začínám sám, je tu zase víc mokro, když si stoupnu, cítím prokluz zadního kola, tak nejprudší pasáže v sedě a pak jak se dá, moc mi to nejede a celkem mám v hlavě i myšlenku, že dokončím jen do Krupky a pak to zabalím, v nejlepším případě, že zkusím dokončit aspoň těch 250 km, ale třístovka se mi v tuto chvíli jeví jako čirá utopie. Kousek pod vrcholem mne dojede dvojčička, jedním z dvojice je číslo 2136, Josef Runt alias Chosé, těch se chytám a od této doby se to začíná přece jen v lepší obracet. Na vrcholu na bufetu беру trochu jídla, pít mám ještě dost, chvíli jedu sám, pak mě opět dojede Chosé, společně pak dorazíme dva před námi a postupně se to ještě dál nabalí, až už je nás tak okolo osmi. Ve sjezdu přes Tisou mi dva odjíždí, naopak zbytek skupiny je dost daleko za mnou, tak přes Libouchec po státovce běžeckou terminologií spíš tak vyklusávám a čekám, až mě zase dojedou, což se děje přesně na odbočce na Knínice. Obávaný Naklérov vyjedu celkem obstojně, udržím se relativně bez potíží až nahoru, trochu se to potrhá, ale v klesání na Krásný Les se to zase sjede. Zde ve stoupání se k nám připojuje jezdec/divák s řehlačkou a docela hezky nás povzbuzuje a říká nám, co nás v nejbližší době čeká – prý 500 m horizont na Adolfov a pak dlouhý sjezd do Telnice. Ve sjezdu je hodně mokro, dva mi zase odjíždí, za mnou zase díra, nicméně tentokrát mě dojedou brzy a společně ve skupině se pak transportujeme do Krupky pod obávanou Komárku. Ta mi tentokrát moc nechutná, hned dole zůstává jeden, ale pak si vystupuji i já a zbytek skupiny mi mizí postupně z očí. Zezadu mě dojíždí další a další, většinou se i zaháknou, ale po chvíli vždy musím konstatovat, že to je stále mooooooc a neustále tak hákuji a vystupuji, až už jsem z toho nahoře celkem rozmrzelý, když musím konstatovat, že: a) mi ujela moje skupinka, b) mě předjelo asi tak dalších 15 lidí, c) já předjel snad jen jednoho nebo dva. V hlavě se tím jazýček vah opět spíše nachyluje k variantě se na to časem někde vysrat, ale zatím jedu dál. Po vrcholu stoupání pokračuji na Fojtovice sám, do toho začínají padat kapky deště, přede mnou v dálce dva, za mnou taky, tak se nechávám dojet (rozhodně nemám ambice si na větru klestit cestu tímto úsekem sám) a pokračujeme pak ve třech (Vojtěch Dostál, AD Team) celkem obstojně až na Cínovec, kde si na bufetu jako ostatně i ostatní zastavuji, do jednoho bidonu si místo původní vody doplňuji ionťák, ve druhé nechávám tak půlku vody (od této chvíle už budu doplňovat pouze tu první s ionťákem a vodu vezu už jenom jako rezervu – není zase tak velká potřeba pít v tomto vlhkém počasí a od bufetu k bufetu bude stačit v pohodě jen jedna lahev) a dále se poměrně poctivě občerstvuji, mají tady toho hodně – koláčky, sýr, salám, sladké i slané špízy, chleba se škvarkovou pomazánkou a mnohé další. No obešel jsem to asi 3x a můžu jet zase dál. Pořád jsem na tom líp než jeden sedřenej, co tu končí a čeká na sběrák, klepe se celý mokrej ve stoje pod dekou a asi mu moc hej není, tak ale aspoň to má svým způsobem za sebou a už nikam nemusí, narozdíl od nás. Ve sjezdu z Cínovce začíná pršet víc, postupně už regulérně leje, ale s loňskejma kroupama se to srovnat nedá, tentokrát ani moc nebrzdím, na začátku Dubí dojíždím a předjíždím Chosého, pak začínají proti valit jezdci z krátké, než odbočí na Komárku z této strany, v našem pravém pruhu stojí kolona aut, jak je dole zastavený kruhák kvůli průjezdu krátké, do toho déšť, zacákané brýle ... no nic moc. Dole na kruháku zase někdo leží, ach jo, dnes je těch pádů opravdu požehnaně. Po státovce na Hrob jedu sám, nějak není kam spěchat, počasí je pěkně hnusné, něco jím a nikam se neženou. Na začátku stoupání na Mikulov mne dojede Chosé, a jedeme pak dá se říci celkem na pohodu až nahoru, povídáme si, dá se říci, že tenhle kopec mi docela utekl a ani moc nebolel, ale to je asi také tím, že je asi nejlehčí ze všech těch zdejších výjezdů na hřebeny. Po připojení krátké od Vitišky začínáme vyhlížet, koho bychom zahákovali, a nemusíme čekat dlouho, hned z kraje Nového Města nás dojíždí skupinka, je to mix krátké, dlouhé i 3XL, vpředu pracují hlavně ti z krátké, ale i ostatní včetně mě občas připojíme ruku k dílu a přejezd na Fláje probíhá opravdu luxusně, tady jsem si celkem pěkně orazil a při výjezdu k přehradě najednou zjišťuji, že mi to jako i docela začíná jet. Z této fáze se mi vybavuje chlapík v červenobílém dresu Cykloklub Morava (3111, Lubomír Horký), kterému šíleně křupe černé karbonové kolo, to můj Duratec je v tom vlhku pěkně zticha. Od přehrady pak jedeme celkem pěkné tempo a sjíždíme skupinku před námi, i když myslím, že pár lidí při tom sjíždění odpadlo. Asi 2 km před bufetem na Klínech nás dojíždí čelo střední trasy a světe div se – dá se s nimi jet. Asi si zrovna dávali chvíli oraz, ale to nevadí, celá ta naše poměrně velká skupina se přimíchává a až na bufet jedeme takto společně, což bych nečekal, že jim budeme celkem v pohodě stačit. Na bufetu ale čelo střední jede samozřejmě bez zastavení dál, mají s sebou různé doprovody, zatím co my z dlouhé, XXL a povětšinou i z krátké stavíme. Doplnuji bidon, občerstvuji se, mají tu moc dobré palačinky, ale zase tak dlouho jako na Cínovci se tu nezdržuji, protože bych chtěl zachytit aspoň pár lidí z té naší původní skupiny, ve které se mi tak dobře jelo. Pár se nás pospojuje, ale ve sjezdu se to stejně moc nevyužije. Sjezd z Klínů je takový polosuchý, jako musí se dávat bacha, ale stejně mi přijde, že si ostatní přibrzdí už v horní rovinější pasáži nějak moc, tak se nasunu na čelo a sekundují mi akorát ten chlapík v dresu Cykloklub Morava, ten jde dokonce ve sjezdu přese mě (a pak ještě jeden), nicméně za chvíli se ukáže, že jde nejen přese mě, ale i na hubu, nějak si po esíkovité pasáži nedával bacha a sjel předním kolem z vysoké asfaltové krajnice směrem k pangejtu, sice se udržel ještě na té rovné části vozovky a do příkopu nepřepadl, ale na asfalt už se zpátky taky nedostal, přední kolo se mu přitom smeklo a už je na zemi. Ten jezdec přede mnou u něj brzdí, ale chlapík volá, že dobrý, ať jedeme dál a dole v Litvínově tam pak zase mezi námi je, nicméně ve výsledcích má nakonec DNF, tak možná až tak úplně dobrý to přece jen nebylo. Na průjezd Litvínovem se chytám nějaké skupinky z krátké, jedou na můj vkus celkem ostře, ale vydržím to, v Lomu ale všichni odbočují, kousek za sebou je Tomáš Bartoš, kteréhož jedoucího sólo jsme před chvílí předjeli a bohužel nezalovil, tak teď jedu jen tak, aby mě to moc nebolelo a čekám, zda mě dojede, že bychom těžký výjezd na Dlouhou Louku mohli jet na kecačku spolu, ale neděje se tak,

za to mě dojíždějí jiní, většinou ze střední, ale občas i z mé nebo dlouhé trasy. Spodní část kopce se mi jede celkem dobře, rychlé to není, ale nijak výrazně netrpím, je dobrý, že jak je chladněji a vlhko (prakticky většinu doby se jede po mokré nebo jen zvolna osychající silnici), tak takové věci jako křeče se zatím vůbec neukázaly, tož vlastně pohoda. Druhá prudší část Dlouhé Louky už bolí, šmidlám to tam na nejlehčí převod 39-28, ale občas i někoho předjedu, občas teda někdo mě, ale není to už zdaleka tak marný jako v prvních třech hodinách nebo na Komárce, takže teď už uvažuji, že by se aspoň ta dlouhá dala dojet, na 3XL ještě raději moc nemyslím. Nahoře mám opět štěstí, nejprve jsme tam jen dva (taky modré číslo), ale hned pár set metrů za horizontem přijede zezadu trojička ze střední s Milanem Beránkem z Varty Sokol Králův Dvůr, pak je tu jeden dres ze Sparty a ještě jeden, skáčeme jim do háku s vidinou, že tohle by mohlo přejezd na Fláje celkem zpříjemnit a hlavně urychlit. A skutečně, kluci nám to hodně zpříjemnili, nechali nás jet s nimi, necukali nám, Milan tahal krásné tempové špice, posbírali jsme cestou hodně soupeřů ze všech možných tras (i jednu holku), někdo se udržel, někdo ne, a zpátky pod Flájskou přehradou jsme byli co by dup. Pomalu jsem těšil, že by to takto mohlo vydržet až na bufet, ale pak nás zezadu dolítlá jiná skupinka, ve které byl překvapivě i kamarád Přemek Kuchař, divil jsem se, že byl až za Milanem, tak mi vysvětloval, že přetrhl řetěz, ale naštěstí to s externí pomocí (nýtovačka) nějak vyřešil a jede dál. To je dobře, jenže tempo skupiny se od té doby zvyšuje, k přehradě a ještě kousek za ní to ještě vydržím, ale v dalším horizontu už mi to odjíždí, zůstávám vzadu s jedním Němcem ze střední, ona vlastně celá ta skupina byla poskládaná z jezdců ze střední, já tam byl jediný zástupce z ranního startu (tihle všichni startovali až v 10:00), až se občas někdo divil, že tam s nimi jede někdo s modrým číslem, ale mně se tenhle úsek jel velice dobře, i když to bylo de facto v UACovském tempu, tak jsem si to užil a zpětně vzato to byla ode mě nejlepší část závodu, o čemž svědčí i to, že celý ten vnořený okruh Giro Lannuti mám jen o necelé dvě minuty pomalejší, než loni, když jsem jel střední a byl tedy v této pasáži mnohem čerstvější. Na druhém bufetu na Klínech už to беру navykklým způsobem, nejprve doplnit bidon, pak něco k jídlu, palačinky už jsou bohužel pryč, ajaj, ale jinak je tu toho stále ještě dost. Horší je, že to vypadá zase na déšť, občas spadne nějaká kapka a před chvilkou tu asi prošlo něco většího, protože silnice je pěkně mokrá. Sjezd do Litvínova tedy jedu mnohem opatrněji, než při prvním průjezdu, zkrátka na jistotu, ale stejně mi to v esíčku nad městem lehce klouzne. Dole jsem tak nějak sám a hned koukám, koho bych zalovil. K máni jsou ale momentálně pouze jezdci z krátké, což už je v této fázi závodu zadní voj a jedou pomaleji, než já sólo, dojíždím jednotlivce i jednu skupinku, ale jinak nic. Až těsně před odbočením v Lomu přichází spása zezadu, skupinka pěti jezdců z dlouhé, až na jednoho myslím samí Němci. Vlezu si dozadu a jako docela by to šlo, ale ... jednak jedou nějak rychle, až mám pocit, že ani v háku si moc neorážím, jednak začíná čím dál víc pršet, voda stříká od kol, brýle zacákané, moc toho nevidím, a tak i když je tento úsek snad 20 km stále po rovině nebo lehce z kopce a je tak jednoznačně nejodpočinkovější částí celé dnešní trasy, tak zrovna za těchto podmínek si to až tak neužívám. V Hostomicích na úpatí kopce do Kostomlat dojíždíme ještě jednu větší skupinku, naopak nás za chvíli dojíždí jiná zezadu, začíná se to promíchávat a nechává mě to poměrně vzadu, aneb jak se mi ty předchozí kopce jely celkem dobře, tak tady najednou zjevně nestačím, a ani nevím proč. Říkám si, že prostě možná nakonec i ti s modrými čísly pojedou jen dlouhou 250 km, pravidla to umožňují, je to tedy pro ně poslední větší kopec, a tak to prostě napálili, protože mi připadá, že to tempo bylo opravdu celkem ostré. Tak určitě! Anebo na mě sedá nějaká lehčí krize, nebylo by zase tak divu, protože po tom bídném začátku se mi od nějakého 130 do cca 220 km jelo opravdu dobře, závodil jsem, a už se to asi nasčítalo, nicméně stále se mi jede relativně v pohodě, nic mě kromě nohou mě nebolí, jen občas se ozývá levé zápěstí, ale to stačí procvičit a zase j to na čas dobrý. No zkrátka v tomto kopci, i když mi většina odjela a jen malá část (spíš jednotlivci) zůstala za mnou, tak dochází ke zlomovému momentu v tom smyslu, že jazýček vah se z polohy a) Vysrat se na to definitivně překlápí na stranu b) Zkusím to dojet, prostě že se pokusím domotat celou tu 3XL trasu, že teď už jednoduše nezbyvá, než těch zbývajících 85 km nějak dojet, protože když už jsem se jednou přihlásil na tu třístovku a jsem na nějakém 220 km v takovéto situaci, že mě nic nebolí, nohy stále chtějí jet, až se tomu hlava i občas diví, kde se to v nich bere, tak že prostě kdy jindy, než právě teď. A navíc tady i postupně přestalo pršet. Kopec přes Kostomlaty mě už celkem potrápil, vždy se to tu jezdilo v opačném směru a ani bych neřekl, že je to nad náměstím tak prudké, pak to sice na chvilku povolí, ale závěr v lese už je zase do kopce docela dost, tak tady už mi to moc nechutnalo, jeden s modrým číslem mě tu předjel, ale jinak byl celkem klid. Sjezd do Milešova je dost rozbitý, nic moc, za Milešovem naštěstí oáza v podobě posledního bufetu dodává trochu optimismu do žil. Za chvilku je tu Velemín a poslední možnost odpojit se na 250 km trasu, ale jsem už pevně rozhodnutý máchnout rukou doprava a jít do 3XL, teď už prostě věřím, že pokud nenastane nějaký totální obrat ve vývoji, tak že to dojedu. A nějakému velkému zvratu tady nic nenasedává, tak jsem celkem klidný. Trochu mě zviklá info cedule o parametrech prvního kopce, kde se praví, že mě čeká 9 km stoupání s průměrným sklonem asi 5,5%! Ufff, tak to jsem nečekal. Zpočátku jedu sám, pak mě dojede jezdec na červenobílém Corratecu, co se mnou jel už ranní skupině z Komárky přes Cínovec (Dostál, AD Team), má s sebou doprovodný skútr, na něm dvě náhradní kola, přepravku od ovoce, vypadá to vozítko takto ověšené poměrně bizarně, nicméně asi to funguje, podávají si za jízdy pití, jídlo dle potřeby. Říkám si v duchu, zda je ve výsledku větší darda jet těch 300 km na kole, nebo na tom skútru – no já osobně bych asi ani neměnil. Tak pokračujeme ve dvou, Duratec a Corratec vedle sebe, chlapík se mně snaží zorganizovat, abychom se navzájem tahali, ale mně to nepřipadá moc dobrý nápad v devítikilometrovém kopci se pokoušet o nějaké společné tempo, což se časem i potvrzuje, on je silnější v mírnějších pasážích, já naopak v těch prudších, takže si neustále vzájemně různě

poodjíždíme, ale aspoň není nuda. Předjedeme jednoho, co už má zjevně dost, tak máme radost, že my jsme na tom lépe, ale pak nás zezadu dolítnou jiní dva a rázem je veselo, protože zrovna přichází závěr stoupání jménem Dřevce. Ono celých těch 9 km do kopce ani pořád nebylo, byly tam i pasáže z kopce, občas to bylo mírnější, občas prudší, no ale teď v samotném závěru to pěkně graduje, ty Dřevce to prostě nedávají zadarmo, je tu sice pěkný nový asfalt, ale je to úzké a hlavně prudké, tak ke 20% určitě a ani kličkovat se tu moc nedá kvůli malé šířce. Tak to každý lámeme jak se dá, bolí to hodně, ale zase na druhou stranu jsme všichni o jednu překážku blíží k cíli. Nahoře se formujeme do skupinky, je nás tu dokonce už šest, následuje sjezd a lehčí příjemné pasáže, dokonce začíná vykukovat i sluníčko poprvé za celý den, a nálada je taková skoro až slavnostní, jakože to už nějak dojedeme. V obci Tvrdín se napojujeme na původní trasu Krušnotona a v Mrzlicích je poslední bufet, stavějí všichni až na Dostála, který má místo bufetu s sebou kolegu s mopedem, ale stojí s ním o kus dál a víceméně čeká, až se ostatní zase rozjedou. Ani tu nestojíme moc dlouho, jen doplnit bidon, dvě tři věci k jídlu a už abychom byli v cíli. Do další vsi Razice jedeme známou cestou z let minulých, jenže na křižovatce ouha, nejde se vlevo jako vždycky, ale doprava, a tam na nás čeká pěkný kopec. Mukov sice není nijak zabíjácký kopec a je tu pěkný nový asfalt, ale je to taková v podstatě jen odbočka nahoru a dole zase vyjedeme na stejnou silnici jen asi o 2 km dále, než jsme do kopce odbočili, takže v podstatě vložený kopeček navíc, jen tak, pro srandu. Mně ale do smíchu v tomto kopci moc není, protože mi tu celá skupinka odjede, a to jsou v ní povětšinou samé ročníky viditelně starší než já. Ale co už, na nějakém 265. kilometru už takovéto drobnosti neřeším, teď už nezávodím, teď už pouze a jen dojíždím za svým snem, o kterém jsem si ještě na 100. km myslel, že je čirou utopií. Chci tím říct, že v takovémto stavu už se jede vlastně trvale dobře, i když to stojí vlastně za hovno a všichni mi ujíždí, teď už tu totiž nejsem kvůli vzájemnému soupeření s ostatními, ale jen kvůli sobě. Jako jasně, když se naskytne šance s někým spojit síly, tak jediné dobře, ale aby mě mrzelo, že mi teď někdo v kopci ujede, tak to už vůbec. Spíš jsem ani nečekal, že s v této fázi závodu vyskytne ještě tolik lidí pohromadě, ale i to je možné, jak je vidět, byl bonus se s nimi chvilku svézt, ale teď už musím zase sám. Z Mukova se sjede zase dolů na stejnou silnici a pokračuje se známou cestou na Štěpánov-Lukov. Kopec je to nepříjemnej s maximem někde okolo 12-14%, ale pokaždý jsem ho vyjel, tak ho vyjedu i dneska. Dva mě tu předjíždí, já předjíždím jednoho a pak ještě Dostál s doprovodným mopedem stojí u krajnice a mění přední kolo. Nakonec to nebylo tak hrozný, v minulosti jsem se na tomto kopci natrápil už rozhodně víc. Nahoře spojuji síly s klukem v dresu Ski Bike Centrum (3094, Tomáš Mařík), sjíždíme směrem k Milešovu a já si všímám, že mezi Milešovem a Velemínem je na profilu, co mám nalepený na horní rámové trubce, ještě nějaká vlnka. Co to zase je, vždyť z Milešova do Velemína jsme už dnes jednou jeli a bylo to vesměs stále lehce z kopce? Vysvětluje se to na nejbližší křižovatce, kde netočíme doleva na Milešov, ale doprava směrem k lesu zase do nějakého kopce. Jindy bych si asi pěkně zanádal, ale teď mi to ani moc nevadí, no co, jeden nebo dva kopce navíc, to už mě nerozhází, a aspoň je tu pěkný asfalt. Následují obce Medvědice a Kocourov, aspoň něco nového do sbírky, silnice už tak pěkná není, ale cíl je zase o něco blíž. Dojíždí mě ten kluk, co jsme spolu najížděli do kopce, ve kterém jsem mu trochu poodjel, ale po rovině jede pěkně, tak se k němu připojuji a je to hned o něco veselejší. Společně dojíždíme do Velemína a začínáme stoupat na Bořislav. Říká, že je po dvou nebo třech defektech a že má hlad a nemá už nic k jídlu, tak lovím v kapse a dávám mu jednu müsli tyčinku, mám jich ještě dost, nějak mi stačí to, co sním na bufetech, a co mám po kapsách, jsem zatím ani moc nevyužil (až doposud jen jednu tyčinku, dva CarboSnacky a preventivně dvě tuby MagnesLife). Chutná mu, tak tahám z kapsy ještě gel a ptám se, jestli nechce ještě tohle, že mám ještě jeden otevřený a že ho asi nevyužiju, ale nechce, tak si ho nakonec dávám sám, do závěru se možná bude i hodit, a jak si tak hraju s tubou, tak najednou koukám, že kolega chytil odlep a že ho zezadu začínají předjíždět jiní dva. Za chvilku jsou u mě, tak jedu s nimi, na vrchol musím přišlápnout, valí to pěkně, v háku mám co dělat a horizont za Žalanama mám na hraně (předjedeme přitom dvě holky ze střední trasy), ale vydržím a svezu se tak s nimi až na Kozlíky (zde z rovného přímého kopce dokonce maximálka celého dne – 74,5 km/h), kde je poslední kopec dne na Nechvalice. Ve sjezdu mě začalo píchat v levém koleni, tak ho v duchu odprošuji, ať ještě chvilku vydrží, že s těmi dvěma už jet dál nemusím, že je klidně pustím. Znáám to tu z loňska, úzká rozbitá silnička, nic moc, ale je to krátký a tak si to dá se říct už i užívám, sice ti dva mi tu odjíždí, já ale zase dojíždím jiné dva (jedno oranžové a jedno zelené číslo) a hlavně, zmizelo píchání v koleni, takže vlastně pohoda. Nahoře ještě předjedu jednoho ze střední, ani nezaloví, a zbývá se transportovat do cílových Teplic. Dojezd znám z loňska, je to zpočátku lehce z kopce a pak zase pořád lehce do tahu až do cíle, ale tentokrát už se tu nenechám psychicky vycukat, jako loni, a dojíždím si to už na pohodu, přede mnou nikdo, za mnou nikdo, takže dá se říci triumfální dojezd, v cíli zařátá pěst, zastavuji stopky a ... mám to za sebou. No vida, nakonec to ani tak nebolelo a je to tam! Stopky mi ukazují čas 12:27:02 h, přes půl dne v sedle, to je hustý, ale nakonec to překvapivě celkem šlo, žádné závažné problémy nebyly, nohy se po 120 kilometrech rozjely a držely až do konce, takže nakonec skutečně ta únava v týdnu před byla nějaká automatická obrana, jak tělo nepustit do obrátek, ale udržet výkon, což nakonec bylo asi dobře, rozhodně lepší, než vylétnout Sněžník, Nakléřov a Komárku a pak někde zdechnout. Na tachometru mám dokonce průměr lehce přes 25 km/h, to znamená $305 / 25 = 0:12:20$ h, tedy že na bufetech a při jediné pauze na čůrání (na prvních Klínech) jsem prostál jen cca 15 min, tak to je krásný, to bych skoro i řekl, že jsem tam debužiroval déle. Celkem na 3XL trasu odstartovalo 143 statečných, dokončilo 108, mezi nimi já na 67. místě v absolutním pořadí a 26. v kategorii (ze 45 v cíli). Zvítězil Marek Šroll (Alset Racing Team) v čase 9:51:19 h, což je průměr přes 30 km/h přátelé – neskutečné! Druhý dorazil Němec Nico Kuchinke,

který dlouho vedl, ale až do cíle vedení neudržel, a třetí matador Jiří Zárybnický (CK Vinohradské šlapky), oba v čase lehce přes 10h. Co říci závěrem? Jsem rád, že jsem to zkusil, byla to výzva. Každý rok bych to jezdit ani nechtěl, tak doufám, že organizátoři tuto trasu zase stáhnou a zařadí ji nejdříve až za 10 let na 20. ročníku, to už mi bude přes padesát a budu mít tedy dost dobrou výmluvu pro to, že už to jet nemusím. A do té doby budu pořád ten frajer, co ujel na kole v horách třístovku. Tak takhle nějak si to představuju. Zároveň ale musím říct, že to ani nijak hrozný nebylo, v podstatě to stačilo jen odsedět, přesněji odšlapat, ono když nic nebolí a nohy nějak jedou, tak si asi ani nejde na nic stěžovat, a kdybych se cítil na startu lépe, asi bych sám sebe oddělal nějakým nesmyslným závoděním v úvodu, kdyby bylo teplejší počasí, možná bych dojel na křeče nebo dehydrataci, takže v podstatě když se to vezme kolem a kolem, tak lepší už to snad být ani nemohlo, a za to jsem moc rád. Tak zase za rok, ale už asi jen zpátky na střední 180 km trase, ta mi sedí asi nejvíce!

Krušnej den v Kruškách - Kolokrám

A je neděle, den po Krušnotonu ... Necítím se vůbec dobře, ale ostatně jak by se asi měl cítit člověk po silničním maratonu na 250km (pokud zrovna nevyhraje :-D), když jde do závodu bez formy, nemá potřebnou kondici a jede přesto naplno a nechá tam všechno, nebo jak je mým zvykem, víc než mu tělo dovolí, že ano :)? Vstávám těžce po probdělé noci, kdy jsem se jen potil a převaloval z boku na bok a nemohl pořádně usnout. Tělo mám stále zakřečované a srdce ještě v noci bilo jak na poplach.... Ani těch pár piv v cíli mi nepřineslo na moc dlouho očekávanou, kýženou úlevu. Říkám si teda, rychle na nohy, pohlad' ženu, pohraj si se synkem, nebo obráceně :)? (Chodský hrdina Kozina, pokud ještě sedlačil, prý chodil foukat koním do nosu...) Pořídím si asi psa a rybičky (zatím nemám akvário), ale to snad nevádí... Nebo se začnu věnovat naplno Kolokrámu a udělám z něj MC Kolokrám :)? Svezu se na kole jen když si budu chtít udělat žízeň nebo provětrat tu svou velkou hlavu??? Budu mít čas na rodinu, na přátele a hlavně sám na sebe! Jo a co je v mém případě největší problém, nebudu muset být snad všude první a nebudu v to už snad dál doufat :)! Kolo je vlastně celý můj život, práce s tím spojená, pár přátel a nakonec to věčný přetahování se na závodech... Kolo je fajn, ale myslím, že nastal čas na poznání taky jiných fajn věcí. Třeba objet naší krásnou českou zem, jen tak na kole se spacákem a zírat na místa, který jsem díky sportu nikdy neviděl nebo přehlížel a jen tak profmrknul... vždyť to není země, to je zahrádka! (R.Hrušínský / Vesničko má středisková) Musím zastavit tu svoji hlavu – to bude ten největší problém. Jsem pacient kola, a to je blbá diagnóza. Tak co tam je dál za nápady? Půjdu na ryby a budu čekat na tu svou velkou rybu jako Ernest H. v jeho románu Stařec a moře :)? Nebo mám vylézt někam na ferratu, kde se nedá moc přemýšlet, protože se musí dávat pozor na to kam dáš ruku nebo nohu... Čistá krása, chvíli nemyslet na nic. Uvidíme... Ale vraťme se na začátek. Po mistráku jsem měl v letošní sezoně ještě jeden cíl a tím byl pro mě právě Krušnoton. Letos se jel už desátý ročník a přijde mi to jako před rokem, kdy mi říkal můj přítel, pan doktor Petr Machold: „Vole, pojede se tady maraton, mají to na starost moji kamarádi horolezci, bude to pěkný extrém“ :)... Jo, měl tehdy pravdu, extrém to byl hlavně díky počasí a tenhle zážitek a následné vítězství bylo pro mě dost intenzivní, takže taky nezapomenutelné :). Petr Machold mě před lety v Teplicích navíc seznámil s mou první ženou Eliškou, oba pracovali v teplické nemocnici, oba měli povahu, pravou doktorskou :), každému vždy pomohl a taky nás nakonec chvíli po sobě opustili po tragické nehodě... Každý zvlášť, na jiné straně zeměkoule, ale přesto jako by to bylo někým shora řízené a plánované :(. Když se tak stalo, chtěl jsem na jejich počest v roce 2014 vyhrát Krušnoton znovu a věnovat jim to tam nahoru jako pozdrav. Nepovedlo se a já to měl v sobě dál jako nesplněnou misi, jako věc co musím prostě jednou dokončit a zavřít tyhle dveře jednou pro vždy. Znovu jsem to zkusil loni a nakonec skončil na 4. místě... Neměl jsem moc času na trénink, začal jsem se připravovat v květnu a pověstné „něco málo“ mi k tomu chybělo. Můj letošní projekt 44 byl plánovanější od začátku dobře, vše do sebe zapadalo, vlastně až do června, kdy se začalo ukazovat, že moje tělo už neregeneruje jako dřív, a že dlouhodobě průměrných 5 hodin spánku mi na práci, kterou mám na plnej úvazek a která je mým živobytím + tenhle sport (druhá práce) už prostě nestačí. Jsem unavenější asi tak jako starší vůl, co celý život chodí a táhne v kruhu do kola mlýnské kámen konstantní rychlostí až jednou upadne na hubu a zemře :). Přesto to všechno jsem to nechtěl vzdát a stále čekal na to, že se něco zlomí, že se stane nějaký zázrak a já si poletím raketou do tmy (jak kdysi zpíval Jolly Joker), stejně jako feťák, co čeká po letech furt na ten pocit, jako když si dal poprvé... Byl jsem posledních čtrnáct dní utavenější a stále to zkoušel různými způsoby rozjet do plnejch... Až minulý týden na Vysočina Tour, po neplánovaném odpočinku, mě tělo vypovědělo ve 3. etapě službu a já na 60 kilometru závod vzdal. Minulou sobotu jsem měl ve zmíněné etapě průměrný tep 136 a nebyl jsem schopný se roztepat přes 150 ani v kopcích :)... Navíc v místě řádila střevní chřipka, což nám závodníkům moc nepomohlo a díky tomu víc jak polovina startovního pole závod nedokončila. Celou neděli po návratu z Vysočiny jsem prakticky spíval, a klímal jsem i v autě, přijel jsem večer domů z nákupu, zaparkoval a najednou zjistil, že půl hodiny jsem spal... Ani jsem nebyl schopný vylézt z vozidla. Navštívil jsem tedy lékaře a přitele Jirku, došel na odběry krve, nechal si natočit EKG a čekal do středy na výsledky. Ve středu končily přihlášky a tak jsem svůj start a rozhodnutí nechával na poslední chvíli. Výsledky nebyly úplně špatný, žádné infekty v krvi nenalezen, tak jsem si řekl, že to prostě zkusím a budu čekat dál na svůj „první infarkt v tomto století“ (Habera Team). Otázkou bylo, zda jet 250km nebo zkusit nově vypsané tričko :)? 300km trať nebyla dle startovky obsazena tak zvuknými jmény (doufám, že tím závodníky na této trati neurazím), byla to velká šance zvítězit, ale 250-ka je královská a navíc, jak jsem psal, co jiného jet, když plán znovu zvítězit

na této trati byl a je v hlavě jako nesplněný úkol několik let! Věděl jsem, že především závodníci z Německa, jmenovitě Robert Petzold a Tobias Hess z rodinného Petz Racingu budou přetěžký oríšek nejen pro mě... A taky nám to hned po ránu dali patřičně najevo :) – na čtyřicátém kilometru došlo k prvnímu dělení zrna od plev a vůbec mi to nechutnalo, zůstat s nimi v kontaktu. Po pár kilometrech následovalo stoupání na Děčínský Sněžník od Jílového a byla to zase rozcvička. Kluci si s náma hráli jak kočka s myší, věděl jsem moc dobře, že tohle tempo nepůjde dlouho akceptovat. Na kopci nás zůstává jedenáct statečnejch a z toho dva chlápci co se vydali na tříkilo... Říkám si, jak to chtějí v tomhle nastaveném tempu dlouho vydržet??? Následuje Nakléřov směrem od Knínice, zase se jede o kilometr rychleji, než bych sám uvítal... Na kopci jsme v devíti lidech, přší, ale tentokrát mi to nedává potřebnou energii do žil jako vždy, když je venku nevlídno... Přemýšlím, že to nemá smysl, že mám dnes v nohách již 110 kiláků a je stále dopoledne, že když slezu, přijedu domů na oběd a stihnu ještě výlet se synkem... Jsem teda psychicky zlomenej, jak vzduchovka u kolotočů..., tyhle pocity jsem dřív nemíval, nebaví mě to, říkám si a přemlouvám se, jeď ještě kousek a uvidíš... Dolů ze sjezdu odjíždí střemhlav Filip Šlajchrt z domácího týmu. Ví, že je excelentní sjezdař, ale na té vodě a za provozu :)? Dnes to není na mě, přemýšlím dál a najednou, jako by nic, ztrácím svou novou optiku od POC... Brýle letí z přílby do lesa a já vím akorát, že jsem někde v nějakém krásném lese :(... Ideál! To je k vzteku! Má to však jeden dobrej efekt, přestávám myslet na blbosti. Jsme pod Komárkou a už od úpatí Krupky se jede peklo, najíždíme do hory rychlostí 28km/h jako někde s Bernalem a spol. na Tour... Lépe řečeno, já sám jedu na limitu a „Honeckerovy děti z DDR“ se mi prakticky smějí do ksichtu... Petzold se vždy po pár metrech otáčí a s úsměvem na rtech kontroluje, zda s nimi bude někdo z nás chtít dál hrát hru „kdo první umře, vyhrál!“ Jedu si svoje a stejně tak mých šest soupeřů pochopilo, že tohle je na nás moc a k tomu jsme víc jak 100 kilometrů před cílem (tedy jen někteří :)). Na vrcholu Komárky je popsána silnice a několikrát zde čtu i své jméno a vidím u toho i nakreslenej půllitr :, díky Miras, tohle mě ale dnes, oproti loňsku, moc nenastartuje ... Na vrcholu kopce ztrácíme na špici cca 2 minuty. Pokračujeme pravidelným střídáním dalších 30 kilometrů až pod Dlouhou louku, kde v Litvínově nabíráme do háku Filipa, který je evidentně vyšťavenej, následně domlouvám čůrání a úlevu u komunistické stavby jménem Koldům :) a najíždíme do pro mě nejtěžšího a nejdelšího kopce, který vždy ukáže, kdo si jak po 150 kilometrech v sedle vede a kolik má ještě sil. Zespoda jede zostra německý kolega, který jako jediný má modré číslo (jede dnes 300kilo) a přijde mi, jako by zapomněl, že je teprve v půlce závodu – asi ztratil pojem o čase, nevím, nicméně vysvětlují zbytku osazenstva, lépe řečeno českým kolegům, ať ho nechají být, že bude lepší vyjet na vrchol kompaktně a dál se v klidu střídat na krutý závěr... Přece jenom odšlapané kilometry začínají být cítit a do cíle to vypadá ještě skoro na 3 hodiny poctivé práce S Němcem jede vpřed ještě náš australský soupeř Chris, žijící zřejmě také v Německu ... Na startu se bavil dlouze a přátelsky právě s Petzoldem. Je to od pohledu čistokrevnej sprinter, „lejtka“ – škrtá si s nima o bidony, podobně jako kdysi Zdenda Mlynářů, ale do kopců jede, na to kolik veze sebou svalovky, víc než dobře. Jsme dnes po druhé na Flájích a potkáváme odpadlíky z 180km trať a záhy se dostáváme do jednoho z balíků... Kluci nás pěkně odváží ve slušném tempu přes brdky zpět do Litvínova... Po cestě míváme německého kolegu s modrým číslem, který už ani nemluví – je vidět, že to kapánek přepálil a přemýšlím jak chce zvládnout dalších 100km co mu ještě schází do cíle? Jsme opět sami ve třech a říkám si, kde tak asi nabere australského závodníka? Máme 30 kilometrů do cíle a čekají nás poslední dvě stoupání a Chris je náhle vidět... Šlape zlehka do čtverce, ale nevzdává se. Říkám opět klukům, zachovejte klid, jedeme tempo, střídáme se a 20km před cílem, je náš, koloušek! Vypadá to hezky, přemýšlím co teď? Zkusím nastoupit? (Asi jsem měl...) Říkám si, že si počkám na spurt, je to přece jenom do kopce. Další kilometry jedeme v klidu, až se divím, že nikdo „neblbne“ a nic nezkouší??? 15 kilometrů do cíle mě napadá – vezmu si kofeinový tablety ať se trochu rozpumpuju na závěr :)... Přece jenom být na bedně a třetí celkově, je lepší než bejt čtvrtý a dál... Jsme 3 kilometry před cílem a cítím jak mi tuhnou nohy... Křeče jsou zde, sakra, že já vůl si bral ten kofein.... Jedu dál, nestřídám a hraju poker face... A najednou, kilák před cílem, se mi koušou obě dvě nohy zároveň... když říkám, že koušou, tak úplně! Píсты se zadřely... Podávám Jardovi Hradeckému ruku jak při dvojicích na dráze a házím ho dopředu se slovy vyhrať! Já to nebudu... Ztrácím rychlost a mám strach, že upadnu, obě nohy mám zkroucený, nemohu ani vycvaknout, brečím bolestí a nejde nic dělat. Po dvou minutách levá noha trochu povoluje, to je u mě již můj parták Erich, který mi dnes, jako celý letošní rok, dělá doprovod autem(je to nezmar). Říkám mu:“... roztlač mě, musím se dostat do cíle, když už je to jen kilák“. Nakonec šlapu jen jednou nohou... Je to, panstvo, v prdeli, jsem nasranej, sám na sebe samozřejmě, tenhle závěr bych nečekal ani ve zlým snu. Za páskou padám s kola a několik minut zde ležím/sedím jak střelená svině, jsem zcela paralyzovanej a nejde se hnout. Takhle jsem si to dnes nepředstavoval... Holt to je život, jedu dokud můžu, někdy víc jak můžu a ono se to občas vymstí :). Loni jsem na svůj blog napsal, že se sem ještě vrátím a svou soukromou bitvu s místními krušnými kopci obrátím ve svůj prospěch, že na to mám ještě jeden, poslední třetí pokus. Nestalo se ani na poslední, třetí pokus, tuhle hru a své přání jsem přes všechno splnit nedokázal... Neprolomil jsem to i přesto, že jsem se snažil a obětoval tomu víc než si kdo umí představit. Nemám se však za co stydět, byla to spravedlivá hra, vyhrál ten nejlepší, navíc v neskutečném čase. Klobouk dolů! Hezké dny vám všem a zkoušejte si taky občas plnit vysněné cíle, ne všechno je na dosah. Nikdo za nás sám nic neudělá a hospodskéjma kecama, kdybych já... a podobně, se nikdy nic nestane. Někdy je těžký se jen přiblížit, ale občas to i cinkne a padne štěstí i na vola! Podívejte se na mě :, jsem toho zdárným příkladem. Všechno nečeká blízko!

Cuba Libre a jeho P44 p.s.: Děkuju všem, co mi letos jakkoliv pomohli v mém snažení, jsem rád, že vás mám!
p.s.s.: Moje žlutý brejle jsme po cestě domů v tom krásném lese našli :)

Standa Prokeš

Po deváté za sebou zamířím druhou srpnovou sobotu do Teplic na desátý ročník maratonu Krušnoton. Zdá se to jako včera, ale už je to devět let, co jsem na tento podnik začal jezdit. Pro letošní jubilejní ročník připravili organizátoři lahůdku v podobě super těžké trati na 300 km s převýšením 6000 metrů. To je pochopitelně výzva, která se těžko odmítá. V mém případě je to umocněno rozhodnutím, které ve mně už pár let zrál. Tohle bude zřejmě na delší dobu můj poslední Krušnoton. O to více důvodů, proč si tento ročník na extra trati dosyta užít. Odjezd na místo činu probíhá tradičně v pátek a opět sebou vezu léty prověřený tým: Irča, Barča, Tomáš a Petr. Cesta v pátečním provozu bývá sice hektická a neprostá překvapení, ale tentokrát jsme neměli žádné větší problémy. Zácpu ve Vysokém Mýtě jsme zázračně objeli po okresech a další překvápka se nekonal. Oběd jsme zvládli na zahrádce oblíbeného motorestu v Býšti a chvíli před šestou jsme byli u hotelu. Téměř dokonalé! Na zítřek je hlášeno ochlazení a možná občasný déšť. Na ochlazení se těším, v tom horkém dusnu by to byla na dlouhé trati vražda. Vstávám do teplého a mokrého rána. Je kolem dvaceti stupňů a po nočním dešti mokro. Podle předpovědi bychom měli během dne občas trochu zmoknout a tak volím odpovídající oblečení. Po půl šesté vyjždím. Na startu se letos opět sejde více jak dvě stovky závodníků. Tentokrát poprvé dvě trati najednou, startujeme o půl sedmé společně s trasou na 250 km. Rozdělení tratí je až na 230. kilometru. Nás pak čeká navíc ještě 50 kilometrů Českým Středohořím. Do závodu jdu s tím, že si to chci maximálně užít, takže se nechci nechat zbytečně vycukat a v závěru se spíše trápit. Dnes to bude hodně dlouhé a navíc do závodu může promluvit počasí. Rozhodně to bude zajímavé a na extra trati nás čekají prima cyklistické zážitky. Je půl sedmé ráno, kolona doprovodných vozidel se rozjíždí a startovní výstřel nás posílá do závodu. Ostrý start je až za městem, za vrcholem stoupání směrem na Dražkov. Zatím se jede volně, ale v závěru kopce čelo pomalu zrychluje a začínají se dělat díry. Využívám toho a snažím se dostat co nejvíce dopředu. Za vrcholem stoupání je odstartováno a čelo závodu prudce zrychluje. Je to poněkud nečekané, takže se peloton začíná v mírném sjezdu natahovat a kousek přede mnou se dělá díra. No to snad ne! Než se naše skupina trochu zmátou a začne spolupracovat, máme už pěkný zásek. Nakonec nám trvá několik kilometrů, než se do vedoucí skupiny dotáhneme a připojíme se. Čelo jede teď už celkem přijatelné tempo a blížíme se k prvnímu stoupání na Neznabohy. Ve sjezdu před nájezdem do kopce se snažím natlačit co nejvíce dopředu, ve stoupání se silnice hodně zužuje. Čelo závodu opět v kopci jede ostře a peloton se rychle natahuje. V závěru zůstávám opět mezi odpadlíky a valíme do prvního většího sjezdu. V dolní rovinaté pasáži se skupina začíná sjíždět a najednou se zezadu řítí na čelo Pavel Popiolek se svým doprovodem. Sakra, to je poslední věc, po které dnes toužím. Nehodlám se zase celý závod cukat za jeho domestiky. Toho jsem si letos užil až hamba. V přejezdu pod stoupání na Sněžník (4,1km/340m/8,2%) se držím za koncem skupiny, ale v průběhu výjezdu nechávám skupinu odjet a zůstávám s několika odpadlíky v malé skupince. Raději si celý závod odjedu sám, než se opět motat za tím tragikem. V rovinatém přejezdu, než opět začneme klesat k hlavní silnici, se dáváme dohromady a sice ne ideálně, ale přece jen spolupracujeme. Sjezd je parádní, ale stále je dost mokro a musíme jet opatrně. Následuje krátký přejezd po hlavní a odbočujeme do stoupání na Nakléřov (4,2km/315m/7,3%). Ve stoupání se skupinka natahuje, ale stále zůstáváme víceméně pohromadě. Nahoře je trochu mlha jenže stále velké dusno a docela se potím. Od Irči si chytám plnou láhev a v přejezdu k dalšímu klesání se sjíždíme ve čtyřech. Na hlavní silnici vyjždíme stále spolu, ale lajnu točíme jen ve třech. Závodník v bílém dresu sverpě jede přejezd k dalšímu kopci sám kousek před námi. Blížíme se do Krupky a čeká nás první stoupání na hřeben přes sedlo Komáří Vížka (5,6km/510m/8,9%). Při průjezdu městem nás jeden řidič pěkně vyděsil, když nejdřív bez blinkru zajel k chodníku a když jsme jej míjeli, zase bez blinkru začal vyjíždět zpátky na silnici. V protisměru bylo naštěstí volno a tak jsme se kolem něj na poslední chvíli prosmýkli. Bože chraň nás! V úvodní prudké pasáži stoupání se držím na čele skupiny a předjíždím i závodníka, který před námi celou dobu větral. Ostatním jsem sice trochu odjel, ale kontrolovuji si odstup, nechci jim moc odjet, abych si pak přejezd k Cínovci nemusel jet sám. Na sedle je mlha, že by se dala krájet. A já je! To jsem tady ještě nezažil. Sjíždíme se ve třech s Lubošem Hniličkou a Rostou Lesniakem. Ostatní jsou už moc vzadu. Po chvíli z mlhy vyjždíme, ale je hodně nevlídno a jedeme proti větru. Natahuji si návrky na ruce a točíme lajnu směrem k Cínovci. Ve třech nám to celkem jde a za chvíli to máme za sebou. Kluci si jedou pro pití na bufet, já si chytám láhev od Irči a na bufetu se zdržím jen krátce. Nicméně, před sjezdem čekám, až se kluci připojí. Tenhle rovný a rychlý sjezd do Dubí moc nemusím, dnes je navíc trochu mokro, ale i tak valíme celkem svižně. Krátký přejezd do Hrobu využívám a tlačím do sebe nějaké cukry. Před námi je další stoupání na hřeben do Mikulova (6,7km/428m/6,3%). Stoupání je z těch třech ikonických asi nejpříjemnější, má zhruba stále stejný sklon. Vyjždíme jej společně ve třech, kluci se zatím v kopcích drží dobře. Zhruba v půlce už začíná pršet a jak se blížíme k vrcholu déšť sílí. V přejezdu k Fláňům po hřebenu déšť sice pomalu ustává, ale je dost mokro. První průjezd kolem hráze, chytám láhev od Barči. Zanedlouho v Klínech je jako obvykle bufet a naše skupinka se rozpadá, jak si někteří zajíždějí pro pití a jídlo. Před nájezdem ke sjezdu na ně chvilku čekám. První sjezd do Litvínova bude letos na mokro, musím to hlídat. Tento krásný namotaný padák na parádním asfaltu mám hrozně rád, takže i letos si ho navzdory mokru vrchovatě užívám. V Litvínově za kruháčem se opět sjíždíme a koukám, že jsme dojeli někoho s modrým číslem. Je to můj

dobrý známý Pavel Šíp, už jsme se tady několikrát potkali. Letos nás tedy opět čeká společný výjezd na Dlouhou Louku (7km/477m/6,8%), stejně jako myslím předloni. Jsem tomu moc rád. Pavel je dobrý tempař, spolu bychom to mohli potáhnout třeba až do Teplic. V Lomu jedeme rovně a zakrátko stoupáme poslední ikonické stoupání na Dlouhou Louku. Tenhle kopec je záludný a dlouhý. Začíná mírným stoupáním, ale ke konci se stupňovitě utahuje. V závěrečném kilometru už toho máme všichni plné zuby a výjezd na vrchol je ulehčující. Jsme jen tři a najíždíme do druhého okruhu kolem Flájů. Teď už to bude slalom, dostaneme se do chvostu závodů na krátkých tratích (růžovky a zelenky). S Rost'ou a Pavlem jsme srovnání, takže spolupráce je vzorná a rychle to ubíhá. U hráze mě Barča podává plnou flašku a svoje pití si pak oba kluci chytají na druhém průjezdu bufetem v Klínech. Druhý sjezd do Litvínova soukromě nazývám „slalom mezi kuželkami“, neustále se musíme vyhýbat pomalejším jezdcům z krátkých tratí, ale je to celkem zábava, jen je třeba být hodně pozorný. Silnice už je skoro suchá, tentokrát si můžeme dovolit to víc pustit. V Litvínově se řadíme zpátky do lajny a Pavel hlásí, že máme čtvrtého do party a má modré číslo. Super! Je nás víc, nebojíme se vlka nic. V Lomu odbočujeme vlevo směrem na Duchcov a začíná pršet. Pohledem vpravo kontroluji, že nad kopci Českého Středohoří, kudy se klikatí závěrečná stovka závodu, je šedo. Vypadá to, že asi pěkně zmokneme. Mírný déšť nás provází přejezdem přes Duchcov do Kostomlat, kde začínáme stoupat do Kostomlatského sedla (7,96km/381m/4,79%). Na začátku stoupání mě čekají Irča s Petrem a dostávám plnou flašku s pitím. Petr mě ještě nabízí gel, ale zatím ještě mám v kapse. Místo toho mu dávám ještě nedopitou láhev, další předávka bude zanedlouho, ať se s tím zbytečně netahám. Bohužel skupina se nám dělí. Nový člen z Litvínova zůstává vzadu, Rost'a už cítí blízkost cíle a tak si jede dopředu sám, já zůstávám zatím s Pavlem, kterému se už začíná kopec zajídat. V půlce se domlouváme, že už na něj nebudu čekat a jedu vpřed sám. Nasazuji tempo, které mě vyhovuje a razím si neustávajícím deštěm cestu na vrchol. Před koncem stoupání se ohlídám, ale Pavla už nevidím. Je tu vrchol, ochladilo se. Spouštím se dolů a natahuji návleky na ruce. Tohle klesání není moc namotané, můžu to tedy pustit i v té vodě. Před vjezdem do Milešova však raději trochu zpomaluji, silnice není nic moc a tady už to neznám. Rychlý průjezd městem a vyjízdim na rovinatý přejezd k Velemínu. Na rovném úseku se blížím ke známému autu. No jasně, Pavel Popiolek stojí u auta a zase řeší nějaké křeče či co. Jeho domestik Juraj Lajcha na něj čeká opodál. Objíždím ty komiky a blížím se k Velemínu, na vjezdu do města mě oba usilovně předjíždějí. Ještě že jedu ve městě na druhou stranu a už se s nimi dnes nepotkám. Modrá šipka mě posílá na hlavní cestě doprava. Teď teprve začne to pravé rodeo, závěrečnou část trati vůbec neznám. Silnice jsou plné vody, stále ještě prší, musím pozorně sledovat trasu, abych nebloudil. Naštěstí jsou všude na silnicích šipky a důležité odbočky ukazují pořadatelé. Po krátkém klesání začínám pomalu stoupat a zdá se mě, že přes stromy občas zahlédnu před sebou nějaké cyklisty. Po asi kilometru je jasné, že kousek přede mnou jede dvojice. Jak se stoupání utahuje k vrcholu, blížím se k nim čím dál víc. Těsně před vrcholem je dojíždím, je to Karel Soušek a Honza Kopka. Věděl jsem, že Honza dnes jede dlouhou, ale ráno jsem ho na startu nezahlédl. Za vrcholem to rozjíždím a kluci jsou jako polití živou vodou a drží se mě jako klíšťata. Nejsem si jistý, jestli jim dokážu ujet, už toho mám taky dost. No, aspoň nepojedu ten závěr sám, do cíle to máme kolem padesátky. V tomhle terénu a dešti to bude ještě těžké. Sjezdy jsou hodně dramatické, místy dost prudké a na vodě, sem tam bahýnko. Žádný prostor pro chyby. Konečně se obracíme a máme vítr do boku. Jen mě znepokojuje, že jedeme nějak jinak, než bych čekal. Ve flašce mě začíná docházet pití a už by mě měl čekat můj tým, ale kde nic tu nic. Tušení se pomalu mění v jistotu, ten závěrečný okruh jedeme jinak, než jsem předpokládal a oni mě čekají jinde. No naštěstí v Mrzicích je poslední bufet a kluci chtějí stavět. Využívám toho a nechávám si doplnit bidon. Tohle bylo o fous! Sjíždíme z dalšího brdku rozdrbaným prudkým sjezdem a dole nás pořadatel posílá vpravo. Najednou mám pocit, že to tady znám. No jasně! Jsme před Lukovem, který se jezdil jako předposlední stoupání (2,3km/160m/6,9%) v minulých letech. Tady jsem doma a v začátku hlavního stoupání mám vánoce – můj skvělý tým je zde. Dostávám od Barči plnou fašku a Petr mě podává poslední gel. Super, zvládli to a našli si mě! Haleluja! Společně vyjíždíme na vrchol a následně si užívám ten krátký lesní sjezd k Milešovu. Už jsem se radoval, že máme tyhle kopce dnes za sebou, ale dole nás posílají vpravo do dalšího brdku. Úzká lesní asfaltka se opět zvedá do kopce, už se mě tyhle brdky začínají pěkně zajídat, ale fyzicky se cítím stále docela dobře. Ve sjezdu nás vyděsí dodávka v protisměru. Chlap naštěstí trochu uhnul a mohli jsme projet, na té vodě bych to stejně neubrzdil. To bylo se štěstím! Vyjíždíme z lesa a opět odbočka doleva a po úbočí opět do kopce. Tohle už je jen krátké stoupání a za chvíli valíme z kopce k Velemínu, kde se napojujeme na hlavní silnici. Ta nás dovede až do Teplic. Za Velemínem nás čeká poslední kopec na Paškapole (3,66km/182m/4,97%), který se jede po hlavní silnici. Jsem rozhodnutý ho vyjet s maximálním úsilím a uvidíme, jestli se kluci udrží. Pěkně jsem se zakalil, ale oba se za mnou udrželi. S tím už asi nic neudělám, ale nehodlám teď kousek před cílem nějak taktizovat. Ještě by nás mohl někdo na poslední chvíli sjet. Takže jedu na čele hranu a blížíme se k Teplicím. Těsně před Teplicemi nás posílají z hlavní do krátkého prudkého stoupání na Nechvalice po hrozně rozdrbaném asfaltu, ale je to jen pár set metrů. Naposled za to беру, co mě ještě zbývají síly, ale v závěru už mě hodně dochází a na chvíli se přede mě Honza dostává. Dojeli jsme také nějaké odpadlíky. Na hlavní za to opět беру a jedu čelo. V Nových Dvorech se přes mně snaží dostat závodník, kterého jsme dojeli v kopci. Dělá to ale příšerným způsobem, když se snaží mě předjet protisměrem v levé zatáčce, kam nemůže přes betonovou zeď vidět. Ani já tam nevidím, on jede do neznáma! Seřval jsem ho na dvě doby a ten pták zajel dozadu. Panebože, takový zbytečný risk! Jsme v Teplicích na Pražské ulici, co cíle zbývá asi kilometr a mě se už nechce taktizovat. Jedu hranu na čelo, ale v poslední stovce mě všichni

tři předjíždějí. Poslední desítky metrů už vypouštím a volně projíždím cílem. Jsem totálně grogy, ale užil jsem si to do posledního metru! Musím se přiznat, že tohle byl hodně zajímavý ročník. Extra dlouhá trať a deštivé počasí, zdánlivě nepříjemná kombinace, ale mě to bavilo. Přitom bylo docela teplo, takže i když jsem byl mokrý, bylo mě fajn a neklepal jsem kosu. Jediné čeho lituji, že jsem si nevzal blatník, takže jsem měl od mokrých kalhot moc pěkné „vzpomínky“, ale už jsou skoro zahojené. Vůbec nelituji, že jsem si na Sněžniku vystoupil a jel závod netradičně zezadu. Bylo to pestré a každou chvíli jsem jel s někým jiným a nenudil jsem se. Na trati 300 km jsem v čase 10:35:11 obsadil celkové 10. místo a v kategorii jsem byl třetí. Naši kategorii vyhrál německý závodník Kai-Uwe GERSTENBERGER, na druhém místě dospurtoval Honza KOPKA. Skvěle letos sedl závod Jirkovi ZÁRYBNICKÉMU, který si dojel pro parádní třetí místo celkově. Soupeřům gratuluji! Při pohledu do výsledkové listiny mě napadají ještě nějaké poznámky. Jelikož se během závodu zapisovaly průjezdy na třech kontrolách (2x Klíny 150. a 191. km, Mrzice 264. km), je zajímavé porovnání těch mezičasů. Nejprve dvojice Honza a Karel, které jsem dojel na asi 240. kilometru. Na prvním mezičase v půli závodu na mě měli náskok asi 8 minut, na druhém průjezdu už jen kolem 5 minut, a ty jsem po dalších zhruba 50 kilometrech sjel. Pavel Šíp, kterého jsem opustil při výjezdu na Kostomlatské sedlo, to nevzdal a do cíle dojel asi 6 minut za mnou. Podle mezičasů jel závěr závodu skvěle Honza Martin, který mě v závěru těžce stahoval a byl v cíli dvě minuty za mnou, když stihl ještě předjet Pavla Šípa. Co z toho plyne? Závěr takhle dlouhého závodu je nepředložené vypouštět, jinak riskujete, že vás budou dojíždět závodníci, kterým do závěru zbylo více sil. Velké poděkování všem organizátorům a obzvlášť těm, kteří v tom nevlídném počasí zajišťovali trať. Jako obvykle vše klapalo jak na drátkách. Krušnoton je už prostě dospělý závod a organizace to má vychytané na jedničku s hvězdičkou. Pochvalu si zaslouží i letošní extra dlouhá trať. Líbil se mě i přejezd přes Duchcov, ten původní objezd kolem Bíliny za moc nestál. Také závěrečný okruh z Velemína byl super. Vzhledem k počasí to sice bylo těžké, ale moc fajn. Zázemí závodu snad není co vytknout. Jen mám poznámku od členů mého týmu. Bylo by fajn, kdyby se v zázemí závodu dalo koupit nějaké občerstvení. Pro závodníky bylo jídla nadbytek, ale ostatní členové týmu si neměli co koupit. Je to sice jen drobná vada na kráse, ale snad by se s tím dalo pro příště něco udělat. Poslední a největší díky patří mému skvělému doprovodnému týmu! Byli jste skvělí, moc děkuji! Omlouvám se za minelu ohledně závěrečného okruhu za Velemínem, který se jel opačně. Velké díky Ivošovi za zajištění doprovodného vozidla a Petrovi za jeho bezpečnou pilotáž. Tomášovi děkuji za parádní fotodokumentaci. V neposlední řadě děkuji Irči, která razantně hájila moji čest v cíli, když si ze mě kluci ze skupiny dělali maličko šoufky. No a ještě dlužím vysvětlení, ohledně ohlášené mé poslední účasti na Krušnotonu. Jezdím maratonskou sérii pravidelně od sezóny 2008 a myslím, že je na čase, zkusit něco jiného. Po dvanácti letech už těžko hledám motivaci na stejných závodech a tak chci příští rok zkusit něco jiného. Neznamená to, že bych se maratonů navždy vzdával. Občas si nějaký určitě dám, přece jen maratony jsou moje srdeční záležitost.

KRÁL ŠUMAVY

Dreamer – Král Šumavy - defekt, mráz i pódium

Kral Sumavy silnicni maratonska klasika, která se i letos navzdory boji urady nakonec opet uskutečnila, byt jeste dva dny pred zavodem doslo ke zmene merenych useku. Pocasi hlasi luxusni, jen odpoledne mozna bourka, ale to uz budeme jiste v cili, nebo aspon na Panciri nekteri z nas. Ale ted je rano, prijizdim v pul osme do Klatov, jaky luxus proti Krušnotonu, kde clovek vstavaj v hluboke noci. Zdravim se s teamem, citim se dobre, jo dneska by to mohlo vyjit na bednu v kategorii, i kdyz hlavne si jedu uzit blizici se zaver sezony v krasne krajine Sumavy. Na startu je tentokrat o neco vetsi konkurence, díky tomu, ze je zavod soucasti maratonske serie. Zdravime se s ostatnimi, zazni legendarni song od Manowar a v osm hodin jdeme na to. Uvodni km vedou po uzke cyklostezce do Besin, v baliku docela nervozita na to ze se jedou "jen" merene useky, ale tim ze prvni je jiz po 14km, takže casu na rozjeti moc neni. Jede se mi ale dobre a radeji se dostavam na k celu baliku, abych nahodou nezaspal najezd nejvetsich favoritu, bylo by dobre haknout se jich, protože prvni kopec je v zacatku hakovy a kus vede dokonce z kopce. Nojo, ale prichazi asi 8. km a slysim sykot uchazejiciho plaste, nebezpecne blizko mym usim. Asi 10vt si namlouvam, ze ja to nejsem, chvili to vypada nadejne, ale ano, jsem to ja, jediny z celeho nekolikasetclenneho baliku chytam defekt takhle po startu. Všichni odjizdi, smutek, frustrace. Zastavuje hodny Konik a pomaha mi s defektem. Mam jen lepeni, dusi jsem ani nebral, vzdyt ja nemel defekt na zavode par let. Trochu laborujeme s pumpickou, pak hledam spadle zaplaty v trave, no proste vymena defektu zabrala tak 15-20min. Jeste jednou Koniku díky! Jedu pak sam, sice me dojde mala skupinka opozdilcu ze startu, ale v prvnim brdku jeste pred Besinami jim ujizdim. Nehodlam ale nic vzdavat, vzdyt tady rozhoduji ctyri merene useky, mezi nimi je jedno jak rychle jedete, tedy v ramci casoveho limitu. Prvni usek z Nemilkova tak hodlam pojmut naplno jako casovku do kopce, predstavuji si, jak kolem me jedou vsichni ti z baliku, s kterymi bych jinak jel. Takze sice jedu naplno, ale je mi jasne ze tady asi ztratim tak 2 minuty. Par lidi predjedu, ale nikdo s kym bych si pomohl. Nakonec je to podle vysledku 1,5 minuty ztrata na celo, coz jsem samozrejme nevedel, ale ted zpetne to docela potesi. Po sjezdu ze Zamyšli je necekane mala obcerstvovacka, coz me az tak nezajima, piti mam dost, ale hlavne tam maji velkou pumpu. Ze 3 baru jsem tak na 8 barech a doufam, ze dalsi defekt uz nebude. Do Petrovic u Susice se jede po dalsi cyklostezce, jako je to tu krasne, ale dneska za tyhle objizdky nejsem uplne rad, kdyz se mi jedna

stala osudnou. Do Susice se svezu chvíli za rozložitým klukem, ale ten pak zahne na kratkou trasu, takže zase jedu sam. Za Susici dojedou čtyři kluky a před Šimanovem dojedeme ještě další skupinku. Přichází druhý měřený úsek na Šimanov, který původně nebyl v plánu. Opet se mackám, předjíždím Vitka Ticheho, pote Strejdu, Rice. Drží se mě do pulky kluk na vytuněném Canyonu, jo takový si si chce taky koupit. Přichází nejprudší úsek, ale nakonec jsem nahore dřív než bych čekal. Pocity jsou dobré, výsledky nakonec ztráta minutu na skupinu kde bych byl, kdybych nejel sam. Nahore na nic nečekám, v hlavě je touha dojet kluky z týmu, ale hlavně nejedu celý okruh sam, ale vnitřně jsem na to připraven. Aspoň že je hezké počasí, snažím se zůstat pozitivní a brát to jak to je. Záhy přichází třetí úsek na Javorník. Dlouhý kopec, poctivý, spravedlivý. Dávám gel, energy tabletu, dopiju druhý bidon, stavím před úsekem na WC a jdu na to. V úvodu se mě snaží jeden kluk držet, ale záhy jedu opet sam. Představuji si, jak jsem tu jel před rokem a hákoval J. Voráčka a spol. a jaké mám vlastně stěti ze tu musu jet, zatímco Jirka leží zraněn. Takže jede se mi dobře, jo dneska forma docela je, ale v horní části kde se to trochu narovná a dalo by se hákovat, není koho hákovat. I tak tam dávám vše v rámci možnosti a úsek odjedu se ctí. Nakonec další minuty ztráty na celou, ale na Standu Prokese už jen 20v, ten si tady asi vystoupil pod vrcholem. Po průjezdu je bufet a co nevidím, je tam plno orange barvy a to Kolíkáč, Kapr a HonzaB. Jsem v takovém opojení, že mám nutkání nestavět a jet "nastvane" rovnou dál, ale rozum převáží emoce a samozřejmě stavím. Doplňuji vodu, беру tvarohový sáček a rohlík se syrem a svět začíná být opět o něco více sluníčkový. Kluci na mě čekají, hlásí že "elita" se Standou, P. Vejvodou a P. Kopacem je tak 10 min před námi. Tak ty už sjízdet nebudu, to je jasné. 70km časovky na samotku v zemi nikoho je za mnou, konečně si užívám té týmové společnosti, která má v případech Krále o to větší význam, tím že jsem místní a že se teď jezdí měřené úseky. Další nás totiž čeká až zadlouho po dalších 70km v Hartmanicích. Povídám si s kluky, sjíždíme do Rejstějna a miríme v poklidném tempu nahoru na Zhurí a Kvíldu. 19x jako při Everestingu to dneska jezdit nebudeme, jednou bohatě staci. Kvíldě se vyhneme po hezké cyklostezce (táhle už je prokoverena, tu mám rád) a miríme přes Modravu na další bufet v Srni. Tam následuje tradiční doplnění jídla i pití, tady by člověk mohl jíst do večera. Je horko, dusno, raději tak nedávám ani sekanou, ani skvarky, cítím že nakonec ty předchozí úseky jsem nejel až tak pomalu, tak kdo ví, třeba ještě jedu o bednu. Pokračujeme dál, projedeme Prasíly a miríme do Hartmanic. Přichází poslední, členitý úsek 7.5km dlouhý. Úvod je ve sjezdu, tak opatrně. Kluci se mě drží, ale jak přijdou první větší brdky, jsem najednou sam, ani Risa Lobl tu není, přitom na začátku mi přišlo, že trochu taktizoval a chtěl do úseku najet s menší sekrou. Já už ale neresim ostatní, ale jen sam sebe. Cítím kluky za sebou a to mě také motivuje. Jedu jak to jde a jde to pocity dobře. U eko statku mě zbrzdí auto napříč silnicí, ale jinak kopec vyletím v moc hezkém tempu, tepově jsem možná nejvyšší ze všech dnešních úseků. Kluci přijíždí za mnou po asi 3 minutách. Zbývá poresit jak dál. HonzaB už toho má docela dost a nechce jet na Pancír a hlásí něco jako že se omlouvá, že tady už mrznou při čekání na něj, ale že na vic nemá. Tohle je hláskování dne, venku 30st a já pryč mrznou! Kapr se odpojuje, ale nakonec my s Kolíkáčem a Honzou miríme na Pancír, jo! Jedeme rozumně, takže Pancír zdarma zdoláme. Odmenou je nám krásný výhled, společně foto a v dalším nad Modravou tmavé mraky a hrmení. Zeby nakonec bourka přišla? Kdo ví, my už ale sjíždíme na Spicák a po luxusním sjezdu z Hojsovky jsme doma v Nyřsku. Pak už jen tocíme na Klatovy po rovině, ale v mírném protivětru, takže tady už to tak docela bolí. Do Klatov dojíždíme v pulu, přes 200km jsme dali, je to tam! Cas akorat, vyhlášení je v pět hodin a jak se dozvídám, moje úsilí nakonec stálo na třetí místě v kategorii a 11. celkové! Asi kdybych jel s celým balíkem, mohl jsem být druhý, nebo možná bojovat i o první místo v kategorii, ale na asi se nehraje. Zase bych nejspíš vůbec nejel s kluky z týmu a to by mě taky mrzelo! Nejde mi všechno a nakonec jak já říkám, co se má stát, to se stane. Král Šumavy se i tento rok nakonec povedl a zkusil jsem si závod z jiného pohledu, abych zjistil, že se vyplatí nevzdávat se, i když to vypadá beznadějně. Tak zase ahoj za rok při Králi, legenda je tu stále s námi!

Radim – Král Šumavy ROAD aneb když se jede po paměti a ne dle propozic

Konec srpna patří tradičně silničnímu Králi Šumavy, který se poslední čtyři roky jezdí jako volná vyjížďka se čtyřmi měřenými úseky, což mi celkem vyhovuje. Mezi úseky se jede volně, povídá se, pak si občas někde pustíme stopky a jede se chvíli krev, a pak zase volně, na bufetech si může v klidu člověk zastavit a bez časového presu se naladovat vším, co mu přijde pod ruku, to můžu! Tak jako loni jsem vzal vyvětrat opět svoji dvojku TREK 1500 z roku 2003, jednak mi to tu na ní loni moc pěkně jelo a Krále to kolo jelo už nescíslněkrát, navíc jednice po zmoklém Krušnohodu, následném umytí a promazání dost nepříjemně křupala, zkrátka ještě jsem ji neměl úplně poladěnou, tak jsem to vyřešil takto. Letošní Král byl zajímavý tím, že pořadatelé byli nuceni změnit trať asi den nebo dva předem. Na Svojsích prý nějací chalupáři s trvalým pobytem v Praze podali odpor k rozhodnutí správy NP, že prý jim, v NP Šumava nebudou jezdit nějací smradlaví cyklisti přímo pod okny, a pořadatelé vzhledem k tomu, že než by rozhodnutí o rozkladu proběhlo, bylo by dávno po termínu závodu, raději změnili trať. Na dlouhé trase se tak vypustil měřený úsek na Svojsi, místo něj byl operativně zařazen Šimanov, a na Starou Huť se jelo od Hartmanic přes Busil. Změna sice pochopitelná, ale o tomto všem jsem se já už nedozvěděl. Jelikož jsem přijel jako obvykle dost pozdě, na prezentaci jsem pouze vzal igelitku s věcmi, vyhrabal z ní číslo a čip, a rychle se chystal na cestu, studovat změněné propozice už rozhodně nebyl čas. Letos jsem snad poprvé stihl start v městských sadech, sice jsem byl dost vzadu, ale odstartoval jsem společně s hlavním polem. Pak jsem ale zjistil, že na úzké cyklostezce, po které se mělo jet do Běšin, to není v takovém davu nic moc, navíc jsem několikrát varovně zív

(budík jsem měl na 4:35, tak se ani nebylo moc co divit), tedy jsem to vyhodnotil tak, že si udělám rychlou odbočku na státovku a na benzince si dám něco na probuzení. Tak jsem učinil, ale když jsem se pak v Běšínách připojil zpět na trasu, byl jsem se na samotném chvostu pole. Ještě jsem si říkal, že by bylo dobrý se napít, z jedné lahve možná trochu i něco vylít a dojít si na malou, abych do prvního plánovaného měřeného úseku byl co nejlehčí. Než to jsem to však stačil nějak začít realizovat, tak za přejezdem u nádraží Nemilkov najednou koberec a píp! Co to bylo, že by měřený úsek? Tady přece být ještě neměl. Koukám po ostatních, jak jsou na tom, ale v tomto zadním voji startovního pole opravdu těžko od pohledu říct, zda to ti lidi jedou na čas, nebo ne, na pohled to vypadá, že jedou pořád stejně výletně, jako předtím, prostě žádná změna. Pro jistotu trochu zvyšuju tempo, ale spíš tak propagačně, žádná ostrá jízda to ještě není, pak dojezu jednoho, kterej vypadá, že do toho přece jen šlape trochu víc, tak se ho ptám, jestli je to už měřený úsek, a prej že jo! To jsou teda věci! Jsme prakticky na horizontu nad Nemilkovem, silnice se tu láme z kopce, je tu ostrá rychlá a dost nepřehledná zatáčka, tak to jsem tedy nepochopil, proč je to měřený už odspodu od kolejí, ten původní kopec od křižovatky na Velhartice by přece úplně bohatě stačil, takhle to tu ještě hodně lidí v honbě za lepším časem může položit. Nikdo tu ale neleží, tak asi dobrý. Z kopce obecně nějak neumím jen na výkon, i když šlapu dál vytrvale, tak tepy mi tak o 10 padají dolů a předjíždí mě ten chlapík, kterého jsem se před chvílí dotazoval. Na křižovatce pak překvapivě nezatáčí do kopce nad Zámýšl, ale jede dál rovně na Hlavňovice, volám na něj „Vpravooooo!“, ale neslyší a valí to dál někam do pryč. Já zatáčím správně do pokračování měřeného úseku, tenhle kopec mi celkem vyhovuje, jezdil se i v dobách, kdy byl Král ještě klasický maraton s hromadným startem, jel se už i jako měřený úsek, je to tu poměrně plynulý, ne příliš prudký, dá se tu držet konstantní tempo a předjíždím tady hodně lidí, tak 15, možná 20 určitě, zatímco mě jenom jeden. Tady by mi to šlo, škoda toho začátku, kdy jsem dost dlouho nemohl uvěřit, že už je to opravdu na čas, a pak taky toho sjezdu, kterej ten vrchařský výkon dost degradoval. Příště bych to tedy klidně dal až od křižovatky, to předtím tam bylo celkem zbytečný. Nahoře se potkávám se Strejdou, ptá se na kluky ze Záluží, jestli jsem se někde nepředjel, ale nepředjel, a já je hledám taky, takže jsou někde před námi, moc se zde tedy nezdržuji a jedu dál. Strejda s RiCem mě dojíždí, sjezd přes Zámýšl jedu s nimi, ale dole v Hlavňovicích je neplánovaně picí bufet, oni zde staví, já mám obě lahve skoro plné, neb ani tu jednu jsem vylít nestačil, jak jsem prve plánoval, tak jedu chvíli sólo, pak v Petrovicích dojíždím nějakou skupinku z krátké, do Sušice jedu s nimi, ale tam všichni uhýbají a jsem zase sám, Tak dávám močící pauzu, chvíli čekám, a pak si naskakuji do skupinky tří jezdců, se kterými se transportujeme až pod Javorník. Do kopce jim vždy trochu odjedu, pak mě zase dojedou a pokračujeme chvíli společně až pod další kopec. Jak mám v hlavě dle původních propozic Javorník, ani mě nenapadne se v Rozsdedlech dívat po šípkách, a projedu vesnicí rovně směr na Strašín. Jsem zrovna na čele a ostatní jedou za mnou, čímž je, aniž bych si toho byl ovšem vědom, dostávám mimo trasu. Přijíždíme na druhý měřený úsek, tedy vlastně já si myslím, že je druhý, ale ve skutečnosti už je třetí. Trochu se divím, že tu už nejsou žádní jiní jezdci, ale ono je to tím, že tu ještě nejsou, protože si zrovna dávají do těla na Šimanově. To ovšem v tuto chvíli ještě nevím, tak odstartuji, jakoby se nechumelilo, a je to asi dobře, jedu si pěkně svoje tempo, nohy i Javorník ho akceptují, a celkem by to šlo, ale pak si všimnu, že se ke mně začíná přibližovat nějaká skupinka, a jsou to samí elitní vrchaři – Pepa Vejvoda, Standa Prokeš, dva jezdci z Kooeprativy, jede jim to moc pěkně, dokonce se jich na oční kontakt tak na 100 m zachytím, je to zrovna v jedné z mírnějších pasáží, ale jak se to zase trochu víc přizvedne, okamžitě je mi jasné, že je zase musím pustit. Ale trochu mi pomohli, pár sekund k dobru to bude. Hlavně mi ale není jasný, kde se tu vzali, resp. jak to, že jsem se vůbec ocitl před nimi. Na Javorníku na bufetu se to vysvětluje, je to tím Šimanovem, který tam byl operativně na poslední chvíli zařazen, a my ho minuli. Přijíždí Kolíkáč s Kaprem, tak se jim svěřuji, jak jsem to posral, Kapr mi radí se na Šimanov vrátit, ale mně se moc nechce. Pak se dozvídám, že byl zrušený i úsek Svojshe - Zhůří, a že další měřený úsek je si až za 70 km Hartmanice-Stará Huť, do toho přijíždí dva z těch jezdců, co jsem je přímo pod Javorník zatáhl, a říkají, že se bavili s časomírou, a že se prý můžeme vrátit, a že nám to bez problémů změří a nebudeme tak (snad) ve výsledcích DNF. Tak jo, rozhodnuto, a ve třech se vracíme. Cestou z Javorníku dolů míváme spoustu lidí, co se drápou nahoru, i kluky ze Záluží, ale sotva je stačím pozdravit. V Rozsdedlech na začátku kopce na Šimanov jsme úplně poslední, ještě kontrolujeme šipku, no byla tam, ale byla dost blbě vidět a hlavně bylo i dost těžké určit, kam vlastně ukazuje, klidně by to mohl být i ten směr po hlavní, kterým jsme jeli. Na koberci nám to pípne, a máme odstartováno. Jsem z té naší trojice v kopci nejsilnější a za chvíli jedu úplně sám. Tenhle kopec taky dobře znám, ale na rozdíl od Javorníku nebo Zámýše mi moc nechutná, je to několik prudších úseků proložených mírnějšími pasážemi, chvíli je to i z kopce po úzké asfaltce, pak ostrá pravá a finále s prudším nájezdem, pak chvilkovým povolením a následnou stojkou ke křižovatce. Ta stojka není dlouhá, tak 300 m, ale sklon je tu určitě přes 20%, jako na maratону mi to až tak nikdy nevadilo, ale jet na čas jenom tohle je celkem prasárna. Nahoře mi stopky ukazují čas něco přes 13 min a já vůbec nevím, jestli je to moc nebo málo. Nahoře čekám na své dva soupeřníky, jsou to startovní číslo 60 - Aleš Synek (VSK Vsetín) na červeném Cannondalu a 49 - Jan Sellner (Praha), když už jsem je proti své i jejich vůli napřed poslal na špatnou trasu, tak už to teď spolu nějak objedeme. Se vsetínským Valachem Alešem se v kopcích dobře povídá, jezdí Beskyda, Mamuta, na otočku ze Vsetína na Dlouhé Stráně apod., tak nám cesta na Kašperky docela ubíhá. Honza se do debaty moc nezapojuje, je zjevně rád, že nám vůbec do kopce stačí, ale drží se dobře. Z Kašperka to bereme dolů okolo čistíčky a hotelu, je tu lepší asfalt, než tou spojkou přímo na Rejštejn. Dole chvíli čekáme na Aleše, prý chytil hned nahoře vosu a dostal od ní žihadlo, ale prý v pohodě. Pak se rozhodujeme, jak dál, a protože jsme

na trati široko daleko poslední, rozhodujeme se vynechat krásný úsek přes Zhůří, kde ale letos není žádný měřený úsek, a pokračujeme přímo přes Čeněkárnu na Srní na druhý a poslední dnešní bufet. Když se k němu blížíme, akorát přijíždí čelní skupinka s Pepou Vejvodou, kousek za nimi Kolíkáč s Kaprem, takže jsme tu stejně, jako na Javorníku. No je jasný, že tihle by nám normálně ujeli, takže trochu jsme na tom mém kufrování vydělali, přinejmenším vzdálenostně, protože co to nastoupených metrů si myslím, že Svojshe-Zhůří a sedlo Kašperky + Srní z Čeněkárny zase nebude takovej vejškovéj rozdíl. Na bufetu tak máme spoustu času, čas nás najednou vůbec netlačí, naopak já tlačím do sebe, na co přijdu – asi čtyři kousky sekaný s cibulí a chlebem, dva koláčky, nějaký ten ionťák, dokonce i jednoho chlazenýho Birella a chleba se škvarkovou pomazánkou. Joj, tak takováhle hody bych si nechal líbit, na normálním maratónu na to není moc čas, ale tady ... tady to nemá chybu! Volám klukům ze Záluží, jak jsou daleko, ale Standa to nebere, tak se rozhoduju pokračovat dál s Alešem a Janem, když už jsme to dotáhli až sem. Na Prášily jedeme v klidu, vesnici tentokrát objíždíme po kostkách po stezce, ale jsou nějaký dlouhý a zase o rok víc drncavý, tak příště asi raději přes ves. Druhý úsek pavé (ten rozbitější) za vsí už je naštěstí dobou minulou a je tu teď krásný nový asfalt, hned to jede o poznání lépe. V houpacích na Skelnou nás dojede zezadu skupinka, jeden jde hned na čelo a začíná nám bez skrupulí pěkně natahovat držku. Poslední přizvednutí před křižovatkou už mu v háku vydržíme jen já a Aleš, ostatní včetně jeho kolegů ztrácí, tak na křižovatce čekáme a dál už naštěstí nechá jet nás ostatní, takže tempo se vrací do rozumných mezí. Z Roviny do Hartmanic je silnice opravená takovým tím nejhorším možným způsobem – živичným nástřikem a je to nějaké čerstvé, neb nánosy kamínků dosahují mnohdy až 2 cm výšky, ve kterých má úzký silniční plášť co dělat. Snažíme se proto držet ve vyježděných kolejkách od aut, které už jsou relativně čisté, ale v každé zatáčce to che dávat fakt bacha. Naštěstí v té nejrychlejší letovočivě pod Dobrou Vodou kamínky jako zázrakem nejsou, ale jinak to tu bylo dost o ústa. Přijíždíme shora do Hartmanic, resp. ani do nich nepřijíždíme, jen se jich lehce dotkneme ze západní strany po zemědělské asfaltce, a už je tu poslední měřený úsek přes Busil na Starou Huť. Jelo se to tu už před třemi lety, ale to se startovalo až dole pod Hartmanicemi, dnes to máme o něco kratší a také o něco méně výškových metrů. Začíná se do kopce, vyjíždím z té naší skupiny jako třetí, a na prvním horizontu jsem už první, předjel jsem i toho chlápka s fousíkem pod bradou, co nám to tak pěkně roztopil před Skelnou. Pak se silnice zlomí dolů do Pekla, je to takový ne moc přehledný sjezd po úzké hrboлатé lesní asfaltce, nic moc, navíc dole v ostré pravé zatáčce samozřejmě jako na zavolanou Volkswagen proti, ale nějak jsme se tam ještě vešli. Na mapě je v tomto místě zmínka o příběhu „Messerschmitt v Pekle“ Ztracená Šumava - Messerschmitt v Pekle, tak s tím jsem tam naštěstí už nepotkal. Krátce poté to začíná stoupat pod Karlov, a to tak, že docela prudce. Následují úseky, které jsou takové všelijaké, mírnější a dolů skloněné pasáže okolo přírodní rezervace Žezulka, mezitím se to párkrát zvedne, člověk kolikrát neví, zda tam má na kratší prudší výjezdy nechat velkou, no nechávám ji tam, ale kolikrát mám na horní hraně pocit, že se zastavím, pak přes Busil se to zase rozjede, člověk tam má skoro nejtěžší převod a za pár sekund už naopak zoufale loví ten úplně nejlehčí, protože ten závěr v lese, ten je opravdu drsněj. Na té rovnější pasáži mě předjel fousáč zase zpátky, věřím, že v tady v těch stojkách bych ho ještě mohl zaříznout, ale i když ho vidím, jak se kus přede mnou na kole zmítá a kývá, tak jsem na tom podobně a už ho nedám. Škoda, nicméně čas jsem tady oproti lidem, co byli v pořadí okolo mě, zajel docela slušnej, tak asi jsem to úplně neflákal. Na Staré Huti pak chvilku čekám na své dva soupeřníky, obdivuji Alešovy nové pláště Pirelli (prý jsou vynikající a ještě lepší, než Conti GP 4000S), a pokračujeme společně přes Keply, zatímco skupina okolo fousatého discobola pokračuje přes bývalé Zhůří na Starý Brunst na státočku. My pokračujeme z Keplů v protisměru prvního měřeného úseku na Nemilkov (na křižovatce, zrovna když se chystáme odbočit doleva, tak nás akorát začne předjíždět auto, ale je to auto bez řidiče, tak se tomu ani moc nedivíme) a dále přes Úloh do Běšin, a dál už po státovcu až do Klatov, cestou ještě nabereme dva jezdce, tak přijíždíme v pěti a dobré náladě, v cíli gulášek a Birell, já ještě trochu sekané, co mezitím přivezli zpět z bufetů, na závěr dva kopečky zmrzliny, a protože se obloha nad Klatovy začíná nějak mračit (radar na mobilu dokonce ukazuje, že už jsme v zeleném poli), tak raději ani nečekám na konec vyhlášení a odjíždím rychle k autu se přichystat na odjezd. V součtu měřených úseků to pak dělalo 1:28:27 h, což stačilo na 36. místo ze 73 absolutně (loni 22. z 58), čili trochu zhoršení, ale za mě celkem spokojenost, vzhledem k těm okolnostem to bylo docela fajn. Celkově zvítězil Jiří Reeh (Klatovy) časem 1:08:12 h před Michalem Smolkou (IN-LIFE cycling team) a Jaroslavem Hradeckým (SportRaces Isaac Team). Cestou zpátky jsem si ještě odskočil na Kuchař na KPO tréninkovou tour, když už jsem jel tím autem okolo, aktuální etapa tam byla jen do úterka, jindy bych se tam už asi nedostal, a když jsem cítil, že nohy po Králi nejsou ještě úplně ztuhlé a jel jsem po D5 víceméně okolo, tak jsem si řekl, proč ne? Čili to byl vlastně takový měřený úsek číslo 5.

RiC – Návrat Krále - Bezva den se Strejdou a Šumavou.

Po deseti letech znovu v Klatovech. Tím nadpisem samozřejmě nemám namysli, že bych se já, Král vracel do Klatov, ale že se Král vrátil do mého cyklistického kalendáře. Za to patří velký dík Strejdovi, že mě na Krušnotonu víceméně přemluvil. I když jsem si vzal čas na rozmyšlenou, v duchu už jsem byl rozhodnut. Vlivem různých okolností došlo k desetileté absenci na klatovské startovní čáře jednoho z nejhezčích cyklomaratónů. Naposledy jsem stál na startu v Klatovech 29. 8. 2009! Takže jak to začalo: Na Krušnotonu, i přes ty kopce, se mi jelo dobře. Stojky jsem samozřejmě nedával, ale závěr ukázal, že síly ještě zbyly a že jsem nějakou vytrvalost natrénoval. K-ton měl být závěr sezony, ale Strejda mě nahlodal, ať přijedu do Klatov na Krále Šumavy. Moc se mi nechtělo, ale

v týdnu po Krušnotonu jsem cítil, že na tom jsem celkem dobře a tak mě napadlo, proč to neotestovat na Šumavě? Mail dal mail a já byl přihlášen na Krále. Díky Strejdovi a Koníkovi jsem měl zajištěné luxusní ubytování. Už jen zbývalo přijet včas do Klatov. Příjezd se podařil a v pátek 23. 8. 2019 jsem vystoupil na nádraží v Klatovech. Našel jsem ubytování, Strejda mě zaprezentoval a stačilo vyrazit na večeři. Ve vlaku mi vyhládlo, takže jsem u počáteční pizzy proscitto nezůstal a připojil k ní špagety s „olivačem“, česnekem a parmazánem. To hlad zahnało dostatečně. Budíček v 6:00, posnídat, popřemýšlet co na sebe a vzhůru na start u technických služeb. Hned po příjezdu jsme uvítáni moderátorem jako „tradiční účastníci“ z klubu Vinohradské šlapky. Já se trochu stydím, deset ročníků jsem vynechal, to moc tradiční účast není. Pár minut před osmou hodinou zazní úvodní tóny písně The Crown and the Ring, to je dostatečně tradiční. Po závěrečných tónech je odstartováno. Místo Highway to Hell je tu Smetanova Vltava. Že by se Král Šumavy změnil v pohodové zurčení potůčku, který se mění v řeku? Uvidíme, proud se dává do pohybu. Prvních pár kilometrů, do Běšin, je po cyklostezce. Pro takový balík, dost nepříjemná cesta. Úzké, některé ostré zatáčky, občas zúžení. Jen to potvrzuje, cyklostezky nejsou pro závody vhodné. Bohužel, pořadatelé z ouřadů víc nevydupali. Nohy odpočaté, jede se dobře. V jednu chvíli zahlédnu Dreamra, jak stojí u krajnice, asi řeší defekt. Já si snad smůlu už vybral v Krušných horách. Domluvili jsme se se Strejdou, že pojedeme spolu. Po počátečních sprintech a cukatůrách se sjedeme a vytváříme skupinu. Je tu také CK Záluží, tým Mirka Zbuzka. Na tomto místě bych ukončil systematický report a zaznamenal jen pár postřehů. Hlavníovice – K prvnímu měřenému úseku (MÚ) pohoda. Zašívám se a šetřím síly. První MÚ začíná za nějakým přejezdem. Kopec jezdivý, pak nějaký sjezd a na křižovatce doprava. Tady to poznávám. Přibližně vím co mě čeká. Jedu si svoje tempo a všichni mě předjíždí. Cítím se ale dobře. Nevím kde je konec, takže na konci MÚ ani nezrychluji. Tak to bude na všech úsecích. Jedině na Šimanovu přibližně vím, kde je konec. Tam pro změnu nejsem schopen zrychlovat. Šimanov – těžký kopec, pár ostrých stojek, ale ty jdou přežít jízdou ze sedla. Trochu se obávám závěrečného úseku, který je nepříjemný. Hekám, funím, ale jsem nahoře. Celkem to jde, asi je to tím, že ty prudké úseky nejsou tak dlouhé jako na K-tonu. Nahoře nemůžu popadnout dech Javorník – dlouhý, jezdivý kopec, ale ne pro mě. Nějak mi to nejde. Koukám na Strejdu, jak mu to hezky jede. Já si nemůžu najít své tempo a trápím se. Začínají na mě jít černé myšlenky, že se vrací Mamut, kde mi to fakt nesedlo. Sjezd do Kašperských hor a do Rejštejna a pak stoupaní na Zhůří. Opět nic moc, ale Strejdu mám tak nějak na dohled. Měl to být měřený úsek, ale tři občané s trvalým pobytem v Praze podali odvolání proti umístění měřeného úseku na Šumavě. Takže oficiálně nic. Neoficiálně jsem to jel 47:32 min Projíždíme Horskou Kvildou. Připadám si, jako bych vjel omylem do nějaké luxusní rezidenční čtvrti. Majitelé s trvalým bydlištěm mimo Šumavu? 😊 Pak projíždíme Kvildou, tady nějak přelidněno. Sjezd do Modravy je trochu výživnější na zážitky. Předjedou nás tři auta a pak se před námi placatí. Jedou kolem 50 km/h a v zatáčkách brzdí. Dost mě to znervozňuje. Když ani na rovném přehledném úseku nezrychlí, jdu před ně a až do Modravy je nevidím. Sjezd jsem tak mohl pěkně užít. Z Modravy na Srní krásný šlapavý sjezd. Zjišťuji, že mi to jede a mohu bez problému tahat. Paráda! Bufet na Srní tradičně před hasičárnou. „Prosím plnou.“ Kousek po Prášílských kostkách, ale ne po těch dlouhých, a pak Hartmanice, kde začíná poslední MÚ. Ve sjezdu se odbočuje doleva a hned začíná měření. Vzpomínám, jak jsem se v tomhle místě, před mnoha a mnoha lety, když se tenhle kopec jel nahoru, válel v křečích po asfaltu, protože jsem nemohl jet v sedle ani ze sedla. A když jsem zastavil a postavil se na zem, nohy mě neudržely. Dnes to nehrozí. Začíná poslední MÚ, asfalt nic moc. Za jednou zatáčkou vidím stát Strejdu u krajnice. Defekt? Odřený a zablácený pravý bok říkájí něco jiného. A ten defekt se k tomu přidal taky. Strejda rychle provede výměnu duše. Snažím se pomoci svojí bombičkou, ale od Krušnotonu už nemá takový tlak, takže je třeba doplnit bary na požadovanou hodnotu pumpičkou. Zastaví se u nás pořadatelské auto, ale zvládáme to bez jeho pomoci. Poslední MÚ je za námi a přichází odměna. Krásný dlouhý šlapavý sjezd, víceméně až do Klatov. Jsem překvapen, kolik mi ještě zůstalo sil, tak si to na špici užívám. Ve větších sjezdech před padesát, menších kolem čtyřicítky, na rovinách pět a třicet. Prostě cyklistický orasmus! Cestou sbíráme nějaké korálky a vytváříme solidní skupinu. Na horizontech se občas potrháme, ale do Klatov přijíždíme společně. Cílová brána je zde! Pro mě začíná druhý závod. Za 70 min mi jede vlak. Chvilí pokecáme s Kaprem, společně foto skupiny A. Rychle zhltnout chutný guláš a zpět na hotel. Sprcha, balení, rychlé rozloučení se všemi znovu do sedla, s batohem. Na nádraží jsem včas abych se dozvěděl, že vlak bude mít cca 10 min zpoždění. Pak ještě dva přestupy a kolem 24:00 uléhám doma do postele. 188 km na kole a 345 km vlakem. No nebyl to parádní den!?

Strejda – Král je Král a má byt těžký

V posledních letech jsem jezdil Krále ve společnosti Kolbaby a občas i Fousáče. Zřejmě proto to vždycky byla taková pohodová vyjížďka, proložená tempovými úseky. Letošní skupina A v sestavě s RiCem a Vitem Tichým (vt) slibovala svižnější tempo. Týden před maratonom mám perfektně nastudovaná všechna stoupaní, délka, procento na každém kilometru, přibližně vím, kde a jak mam zabrat. Jenže ouha! Všechno je jinak, trasa bude delší, měřené úseky úplně jinde, ani se mi nechce zkoumat, jaký to bude, prostě nechávám tomu volný průběh, ať to dopadne, jak to dopadne. Stejně cítím, že letos forma je už na poklesu, tak chci spíše užít Šumavu, než se soustřeďovat na nějaký výsledek. Počasí již po kolikáté za sebou je luxusní, už si ani nepamatuji, kdy jsme naposledy tu zažili déšť, zimu, nebo vítr. Přesun termínu na konec srpna bylo velmi šťastné rozhodnutí. Ubytování – nejluxusnější z celé sezóny, večerní tiskovka v perfektní a kupodivu úplně prázdné pizzerie. Ráno snídání v

klidu, žádný spěch, na start stačí vyrazit v 7:45. Tak to všechno má být, takhle se mi to líbí. Doteď nechápu závodníky, co raději vstanou v 4 ráno a ve spěchu jedou na start z Prahy. Maraton si přece má užít se vším všude, je to svátek amatérské cyklistiky, nemělo by se to omezovat pouze na závodní výkon. Ale to je samozřejmě věc názoru. Skupina A nám celou cestu spolupracovala jako hodinky. Čekal jsem, že Vít se s námi znudí a přece jen odjede s nějakou rychlejší skupinkou, ale ne, byl pořád s námi a tahal čím dál víc. Tempo bylo akorát takové, že jsem pořád balancoval na vratkém pomezí mezi požitkem a utrpením. RiCovi naopak forma čím dál víc roste, takže dneska jsem byl nejslabším článkem. Měřené úseky: 1. Vůbec se mi nejede dobře. Nemohu najít své tempo, tak nakonec zvolňuji a nahoře mám velkou ztrátu na RiCe. 2. Šimanov. To samé. Dneska mi to prostě nejde. Vyjedu to, vylámu závěrečnou stojku. Kdyby to byla součást maratonu – byl bych spokojený, ale na rychlostní měřený úsek je to slabota. 3. Javorník. Tak tenhle kopec je akorát na mne ušitý. Dlouhý, rovnoměrný, ne moc prudký. Konečně si chytím správný rytmus a jede se mi dobře. Pak přichází 75 km tranzitního přejezdu. Ke skupině se nám připojí mladík (bohužel nevím, jak se jmenuje), v kopcích je o dost rychlejší, ale tranzitní tempo se mu líbí, tak jede pořád s námi a i zapojuje do střídání. Na bufetu v Srní nás vítá osobně Lubor Tesař, podporuje, fandí, podává jonťak a vodu. Tomu říkám cyklistické srdce. 4. Vůbec nevím, co nás čeká, začíná to sjezdem, dneska se sjezdů nějak nebojím a nakonec na to doplácím. Nevejdu do zatáčky a už se valím v bahně a šterku. S prostředníčku mí visí kus kůži, krev se mícha s bahnem, ale co je horší, slyším, jak syčí přední kolo. RiC se kamarádsky zastavuje (měřený úsek ne měřený úsek) a pomáhá s opravou defektu. Nasednu na kolo, nic mne neomezuje, ale ani se mi nechce dávat nějaký výkon. Prostě se ten poslední úsek jen protrápím. Taky jsem trochu překvapený těmi nekonečnými stojkami. Vědět to předem – nasadil bych jinou kazetu. Pak už RiC a Vít mne berou do péče a až do Klatov mne opatřují jako miminko. Za což jsem jim oběma velmi vděčný. Byť to na mne, zvolnil bych a dojel v klidu, ale kluci dostali chuť na svižnou jízdu, a pod 40 nám rychlost klesala jen výjimečně. Nakonec čistý průměr za celý den 24.5 km/hod. Což na 186 km a 3000 převýšení celkem dobrý výkon. Zničený jsem snad víc, než po Krušnohonu. Ale kdo říkal, že Král má být procházkou růžovou zahradou? Král je Král, a vždy byl těžký. A tak to má být.